

MUŽ V OHNI

A. J. QUINNELL

Christopher Little Literary Agency
49 Queen Victoria Street
London EC4N 4SA

Copyright © 1980 by Sandal AG
Translation © Petr Adámek, 1995

ISBN 80-901696-8-6

Dej mi, Bože, to co stále máš,
dej mi, oč tě nikdo neprosí;
nežádám bohatství
ani úspěch, ba ani zdraví -
lidé tě o ně tak často žádají,
že už ti z nich jistě nic nezbylo.
Dej mi, Bože, to co ještě máš,
dej mi, co od tebe lidé odmítají brát.

Chci nebezpečí a nejistotu,
chci neklid i povyk,
a když už mi je dáš, Bože,
jednou a provždy,
ať je mám tedy stále,
neboť ne vždy budu mít odvahu
tě o ně žádat.

Zirnheld -
Modlitba paras

Prolog

Zima v Miláně. Drahá auta se šinula po předměstské ulici. Ve velké budově vzadu za stromy zazvonil tlumeně zvonek a pár minut nato se na schodech objevily děti zachumlané proti větru a rozběhly se k teplu čekajících aut.

Osmiletý Pepino Macchetti, s hlavou zabořenou v límci svého pršiplášť, spěchal na roh, kde vždy čekal otcův řidič v modrém mercedesu. Řidič viděl ve zpětném zrcátku chlapce přicházet a naklonil se dozadu, aby mu otevřel dveře. Pepino vděčně vklouzl do tepla, bouchla dvířka a vůz se rozjel. Chlapci chvíli trvalo, než se dostal z pršiplášť a než zjistil, že řidič není Angelo. Nestačil se ani zeptat a vůz už znova zastavil u chodníku, dveře se otevřely a vedle chlapce usedl pořádný hromotluk. Řidič trpělivě počkal, až se udělá místo v proudu aut, a opět se zvolna rozjel. Byl teprve leden, ale v Itálii to už byl třetí únos v tomto roce.

Na tuto roční dobu bylo v korsickém přístavu Bastia neobvykle teplo a barman byl nucen rozestavět na dlážděném chodníku židle a stoly. Seděl tu nějaký voják, popíjel whisky a díval se směrem k dokům, kde se připravoval k odplutí přívoz do Livorna.

Byl tu už dvě hodiny a nechával si nalévat tak často, že mu barman nakonec donesl celou láhev i talíř plný černých oliv.

Na protější straně cesty seděl na chodníku malý chlapec a sledoval muže, jak splachuje olivy whiskou.

Všude byl klid, a protože nebyla sezóna, byl tento muž jediný, kdo přitahoval chlapcovu pozornost. Podněcoval jeho zvědavost. Byl klidný, jakoby izolovaný. Netěkal očima po zřídka projíždějících autech, díval se jen na doky a na čekající přívoz. Občas pohlédl i na chlapce, jen tak bez zájmu k němu otočil svůj hranatý obličej. Měl svislou jizvu přes oko a další byla na bradě. Ale chlapce přitahovaly hlavně jeho oči. Byly to široké a hluboké oči s masivními víčky. Byly přivřené, jako by se chránily před kouřem z cigarety, i když nikdo nekouřil.

Chlapec slyšel, jak muž objednával whisky plynulou francouzštinou, ale nemyslel si, že to je Francouz.

Jeho oblečení - tmavě modré manšestrové kalhoty a džínsová bunda na černém svetru ke krku - vypadalo nákladně, ale stejně jako kožený kufr ležící u jeho nohou bylo už hodně používané. Chlapec měl praxi v odhadovaní cizinců a jejich finanční situace. Tenhle ho zmátl.

Muž se podíval na hodinky a nalil si poslední whisky. Vypil ji jedním douškem, vzal svůj kufr a kráčel přes ulici.

Chlapec seděl na chodníku klidně a sledoval ho přicházet. Tělo bylo jako obličej - také hranaté, a když se muž přiblížil, bylo vidět, že je i vysoký - hodně přes šest stop. Chůzi měl neuvěřitelně lehkou na tak masivní tělo, našlapoval nejprve špičkou, jako by zkoumal půdu pod nohama.

Když se přiblížil, pohlédl dolů a chlapec si všiml, že přes všechnu whisky je jeho chůze pevná a přirozená. Potom hošík vyskočil a běžel rychle ukořistit těch pár oliv, které zůstaly na talíři.

Půl hodiny nato sledoval, jak přívoz vyplouvá z doku. Bylo na něm jen několik pasažérů a on viděl cizince, jak stojí sám u zábradlí na zádi. Loď nabrala rychlost a chlapec zamával. Bylo to daleko na to, aby viděl cizincovy oči, ale cítil je na sobě a viděl, jak se jeho ruka zvedla ze zábradlí a krátce mu pokynula v odpověď.

V Palermu bylo ještě tepleji. Ve vile stojící na úpatí kopce za městem byly okna i okenice otevřeny, a do studovny v prvním patře tak vanul mírný jižní vánek. Uvnitř zrovna probíhalo obchodní jednání: tři muži - jeden seděl za velkým naleštěným stolem, ostatní dva naproti němu. Vánek pomáhal rozptýlit kouř z cigaret. Rutinní záležitosti už byly prodiskutovány. Muž za stolem poslouchal, jak mu ti druzí dva podávali zprávy o podnicích od severu Alp až po ty na nejjižnějším cípu Sicílie. Občas je přerušil, aby něco rozšířili nebo objasnili, ale většinou

jen poslouchal. Potom jim dal několik stručných instrukcí a oni oba souhlasně přikývli. Poznámky si nikdo nedělal.

Když vyřídili běžné záležitosti, začali se zabývat situací v jižní Kalábrii. Před několika lety se vláda rozhodla postavit v té chudé oblasti ocelářský komplex. Muž za stolem na tom s nimi neoficiálně spolupracoval. Byly odkoupeny tisíce akrů půdy od jejích vlastníků. Takové obchodování vyžadovalo dlouhá a náročná vyjednávání, během kterých se složení vlády poněkud změnilo. Ministři přicházeli a odcházeli a komunisté se ptali, zda je celý projekt vůbec uskutečnitelný. Muž za stolem byl podrážděný. Byznysmani na celém světě neměli v oblibě nestabilní vlády. Přesto už byly investovány obrovské sumy peněz. Mělo se postupovat obezřetněji.

Dva muži skončili s informacemi a čekali, až šéf zváží své rozhodnutí.

Seděl na plochém polštáři na židli s vysokým opěradlem, neboť byl docela malý, měřil necelých pět stop. Ačkoli mu bylo už víc než šedesát, jeho obličej byl stále hladký a baculatý, stejně jako jeho ruce, které bez hnutí spočívaly na stole. Měl na sobě perfektně střižený tmavě modrý oblek, který umně skrýval jeho mírnou tělnatost. Rty měl vzhledem k obličeji docela velké a špulil je, když teď přemýšlel. Svým vzhledem byl úlisně malý.

Nakonec se rozhodl. „Musíme se stáhnout. Předvídám další problémy. Všechnu zodpovědnost musí převzít don Mommo."

Muži přikývli. Schůzka skončila a oni se zvedli a přešli k baru. Menší muž rozlil do tří sklenic Chivas Regal.

„Salut," řekl.

„Salut, done Cantarello," odpověděli oba současně.

KNIHA PRVNÍ

Kapitola 1

Vyhlédla z francouzského okna ven přes jezero. Světla hotelu Villa D'Este se mihotala na klidné vodní hladině.

Byla to klasická neapolitánská kráska. Ústa však prozrazovala jistou nedůtklivost. Široká, s plnými rty, dominovala celému obličeji, tvořenému ladnými křivkami: vysedlé lícní kosti, velké šikmé oči a brada s dolíkem v perfektní rovnováze se zaobleným čelem. Husté ebenové vlasy se dole točily směrem k ramenům. Křivky pokračovaly podél štíhlého krku k úzkopasému tělu s dlouhýma nohama a plnými, pevnými ňadry.

Měla na sobě jednoduché rovné šaty stažené v pase, v ramenou střižené do čtverce. Jejich luxus byl zjevný ze struktury tkaného hedvábí se vzorem tmavě modrého odstínu. Kůži měla jako samet.

Její krása ovládala její mysl. Už od raného věku byla zvyklá ubírat se jinými cestami než většina žen. Byla to zbraň a zároveň dopravní prostředek, ve kterém putovala životem. Byl to vlastně obrněný vůz, který ji chránil před nepohodlím a nesnázemi. Byla dobré mysli a s tělem jen o trochu méně krásným by jistě nebylo těžké rozšířit si obzor a vidět i za kruh osvětlený krásou, kterou vyzařovala. Ale když se ten vůz dal do pohybu, stíny začaly ubíhat dozadu a ona je nemohla vidět.

Takové ženy musí být egoistické. Všechny oči je sledují, uši jim naslouchají. Pokud je povaha natolik silná, že vydrží, i když krása pomine, může se zdát nezávislá; ale takových přechodů je jen málo. Pomíjející krása bývá obvykle doprovázena nářky, že by si příroda neměla brát, co dříve darovala.

Otevřely se dveře za jejími zády a ona se otočila právě ve chvíli, kdy dívka vstoupila do místnosti. Mohlo jít jedině o matku a dceru, dítě bylo matčiným obrazem, i když ještě nohatým a hravým. Její obličej byl bledý, ale živý, možná ještě trochu neuvědomělý a příliš otevřený ve své nevinnosti. Nebylo v něm ani stopy po nedůtklivosti, i když ústa měla sevřená a oči plné hněvu.

„Nenávidím ji, mami! Nenávidím!"

„Proč?"

„Dělala jsem s ní matiku, jak nejlépe jsem dovedla, ale tahle ženská není nikdy spokojená. Teď říká, že musím dělat zítra matiku znovu, a to celou hodinu."

Žena dítě objala. „Pinto, musíš se učit pilněji, jinak až se vrátíš do školy, budeš za ostatními pozadu."

Dítě k ní vzhlédlo s nadějí: „Kdy, mami? Kdy se vrátím do školy? Nenávidím guvernantky."

Žena teď dítě pustila a znovu se zahleděla přes jezero.

„Už brzy, Pinto. Tvůj otec se vrátí dnes v noci a já s ním o tom promluvím. Buď trpělivá, *cara,* už to nebude dlouho trvat."

Otočila se a usmála.

„Ale i ve škole se budeš muset učit matematiku."

„To nevadí," smála se dívka. „Ve škole kladou učitelé otázky všem, ale s guvernantkou jsem na všechno sama. To není žádná zábava, mami. Ať je to co nejdřív, prosím!"

Zvedla paže a pověsila se matce kolem krku.

„Bude to už brzy," zněla odpověď. „Slibuju."

Ettore Balletto jel autem z Milána do Como se smíšenými pocity. Po týdnu, co nebyl

doma, se těšil na Riku i na Pintu, přesto očekával, že jeho příjezd bude provázet bouře. Byla přijata jistá opatření, která se Rice jistě nebudou líbit, a je téměř nemožné, aby souhlasila s něčím, co se jí nelíbí. Jeho lancia uháněla rychle ve večerní dopravě a on sledoval cestu spíš automaticky.

Po třinácti letech manželství se naučil problémy nepodceňovat. Přemýšlel o těch letech a ptal se sám sebe, zda jich někdy litoval; odpověď nenacházel. Jakmile se oženil, stal se z něj závislý člověk. Jeho droga mu nikdy nedošla, a tak se nemohl ptát na její následky.

Sám se nepovažoval za slabocha a stejně o něm smýšleli i jeho přátelé.

Byla to jednoduchá situace. Měl krásnou, ambiciózní a sebevědomou ženu a věděl, že se nezmění, takže se s tím buď musel smířit, nebo ji opustit. Už dávno přišel na to, že v té volbě neměl na vybranou. Mohl se s tím smířit, ale opustit by ji nedokázal. Dostat se z té závislosti bez následků, jako třeba léčbou methadonem, nepřicházelo v úvahu.

V raném manželství byl jejich vztah spíš fyzický než duševní. Tělesné uspokojování a vědomé odříkání. Teď se držel více myšlenky na to, že mu patří. Ta velká vlastnická pýcha a proti tomu závist, dokonce respekt těch, kterým nepatří. Byl dychtivý i samolibý - zkrátka závislý.

Lancia se stočila doprava v místech, kde se silnice rozdělovala kvůli jezeru, a jeho myšlenky se vrátily zpět k Pintě. Miloval svou dceru. Byl to cit upřímný, ne však dost silný. Většinu jeho pocitů ovládala Rika. Na dívku se nikdy nedíval jako na samostatnou bytost, patřila vždy k obrazu své matky. Dítě může rozvířit city svého otce, dokonce o ně může bojovat, ale pro Ettoreho byla Pinta dcerou, kterou miloval ve stínu někoho jiného.

Seděli teď všichni tři u širokého mahagonového stolu, Ettore a Rika naproti sobě a Pinta mezi nimi. Služebná podávala večeři. Bylo to hodně formální sezení a pocit rodinného tepla úplně chyběl. Stolování bylo pro Riku cosi jako obřad a v této chvíli napětí věstilo jistou výměnu názorů.

Rika svého manžela něžně přivítala, namíchala mu velkou sklenici martini a s opravdovým zájmem naslouchala jeho vyprávění o cestě do Říma. Ale když Pinta na chvíli odešla z pokoje, řekla mu, že to děvče je nešťastné a že by se s tím mělo něco udělat.

Ettore důrazně přikývl a prohlásil: „Promluvíme si o tom po večeři, až bude Pinta v posteli. Už jsem se v té věci rozhodl."

Rika věděla, že bude nevyhnutelné, aby mu oponovala, a tak si už během večeře připravovala argumenty. Pinta vycítila napjatost situace i její příčinu, a proto byla zticha. Jakmile večeře skončila, vyskočila ze židle, políbila oba rodiče a omluvila se.

„Z té matiky mě až rozbolela hlava," řekla s důrazem. „Jdu do postele."

Po jejím odchodu nastalo ticho, které konečně přerušila Rika.

„Ona nemá ráda tu guvernantku."

Ettore pokrčil rameny.

„Já jí za to vinu nedávám. Kromě toho se cítí bez svých kamarádů ze školy osamělá."

Vstal, přešel k baru, nalil si koňak a mlčky upíjel, zatímco služebná sklízela ze stolu. Jakmile za sebou zavřela dveře, začal: „Riko, musíme si rozumně promluvit. Za prvé Pinta musí zpátky do školy a za druhé, ty musíš přestat se svými výstřednostmi."

Strojeně se na něj usmála.

„S jakými výstřednostmi?"

„Ty víš, co myslím. Když něco chceš, nikdy neuvažuješ, co to stojí." Ukázal na obraz visící na stěně. „Když jsem byl minulý měsíc pryč, koupila jsi tohle - devět milionů lir."

„Ale vždyť je to Klee," bránila se, „a navíc výhodná koupě. Tobě se to nelíbí?"

Naštvaně zavrtěl hlavou.

„O to nejde. Prostě si to nemůžeme dovolit. Víš, že obchody moc nejdou. Vlastně skoro vůbec. Ve vládě je děsný zmatek, pak je tady konkurence z Dálného východu... Letos budeme vykazovat obrovské ztráty a já mám v bankách velké dluhy."

„Jak velké?"

Mohutně pokrčil rameny: „Čtyři sta milionů lir."

Také pokrčila rameny.

„Jak říkával můj otec, ‚Cena člověka může být posuzována podle toho, co vlastní nebo

dluží. Záleží jen na tom, kolik toho je.'"

Už v sobě neudržel hněv.

„Tvůj otec žil v jiném světě. A kdyby nezemřel v posteli se dvěma nezletilými *putas,* byl by z něj nejbeznadějnější bankrotář, jakého tahle země kdy viděla."

Strojeně se usmála.

„Ach, táta, ten si uměl vždycky všechno načasovat a ještě k tomu měl styl. Něco takového nebudeš ty mít nikdy, i s tím svým bezvadným rodokmenem."

Ettore se ovládl.

„Smiř se s realitou, Riko. Nemůžeš jen tak bezmyšlenkovitě utrácet peníze. Dokud nedosáhnu dohody s těmi bankami, a to bude příští měsíc nebo tak nějak, mohl bych se dostat do nepříjemné situace."

Seděla chvíli bez hnutí, přemýšlela a potom se zeptala: „A co pro to děláš?"

Opatrně jí odpověděl, protože chtěl, aby porozuměla.

„Jde vlastně o dva problémy. První je, že ztrácíme monopol na tkané hedvábí. Číňané v Hongkongu už zdokonalili výrobní techniku a přízi nakupují ze zahraničí o dvacet procent levněji, než za kolik ji můžu koupit já. Takže do konce roku přijdeme o trh s obyčejným hedvábím. Musíme konkurovat tím, že rozšíříme jak nabídku druhů hedvábí, tak vzorů. A také spoléhat na kvalitu a módní styl, a nižší jakost necháme na nich."

Rika mu pozorně naslouchala a teď se ozvala: „Tak co ti brání?"

„Stroje," vysvětloval. „Naše tkací stroje jsou dvacet let staré - velmi pomalé a dobré jen pro obyčejnou tkaninu. Potřebovali bychom nové stroje Morat a Lebocé, a ty stojí každý třicet milionů lir."

„A banka vám nepomůže?" zeptala se.

Otočil se k baru, a než odpověděl, nalil si další sklenku koňaku.

„A to je ten druhý problém. Na továrnu je už velká hypotéka, stejně jako na tento dům i na byt v Římě. Takže když potřebuju novou půjčku, abych mohl nakoupit ty stroje, musí ručit někdo zvenčí. A na tom právě pracuju."

„Už jsi mluvil s Vicem?"

Držel se, aby se nerozčilil.

„Samozřejmě že jsem mluvil s Vicem. Příští týden spolu budeme obědvat, abychom si o tom pohovořili. *Cara,* žádám jen, aby sis to všechno uvědomila a neutrácela pro nic za nic."

„Mám snad změnit celý styl života," nechala se Rika slyšet, „jen proto, že si neumíš poradit s několika Číňany?" Vrátil se jí úsměv, ale už ne strojený. „Ettore, nalej mi koňak, prosím."

Naplnil sklenici, přistoupil k ní zezadu a naklonil se, aby postavil koňak na stůl. Ani se nepohnula a on ji jemně chytil vzadu pod vlasy za krk. Zvedla ruku, přikryla jeho prsty svými a zaklonila hlavu, až spočinula na jeho košili. Potom se pomalu pohybovala dopředu a dozadu a třela jej svými vlasy. Nechala toho, otočila se, políbila ho na oči a ústa a řekla něžně:

„Caro, neboj se. Vico na něco určitě přijde."

V posteli ho znovu líbala na oči a nechala ho do sebe vstoupit, konejšila jeho tělo a na krátký čas i jeho mysl.

Později ležel na zádech na polštáři ve staré ozdobné posteli s nebesy. Ona vstala a nahá došla dolů pro trochu koňaku a cigarety. Přemýšlel o tom, že ho takhle rozmazluje jen po milování. Vždycky to byla ona, kdo při milování udával tón. Vedla ho i řídila, ale zůstávala ženská - jako skvělý tanečník, který vede svou nadanou partnerku. Nebýval potom vyčerpaný, jen trochu zesláblý. Jako ohrané housle - s ochablými strunami.

Vešla do ložnice s velkou kulatou sklenicí koňaku v jedné ruce a cigaretami v druhé. Zastavila se u postele, podala mu sklenici a zapálila dvě cigarety - byla jako vysoká růže, s neporušenými trny, pronikavě vonící po milování. Dalo mu práci, aby se vrátil zpět k realitě.

„Pinta," řekl nízkým hlasem. „Musí se vrátit do školy. S guvernantkou to pro ni není dobré. Je jí už jedenáct a zaostává."

Svezla se k němu do postele a podala mu zapálenou cigaretu.

„Souhlasím," přitakala k jeho překvapení. „Právě včera jsem o tom mluvila s Ginou. Víš, posílají Alda a Marielle do Švýcarska. Je to velmi dobrá škola - jen kousek od Ženevy a učí

se tam v italštině. Je tam spousta italských dětí."

Prudce se posadil.

„Ale Riko, to je přece nesmysl. Bude jen ještě nešťastnější, když nebude doma a sama víš, co taková škola bude stát. Vico je úspěšný právník, hodně vydělává, a to hlavně v cizině. Kromě toho, oni tráví v Ženevě spoustu času. Je to téměř jejich druhý domov."

Rika si upravila polštáře za zády, posadila se připravena, že bude jen s obtížemi argumentovat.

„Ettore, já už to promyslela. Prodáme byt v Římě, ceny jsou teď velmi dobré a navíc je Řím v poslední době dosti nudný. Za ty peníze si pak koupíme byt v Ženevě. Letadlem je to z Milána jen třicet minut a stejně dlouho trvá i cesta autem."

Vzdychl si, ale Rika pokračovala.

„Kromě toho se tady v zimě velmi nudím a ty jsi tak často pryč nebo trávíš čas v Miláně. Mohla bych být v Ženevě s Pintou dost často a ty bys mohl o víkendech přiletět taky."

Skončila zvednutím hlasu, aby ukázala, jak je její návrh rozumný.

Ettore namítl netrpělivě: *„Cara,* už jsem ti říkal, že na ten byt v Římě je hypotéka. Když ho prodám, všechny peníze dostane banka. Nepůjčí mi je znovu. A už vůbec ne na to, abych nakupoval majetek za hranicemi. A Ženeva je nejdražší město na světě. Ceny nemovitostí jsou tam dvojnásobně vyšší než v Římě. I kdybychom to mohli provést, jak navrhuješ, stačilo by nám to jen na malý byt, ve kterém by ses obzvlášť ty určitě nepřinutila zůstat ani na víkend."

Následovalo dlouhé ticho, během kterého se to Rika snažila strávit. Nakonec si na posteli lehla, přitáhla si k bradě přikrývku a řekla: „Prostě musíš něco vymyslet. To dítě je v nebezpečí a já nepřipustím, aby se v tom riskovalo. Podívej, co se stalo Macchettiho chlapci. Sebrali ho právě před školou." Zvyšovala hlas. „Právě před školou - za bílého dne. V Miláně! Pomyslel jsi na svou dceru? Nějaký způsob musíš najít."

Mluvil k ní trpělivě.

„Riko, o tomhle jsme už přece mluvili. Macchettiovi jsou nejbohatší rodina v Miláně. Pintu nikdo neunese. Bůh ví, že bohatí nejsme - a lidé, kteří takové věci chystají, to vědí také."

Jeho hlas zněl hořce. Věděl, že jeho problémy už začínají být známé i ve finančních kruzích ve městě.

Neodradilo ji to.

„Jak by to mohli vědět? Žijeme si jako Macchettiovi, možná lépe. Je to lakomá famílie, která ukrývá peníze. Podívej, k čemu je to přivedlo."

Stál si na svém.

„Ty to nechápeš, Riko. Ti únosci nejsou žádní amatéři. Je to byznys a provádějí ho profesionálové. Mají své zdroje informací a neztrácejí čas unášením dětí zbankrotovaných otců."

„A co potom Venucciho dítě?"

Měla pravdu. Osmiletý Valerio Venucci byl unesen před šesti měsíci. Rodina Venucciových dělala ve stavebním průmyslu a přišly na ni zlé časy. Únosci chlapce drželi dva měsíce, než slevili z původní miliardy lir na dvě stě milionů, které rodina nakonec dala dohromady.

„To bylo jiné," bránil se. „To byl někdo zvenku - Francouzi z Marseilles. Nevěděli toho o Venucciových mnoho a navíc byli hloupí. Chytili je dva týdny po tom, co dostali peníze."

„Možná," připustila, „ale malý Venucci přišel o prst a od té doby je mentálně poznamenaný. Chceš snad, aby tak dopadla i Pinta? O to ti tolik jde?"

Bylo těžké se s ní o tom přít. Cítil, že to v něm už zase vře.

Otočil se a podíval se na ni. Pokrývka se jí svezla k pasu, a i když ležela na zádech, její ňadra zůstávala plná a pevná.

Všimla si, že se na ni dívá a odvrátila se od něj.

„Zkrátka," pronesla důrazně, „nepřipustím, aby se moje dcera vrátila do školy, dokud jí nezajistíš ochranu."

„O čem to mluvíš?" dožadoval se. „Jakou ochranu?"

„Tělesného strážce."

„Cože?" Otočil ji obličejem k sobě.

„Tělesného strážce." Měla pevný, rozhodný výraz. „Někoho, kdo bude u ní a ochrání ji - třeba proti Francouzům," dodala sarkasticky.

Mávnul rukou. Diskuse se pro něj vyvíjela nepříjemně.

„Riko, vždyť je to nelogické. Osobní strážce stojí celé jmění a není lepší způsob jak připoutat pozornost. V Itálii jsou tisíce dětí, jejichž rodiče jsou bohatší než my, a nemají tělesné strážce."

„To je mi jedno," řekla suše. „Nejsou to moje děti. Musíš myslet pořád jen na to, kolik co stojí? Jaká je podle tebe cena za bezpečnost naší dcery?"

Snažil se uspořádat si myšlenky, najít argumenty, které by ji přesvědčily. Bylo tu něco, čemu nerozuměl.

Mluvil tiše a s rozmyslem.

„Riko, o finanční situaci jsme už mluvili. Je to s námi špatné. Jak si můžu dovolit něco, co je, kromě jiného, jen další hloupá výstřednost?"

Civěla na něho.

„Pintin život není žádná výstřednost ani obraz na stěně nebo večírek či nové šaty. A kromě toho, Arredovi a Carolinovi - dokonce i Turellovi - najali pro své děti tělesné strážce."

A bylo to venku. Nešlo o pouhou Pintinu bezpečnost, bylo to především společenské opatření. Nemohla se přenést přes myšlenku, že by se nebyli schopni nebo se snad nechtěli vyrovnat svým společenským rivalům. Napadlo ho, kolik je asi italských průmyslníků, kteří padli na kolena před stejně neuvěřitelnou domýšlivostí, kterou je společnost postižena.

Zůstala na něho civět a on si uvědomil, že už se dostali na hranici rozumného rozhovoru.

„Promluvíme si o tom později."

Najednou se uvolnila.

„Caro, já vím, že si děláš s penězi starosti. Ale uvidíš, že se to srovná, já mám jen strach o Pintu."

Přikývl se zavřenýma očima.

„Promluvíš si s Vicem?" pokračovala. „Vyzná se v takových věcech, radí v tom spoustě lidí."

Otevřel oči a ostře se zeptal: „Zmínila ses mu snad o tom?"

„Ne, *caro,* ale Gina mi včera při obědě řekla, že Vico radil Arredům. Má dobré známosti. Jsou to naši nejlepší přátelé, Ettore, a ty vždycky říkáš, jaký je to dobrý právník."

Ettore se nad tím zamyslel. Možná že se z toho ještě dá dostat. Kdyby jí Vico řekl, že je to nesmysl, snad by ho poslechla.

Natáhl se a zhasnul světlo. Přitulila se zády k němu, teplý zadeček se tiskl k jeho tělu.

„Promluvíš si o tom s Vicem, viď, *caro?"*

„Ano, promluvím si s Vicem."

Tulila se ještě blíž, šťastná svým vítězstvím a potěšena svou vychytralostí. Řečmi o Ženevě odvedla jeho pozornost a pak proklouzla jeho obranou. Kdo by chtěl žít s těmi chladnými Švýcary?

Otočila se k němu a sáhla mu rukou dolů, ale Ettore už spal, jak od pasu nahoru, tak i dole.

Kapitola 2

Guido Arrellio vyšel tiše na terasu penzionu Splendide. Ve světle ranního rozbřesku si mohl všimnout jen rozložitosti muže sedícího na židli. Slunce už vystoupilo nad vrcholky hor, ale tady, směrem k zátoce, to mohlo trvat ještě několik minut, než bude tolik světla, aby ho mohl vidět jasně. A on ho jasně vidět chtěl.

Pietro mu volal do matčina domu těsně po půlnoci, aby mu oznámil, že přijel nějaký cizinec. Chlápek jménem Creasy.

Guido pozoroval, jak se rysy muže vyjasňují. Pět let, pomyslel si - změnil se. Asi před rokem tudy někdo, zapomněl už kdo, projížděl a zmínil se mu, že s Creasym to jde z kopce a že pije. Světlo teď ukázalo prázdnou láhev. Seděl rozvalený na židli, vypadal ochable a

ospale, ale nespal. Jeho oči s masivními víčky hleděly z hranatého obličeje dolů z kopce, jak slunce odhaluje domy s terasami. Potom se obličej otočil a Guido vystoupil ze stínu.

„Ca va, Creasy."

„Ca va, Guido."

Creasy se zvedl, natáhl ruce a ti dva muži se objali, přitiskli k sobě líce a chvíli se tak drželi bez hnutí.

„Kafe?" zeptal se Guido a Creasy přikývl, ale než ho pustil, prohlédl si na vzdálenost natažené paže obličej toho menšího, mladšího muže. Pak nechal ruce klesnout a posadil se.

Guido odešel do kuchyně celý ustaraný. S Creasym je to opravdu špatné, a to znamená, že se děje něco hrozného, protože on býval jedním z těch, kteří vždy dbali jak o své tělo, tak o svůj vzhled. Naposled se setkali, když zemřela Julia.

Ta vzpomínka teď vnikla do Guidovy ustarané mysli. Ale tehdy na tom byl Creasy dobře, vypadal téměř stejně starý, jako když se viděli poprvé. Zatímco se vařila voda na kafe, Guido počítal: bude to už třiadvacet let a Creasy vypadal pořád stejně - tak něco kolem čtyřicítky. Znovu počítal. Creasy se teď blížil k padesátce a vypadal na to, možná i na víc. Co se stalo za těch pět let?

Tehdy tu Creasy zůstal dva týdny. Nemluvil mnoho, ostatně jako vždy, ale jeho tichá přítomnost mu dodávala sílu, když ji potřeboval, vracela zpět články do zpřetrhaného řetězu.

Slunce už vyšplhalo nad zaoblené vrcholky kopců, když se vrátil na terasu, a Neapol se probouzela k životu, bylo slyšet nepříliš živý, ale zřetelný hluk dopravy. V zátoce byla zakotvena válečná loď a za ní vyčuhovala záď dopravního parníku. Guido postavil podnos na stůl a nalil kávu. Seděli pak mlčky, usrkávali teplou kávu a pozorovali tu ranní scenerii.

Ticho přerušil Creasy.

„Nepřišel jsem snad někomu nevhod?"

Guido se kysele usmál.

„Mé matce, má zase jednu ze svých záhadných, stále se opakujících nemocí."

„Měl jsi u ní zůstat."

Guido zavrtěl hlavou.

„Dnes ráno přijede Elio z Milána. Ona mívá tyhle záchvaty, když si myslí, že ji zanedbáváme. Pro mě to není tak zlé, jen čtyřicet minut cesty, ale pro Elia je to dost nepříjemné."

„Jak se mu vede?"

„Dobře. Minulý rok se stal spolumajitelem a má další dítě. Syna."

Zase seděli několik minut mlčky. Bylo to uvolněné ticho, takové, jaké může nastat jen mezi starými dobrými přáteli, kteří nepotřebují mluvit, aby spolu nepřestali komunikovat. Parník už téměř zmizel za horizontem, když Guido promluvil.

„Jsi unavený. Pojď - nějaká postel se tu najde."

Creasy se probral.

„A co ty? Vždyť si nespal skoro celou noc."

„Zdřímnu si po obědě. Jak dlouho můžeš zůstat?"

Creasy pokrčil rameny. „Nemám žádné plány, Guido. Na ničem nedělám. Jen jsem tě chtěl vidět, chtěl jsem vědět, jak se ti daří."

„To je dobře. Už dlouho jsme se neviděli. Pracoval jsi?"

„Posledních šest měsíců ne. Právě jsem se vrátil z Korsiky."

Guido vcházel zrovna do dveří, ale když to uslyšel, zastavil se a tázavě se na něj podíval.

Creasy znova pokrčil rameny.

„Neptej se proč. Náhodou jsem byl v Marseilles a blesklo mi hlavou, že bych tě mohl navštívit."

Guido se usmál. „Tys udělal něco, co ti jen blesklo hlavou?"

Vrátil mu úsměv, avšak pobledlý a unavený. „Dobrá, promluvíme si o tom večer. Kde je ta postel?"

Guido seděl u kuchyňského stolu a čekal na Pietra, až se vrátí z trhu. Penzion měl jen šest pokojů, ale bylo tu rušno a kolem oběda a večeře měli docela slušný obrat. Začala to Julia a rychle si získala dobrou reputaci s jednoduchým, dobrým jídlem. Její maltský dušený

králík se stal známým po celém kraji a brzy zvládla i místní jídla. Po její smrti Guido pokračoval ve vedení penzionu a sám se divil, že pro to má také buňky. Klientela zůstala, nejprve možná ze soucitu, později hlavně zásluhou jídla.

Guido přemýšlel, co se asi stalo Creasymu. Nikdy nebylo lehké mu porozumět, ale Guido ho znal lépe než kdokoliv jiný. Pochyboval, že by mohlo jít o ženu. Za ta léta se neobjevila žena, která by ho uchvátila na delší dobu, než bylo nutné. I tehdy, před dvaceti lety v Alžíru, když měl Creasy známost s tou francouzskou ošetřovatelkou. Guido si myslel, že je to ta pravá, ale po třech měsících byla pryč.

„Je to, jako když se snažíte otevřít dveře nesprávným klíčem," zmínila se tenkrát Guidovi. „Dostane se do zámku, ale nejde s ním otočit."

Guido to Creasymu zopakoval a on řekl jen: „Třeba je ten zámek zrezivělý."

Guido pochyboval také o tom, že by Creasy prožil nějakou událost, která by ho traumatizovala. Během života plného událostí, které by málokoho nepoznamenaly, Creasy prostě vždycky zůstal Creasym.

Teď ležel a spal v Guidově vlastním pokoji. Po deseti minutách se na něho šel Guido podívat. Ležel na boku s přikrývkou do půli těla ve vyhřáté místnosti a Guido ho tajně pozoroval. Tělo bylo jako bez života, stárnoucí, i všechny jizvy už byly starými jizvami. Na zádech měl bledé pruhy, jako od ran bičem, které se točily na každé straně až na břicho. Vlevo pod žebry měl stopy po malé díře. Hřbety rukou nesly známky starých popálenin. Věděl také, že pod přikrývkou má na jedné noze jizvu táhnoucí se od kolena téměř k tříslu. Ani obličej jim neunikl, jedna úzká jizva vedla od pravého obočí nahoru až k vlasům a druhou, menší, měl na levé straně čelisti.

Guido je všechny už znal a většinou věděl, jak k nim Creasy přišel. Nebylo tu nic nového. Tělo spícího muže bylo hodně zjizvené, ale nic z toho si nezpůsobil sám.

Pietro vstoupil do kuchyně se dvěma košíky v rukou, a přerušil tak tok jeho myšlenek. Zastavil se a překvapeně se podíval na Guida.

„Čekal jsem vás až později," divil se a položil košíky na stůl.

„Je tu starý přítel," vysvětloval Guido, vstal a nakukoval do košíků.

Pietro začal vytahovat ovoce a zeleninu, aby si je mohl Guido prohlédnout.

„Přítel, kvůli kterému jste tak časně opustil nemocnou matku?"

„Ano, přítel," přitakal Guido. „Teď spí."

Pietro byl zvědavý. Pracoval pro Guida už čtyři roky, od té doby, co ho Guido přistihl, jak mu krade poklice z auta. Dostal pořádný nářez a musel odpovědět na všechno, na co se ho Guido zeptal. Když potom zjistil, že Pietro nemá kde bydlet, vzal ho s sebou do penzionu a přidělil mu postel pod schody.

Ani tehdy, ani teď si neuvědomil, že tenkrát v něm Guido uviděl sám sebe, když byl v jeho věku.

Guido se k tomu chlapci choval vždy stejně jako prvního dne - hrubě a stroze, bez jakékoliv známky náklonnosti. Pietro si zase ponechal svůj drzý přístup bez respektu. Oba věděli, že tu náklonnost je, ale nedávali ji najevo. Byl to hodně neitalský vztah. Za ty roky se Pietro stal Guidovou pravou rukou v práci a s pomocí dvou starších číšníků, kteří docházeli v době oběda a večeře, vedli sami celý penzion.

Přestože s ním Pietro žil už tak dlouho, nevěděl téměř nic o Guidově minulosti. Guidova matka přijížděla do penzionu zřídka, byla upovídaná a mluvila hlavně o Guidovu bratrovi a jeho rodině v Miláně a o Julii, která zemřela před pěti lety. Ale nějak podivně mlčela o Guidově vlastní minulosti. Pietro věděl, že mluví perfektně francouzsky, obstojně anglicky a arabsky, usuzoval tedy, že hodně cestoval. Nikdy se na nic neptal. Guidova zamlklost se přenesla i na něj.

Takže člověk, který teď přijel, ho zmátl. Když zazvonil těsně před půlnocí zvonek, domníval se, že se Guido vrátil brzy. Velkého muže za dveřmi se zprvu pořádně polekal.

„Je tady Guido?" zeptal se. Pietro si všiml neapolského přízvuku.

Zavrtěl hlavou.

„A kdy se vrátí?"

Pietro pokrčil rameny. Muž se nezdál být tím nedostatkem spolupráce překvapen.

„Počkám," řekl, protáhl se kolem chlapce dovnitř a zamířil nahoru na terasu.

Pietro chvíli uvažoval a pak ho následoval. Cítil, že by mohl být naštvaný a žádat vysvětlení, ale už se toho muže nebál. Muž se usadil do jednoho z rákosových křesel, která byla rozestavěna na terase. Jeho způsoby a chování připomínaly Pietrovi Guida.

Zeptal se toho muže, zda něco nepotřebuje.

„Skotskou," zněla odpověď. „Celou láhev, jestli máš."

Přinesl láhev i sklenici a po chvíli uvažování se zeptal muže na jméno.

„Creasy," odpověděl. „A ty?"

„Pietro. Pomáhám tady Guidovi."

Muž si nalil skotskou, trochu se napil a podíval se přísně na chlapce.

„Běž spát. Já nic neukradnu."

Pietro šel tedy dolů a i přes pozdní hodinu zavolal Guidovi k jeho matce. Guido řekl jen: „To je v pořádku. Jdi do postele. Já se ráno vrátím."

Připravovali zrovna oběd, když Guido překvapil Pietra poznámkou: „Je to Američan."

„Kdo?"

Guido ukázal na strop. „Můj přítel. Creasy."

„Ale mluví perfektně italsky - jako Neapolitánec."

Guido přikývl. „Také jsem si to myslel."

Pietrův údiv se ještě zvětšil, když se Guido více rozpovídal.

„Byli jsme spolu v legii i potom - až do doby, kdy jsem se oženil - před osmi lety."

„V legii?"

„V cizinecké legii," vysvětloval Guido. „Ve francouzské."

Chlapce se zmocnilo vzrušení. Jemu, stejně jako většině lidí se při takových slovech vybavují děsivé obrazy: písek, duny, odlehlé pevnosti, láska, která není opětována.

„Dal jsem se najmout v pětapadesátém v Marseilles," smál se Guido dychtivému zájmu v chlapcově obličeji. „Byl jsem tam šest let." Přestal krájet zeleninu a jeho obvykle netečný hlas při té vzpomínce na chvíli změkl.

„Nebylo to, jak si myslíš. Nikdy to tak není. Byly to dobré roky - ty nejlepší."

Byl to Creasyho příjezd a chlapcova zvědavost, které probudily v Guidovi vzpomínky a vrhly ho zpět do roku 1945. Bylo mu devět let. Otec zahynul v severní Africe. Jeho šestiletý bratr byl stále hladový a k tomu ještě jeho vlastní hlad. Matka, jejíž víra a asketismus byly takové, že jedinou odpovědí na neštěstí byly jen delší a úpornější modlitby v positanském kostele.

Guido neměl žádnou takovou víru. Šel pěšky padesát kilometrů do Neapole. Věděl, že jsou tam Američané, takže tam je i jídlo.

Stal se vojákem armády syčáků a našel pro to v sobě talent. Byl dost inteligentní, a co nevyžebral, to ukradl. Brzy si našel místo na spaní v koutě jednoho sklepa, kde už bylo asi půl tuctu dalších výrostků, a naučil se americkým způsobům, objevil jejich nedostatky i štědrost.

Našel restaurace, ve kterých jedli, bary, ve kterých vysedávali, i bordely, ve kterých se uspokojovali. Naučil se, kdy je nejlepší žebrat - když alkohol a dobrá nálada podněcovaly jejich štědrost, kdy se nejlépe krade - když sex a touha odvracely jejich pozornost. Znal každou zákrutu i každý kout těch úzkých dlážděných ulic a přežil. Jednou týdně se vydával po cestě podél pobřeží do Po-sitana, aby přinesl nějakou čokoládu, peníze a konzervy s masem. Elio přestal hladovět a matka dál chodila do kostela, její víra byla očištěna a modlitby vyslyšeny.

Hlad a nouze jsou špatnými učiteli morálky. Ve společnosti, která neumí zajistit ani ty základní lidské potřeby, se řídí zákony málokdo. Guido se už do Positana nikdy nevrátil. Neapol pro něj znamenala školu, chléb i jeho budoucnost. Nejprve se snažil jen přežít - byl jako hlodavec živořící na tom, co město odmítlo. A potom tu byla ještě jeho inteligence. Do patnácti let už vedl asi tucet jemu podobných a vytvořili gang, který ukradl všechno, co nebylo připoutáno, nebo zalito do betonu. Dětství ho prostě minulo. Nevěděl nic o dětských hrách nebo dětských snech. „Správné" bylo za prvé přežít a za druhé něco vyzískat.

„Špatná" byla slabost nebo se nechat chytit. Brzy zjistil, že odvaha mu zajistí postavení vůdce. Ostatní se dívali a čekali, a když poznali odvahu, následovali jej.

Američané osvobodili město a spolu s ním i zločince. Za fašistů, nejprve italských a potom německých, se zločinci často octli za mřížemi. Bez ochrany čestné demokratické, a tím i ohebné spravedlnosti ztratili svou moc. Dokonce ti největší a nejlépe organizovaní zločinci byli zastřeleni nebo zavřeni, stejně jako spousta nevinných lidí. Američané pustili nevinné ven, ale zločince s nimi. Spravedlnost i zločin se do Itálie vrátily ruku v ruce.

Do začátku padesátých let se všechno vrátilo do starých kolejí. Prostitutky, mnohé z nich donuceny hladem, získaly svůj dozor. Bossové si rozdělili oblasti, určili pasáky a pobírali od nich procenta. Škody způsobené válkou byly odstraněny. Rekonstrukce financoval Marshallův plán a bossové si z něj brali svůj podíl. Restaurace, obchody, taxikáři i majitelé domů začali zase vydělávat a bossové je chránili proti zločincům, za což si pochopitelně účtovali poplatky.

Guido do toho všeho perfektně zapadl. Se svým dobře organizovaným gangem výrostků zacházel ve znovuzrozené struktuře jako s nástrojem. Říkalo se o něm, že je to nadějný mladý muž. Mezi jeho zvláštnosti patřilo násilí - vypočítavé, ale provedením zdánlivě nesmyslné. Brzy se naučil, že neočekávaná bolest je nejrychlejší cesta k získání něčí pozornosti. Svým kumpánům říkával:

„Vždycky útočte jako první."

Byla mu přidělena oblast za doky a jeho hlavním úkolem bylo zdůrazňovat malým obchodníkům, že potřebují ochranu. Jakmile je o tom přesvědčil důkazy, sám jim potom ochranu zajišťoval. Takže prosperoval dobře a za odměnu mohl působit i v samotných docích. Se svým gangem kradli i věci značné hodnoty. Přístavem tehdy putovalo zboží na poválečné opravy a jim se dařilo zmocňovat se jeho velké části a obvykle opět prodat jeho původním odběratelům. Za takto naspořené peníze si pak koupil budovu, ze které je nyní penzion.

Dům kdysi patřil středně bohatému obchodníkovi, byl prostorný, dobře postavený a z velké terasy bylo dobře vidět celou zátoku. Obchodník zemřel a v nejisté situaci koncem války zahynuli i jeho dva synové, kteří byli fašisty. Dům připadl na synovce, také fašistu - ne však nejistého. Ten dům prodal a za získané peníze si zařídil papíry potřebné k cestě do Ameriky.

Guido dům koupil jménem své matky, protože byl v té době ještě nezletilý. Pak velké místnosti přestavěl na menší a otevřel si hodinový dům výhradně pro americké důstojníky. Dařilo se jim dobře a tomu místu se začalo říkat Splendide. Guidova matka nevěděla, oč běží, ale byla šťastná, ukládala peníze a zapalovala svíčky v kostele.

Do roku 1954 se Guido vypracoval na takovou úroveň, že mohl počítat se svým postupem v hierarchii a už před sebou viděl velkou a skvělou kariéru. Ale když bossové nad ním prosperovali, začali se dohadovat a nakonec proti sobě bojovali. Struktura, která byla v celé zemi, nebyla ještě tak pevná, jako před nástupem fašismu. Staří bossové z jihu ještě nebyli schopni vnutit všem svou moc. Začali s tím už v Římě a na průmyslovém severu, ale Neapol nechali nakonec. Bylo to tradičně nejméně přizpůsobivé město a nejinak tomu bylo i s jeho zločinci.

O moc v Neapoli bojovaly proti sobě dvě kliky. Guido se musel rozhodnout, ke které se přidá, a udělal první chybu ve své slibné kariéře. Připojil se k bossovi jménem Vagnino, což bylo možná přirozené, neboť jeho největší síla byla v prostituci a v docích. Ale Vagnino byl starý, strávil dlouhý čas ve vězení a už mu chyběla vůle. Válka se tedy vyvíjela špatně i pro Guida a jeho gang. Měli malou moc, a tak byli stále v prvních liniích. Do měsíce byla polovina členů jeho bandy po smrti nebo zmizela a Guido sám ležel v nemocnici s olovem ze střely v zádech a v hýždích. Měl štěstí - mohl být tehdy obrácen i jinou stranou těla.

Zatímco si v nemocnici hověl na břiše, jeho znavený a nedbalý šéf zvolil jako místo pro svou večeři špatnou restauraci a zastřelili ho, ještě než stačil dojíst objednané *fritto misto.*

V té době se policie ukázala jako naprosto neschopná uplatnit včas své pravomoci. Noviny i politici se dožadovali nějakých kroků. O všechno se nakonec postarali vítězové, vedení nějakým Florianem Contim, a státní žalobce.

Někdo obstaral důkazy a tucet malých ryb bylo posláno do vězení. Guido byl mezi nimi. V zamřížované kleci u soudu seděl celý ztuhlý a smutný a slyšel jen, jak ho soudce odsuzuje ke dvěma letům vězení. Bylo mu osmnáct let.

Vězení pro něj bylo obrovským šokem. Tvrdé zacházení ani spousta urážek mu nevadily - byl na to zvyklý z dětství. Horší bylo zjištění, že trpí mírnou, ale pozitivní klaustrofobií, což se projevovalo v podobě tísnivých depresí. Tehdejší italský trestní systém to vůbec nebral na vědomí, a tak Guido musel trpět.

Když ho pustili, zůstal ještě dva měsíce v Positanu. Nežil u matky, ale v kopcích nad městem, spal vysoko nad útesy, pod otevřeným nebem, s obrovským prostorem oceánu před sebou a horskými hřebeny daleko vzadu. Pomalu si zase zvykl a dospěl k názoru, že se to už nikdy nesmí opakovat. Nedalo se říct, že by ho ten zážitek příliš změnil, ale jisté bylo, že podruhé už by se chytit nenechal. Tam venku také přemýšlel o své budoucnosti. Policie úředně zavřela jeho vykřičený dům, který byl teď prázdný a nepřinášel žádný zisk. Během těch dvou uplynulých let Conti posílil své postavení ve městě a upevnil spojení s vlivnými úředníky jak v místní státní správě, tak v řadách policie. Guido věděl, že k tomu, aby znovu otevřel svůj podnik, bude potřebovat jeho nevyslovený souhlas, a tak první věc, o kterou se pokusil po svém návratu do Neapole, byla vyjednat si s ním schůzku.

Conti byl ještě docela mladý - třicátník, a byl z nové generace bossů. Své území získal násilím a potom zaujal postoj skutečného obchodníka. Pochopil, že pokud chce získat opravdové uplatnění své moci, musí získat spojení a dohodu s ostatními velkými bossy. Bylo třeba spolupracovat, a tak když přijeli poslové z Palerma, souhlasil s řadou setkání vedoucích k vymezení oblastí vlivu a prosazování moci.

Tahle setkání v letech 1953-54 se podivně podobala volbě papeže - konala se v naprosté tajnosti a výsledek byl oznámen, jako by se nic vážného nedělo. Lstivý boj o moc a postavení však pokračoval. Konzervativní Jižané z Kalábrie, kteří dali spíš na tradici, nechtěli, aby měli progresivnější bossové z Milána a Turína tak velkou moc. Podobně ti ze středních oblastí kolem Říma a Neapole se dožadovali většího vlivu, než měli před válkou. Všichni připouštěli, že zde musí existovat určitá struktura a řád a že někdo musí být jakýmsi sudím - tedy mužem nejvlivnějším.

Bossové ze severu by nepřijali někoho z Kalábrie a naopak. Morettiho z Říma považovali za příliš slabého a Conti sám věděl, že je příliš mladý.

Nakonec, jak to bývá v takových situacích obvyklé, dosáhli kompromisu. Schůzky byly podněcovány a organizovány z Palerma. Místním bossem byl Cantarella. Byl malý, vždy upravený a hlavně to byl diplomat. Byl tiše předurčen, aby udělal z Palerma hlavní město v síti a postupoval bezchybně. Kompromis ho nastolil prozatímním arbitrem. Nikdo si tehdy nebyl plně vědom jeho vychytralosti a politického génia, ani toho, že během příštích dvaceti let mu tyto dary pomohou jeho postavení nejen udržet, ale ještě posílit. Role byly rozděleny a následovalo dlouhé období relativního míru - s velkými výhodami a zisky pro všechny na scéně.

Guido byl překvapen i potěšen vřelostí Contiho uvítání a také okouzlen vnitřním zařízením místností, které připomínaly spíše kanceláře byznysmanů. Divočina, která zde panovala ještě před dvěma lety, už opravdu patřila minulosti. Co bylo, to bylo, ujistil ho Conti. Věci se teď měly jinak. Samozřejmě, že by měl znovu otevřít Splendide. Spolupracovali by. Sjednali by i finanční dohodu.

Guido opustil Contiho kancelář přesvědčen. Byla to však mýlka. Conti neodpouštěl. Guido a jeho banda byli nejnebezpečnější skupinou bývalého protivníka a Conti by ho nenechal postavit se znovu na nohy.

Jedním z prvních příkazů z Palerma však bylo omezit vnitřní bratrovražedný boj na minimum. Conti se ještě necítil tak silný, aby vzdoroval novému arbitrovi. Měl jednoduché řešení. Nechá Guida znovu otevřít podnik a ve vhodný okamžik nad ním přestane držet ochrannou ruku. Policie tak udělá jeho práci za něj a díky vlivným stykům u soudního dvora už zajistí, aby se Guida zbavil na delší čas. Bylo to moderní, progresivní řešení.

Tohle všechno Guido Pietrovi nevysvětloval. Začal až od okamžiku, kdy ho někdo informoval, že už není pod ochranou a jde si pro něj policie. Nikdy nezjistil, kdo mu tehdy v

noci telefonoval, ale bylo jasné, že Conti měl i své nepřátele. Byla to strašná chvíle. Uvědomil si, že mu Conti neodpustil, a přezkoumal své možnosti. Byly mizivé: mohl se schovat, ale ne na dlouho. Buď policie, nebo Contiho lidé by ho nakonec našli. Mohl proti nim bojovat, ale vyhrát nemohl. A konečně, mohl také opustit zemi. Soudům nikdy nevěřil. A vězení nepřipadalo v úvahu.

Napsal dopis matce a dal jí jméno spolehlivého právníka v Neapoli, na kterého se měla obrátit, aby majetek pronajal a zařídil, aby zisky sloužily pro její potřebu a na další Eliovo studium. Dopis zakončil sdělením, že bude nějaký čas pryč, možná dost dlouho. Pak se uchýlil do doků, kde měl ještě stále přátele, kteří jej mohli skrýt, i když jen na několik dní.

Matka dopis dostala hned dalšího dne a šla se do kostela pomodlit. Téhož večera se Guido nalodil jako černý pasažér na starou nákladní loď a o dvě noci později vystoupil v Marseilles. Bylo mu dvacet, měl málo peněz a téměř žádnou perspektivu. Den nato podepsal službu v legii a za týden už byl ve výcvikovém táboře v Sidi-bel-Abbés v Alžíru.

„Bál jste se?" vyzvídal Pietro. „Věděl jste, do čeho jdete?"

Guido zavrtěl hlavou a lehce se nad tou vzpomínkou usmál.

„Slyšel jsem ty obvyklé báchorky a myslel jsem si, že to bude příšerné, ale neměl jsem na vybranou. Byl jsem bez dokladů. Neuměl jsem mluvit jinak než italsky a měl jsem málo peněz. Kromě toho jsem si představoval, že za rok za dva bych mohl dezertovat a vrátit se zpět do Neapole."

Nebylo to vůbec takové, jak se o tom vypráví. Samozřejmě že to bylo tvrdé, zejména ty první týdny, a disciplína byla neúprosná. Ale on sám byl tvrdý, výcvik ho bavil, a dokonce se v něm objevil skrytý talent. Disciplínu přijal, neboť opět neměl na vybranou. Tresty za neuposlechnutí rozkazu byly buď účast v trestním batalionu, což bylo peklo na zemi, nebo, za menší přestupky, pobyt v trestném táboře, a to by bylo v jeho případě ještě mnohem horší. Dával si proto dobrý pozor, aby plnil všechny rozkazy, a stal se tak z něho vzorný rekrut, což by jistě mnohé lidi z Neapole překvapilo.

Také na něj čekala překvapení. Prvním bylo jídlo -bylo skvělé a značně rozmanité - s dobrým vínem z vlastních armádních vinic. Jeho původní představa o legii jako o staromódní romantické pouštní armádě byla brzy rozptýlena. Byli vysoce modernizovaní, s nejnovějším vybavením a technikou. Důstojníci byli smetánkou francouzské armády a poddůstojníci, povýšení z nižších hodností, byli veterány snad ze všech armád v Evropě a byli protřelí bitvami po celém světě. Byla tam spousta Němců, jejichž společná paměť sahala jen do roku 1945. Východní Evropané, kteří nechtěli, nebo se nemohli vrátit za železnou oponu. Španělé, kteří mohli být ještě troskami z občanské války. Pár Holanďanů a Skandinávců, několik Belgičanů, z nichž někteří byli patrně Francouzi, neboť francouzští občané nesměli narukovat do legie, jen jako důstojníci. Bylo tam velmi málo Angličanů a jen jediný Američan.

Legie se rekonstituovala po masakru ve Vietnamu a Dien Bien Phu. Několik tisíc legionářů bylo v té bitvě zajato a více než patnáct set jich zahynulo. Díky povaze a složení sboru ji používali vždy až jako poslední východisko. Její historie byla historií posledních, ztracených a hlavně nesmyslných bitev. Pro vládu, která tak přicházela o ubohé impérium, to bylo uspokojivě nákladné.

V armádě, které byl určen takový osud, by se dal omluvit nedostatek morálky a smyslu, ale ke Guidově dalšímu překvapení si právě taková armáda vytvořila smysl sama pro sebe. Legionář byl duševním sirotkem -a sama legie byla sirotčincem. Guido přišel na to, že je to jediná armáda na světě, která nikoho neposílá do důchodu. Když je legionář příliš starý a nemůže bojovat, může, když chce, zůstat v legii a pracovat na vinohradě nebo v řemeslné výrobě. Nikdo ho nikdy nebude nutit, aby se vrátil zpět do světa, který kdysi odmítl.

Francouzi byli na legii hrdi. Věřili, že bojuje za Francii a že se za francouzskou také považuje. Byla to však mylná představa. Legie bojovala sama za sebe. To, že šlo také o nástroj francouzské politiky, byla spíš náhoda. Dokonce francouzští důstojníci se cítili být oddáni více legii než vlasti.

Výcvik trval šest měsíců. Během té doby Guidovo malé zavalité tělo hodně zesílilo. Těžká práce a dobré jídlo ho vynesly na vrchol fyzické kondice. Zjistil, že je na to sám pyšný, neboť si stejně jako spousta mladých mužů do té doby plně neuvědomoval své fyzické možnosti. Legie měla vždy zvláštní schopnost, a to pochodovat vytrvaleji a déle, než kterákoli jiná

armáda na světě, a do měsíce si Guido prožil svůj první dvacetimílový pochod - s padesáti librami výstroje. Byl pyšný také na svou dovednost v zacházení se zbraněmi, obzvlášť s lehkým kulometem. Líbila se mu jeho síla a mobilita a zdálo se mu, že je spolu něco spojuje. Instruktoři si to přirozeně zanesli do záznamů.

Bylo to období duševního přizpůsobování. Vždy býval mlčenlivý a uzavřený a tento jeho povahový rys se zde ještě prohloubil. Neměl mezi ostatními vojáky přátele. Byl jediným Italem z tehdejšího náboru, a protože ještě zápasil s francouzštinou, cítil se jaksi mimo hru. Brzy si také vyzkoušeli, jestli si nechá všechno líbit. Velký Holanďan, průměrný, ale tvrdý, ho popichoval daleko za obvyklé meze. Guido se bránil tím, že zaútočil jako první, a Holanďan dostal pořádný výprask. Neporušil nijak disciplínu. NCO výcvik takové věci připouštěl. Chtěli zkrátka vědět, kdo na to má.

Po tomto incidentu nechali Guida na pokoji a výcvikoví instruktoři si pomysleli, že by se z toho Itala mohl stát dobrý legionář. Po výcviku se nechal najmout k elitní jednotce Prvního parašutistického regimentu se základnou v Zéraldě, asi dvacet mil západně od Alžíru. Alžírská válka se schylovala k rozhodnému střetu a legie byla samozřejmě v prvních liniích. První R.E.P. měla být nejúspěšnější a nejobávanější jednotkou francouzské armády. Guido byl přidělen ke skupině B. Velitel skupiny se právě vrátil do aktivní služby po devítiměsíčním držení ve válečném zajateckém táboře ve Viet Minhu. Zajali ho v Dien Bien Phu. Byl to ten Američan, Creasy.

To bylo několik měsíců předtím, než oba muži zjistili, že je mezi nimi jistá empatie. Nejprve mezi nimi byla určitá propast - Guido, nezkušený nováček z legie, a Creasy, vrchní seržant, vyznamenaný veterán z Vietnamu. Ale byli si podobní povahou: oba byli zamlklí, sledovali jen sami sebe, vyhýbali se normálním kontaktům, hodně dbali na soukromí, tam, kde vlastně žádné soukromí neexistovalo.

Creasy s ním kromě vydávání rozkazů poprvé promluvil po akci blízko města Palestro. Hlídka francouzských vojáků byla přepadena Frontou národního osvobození (FLN) a mnoho jich padlo. Byla proti nim nasazena legie a právě První REP je dopadl. Skupina B seskočila tak, aby mohla odříznout únikovou cestu, a Guido se poprvé ocitl v akci. Nejprve byl zmaten tím hlukem a pohybem, ale rychle se zorientoval a dobře použil svůj kulomet. Jednotku FLN srovnali se zemí.

Tu noc tábořili v kopcích nad Palestrem, Guido zrovna seděl nad svým polním přídělem jídla, když si k němu Creasy přisedl a prohodil s ním pár slov. Bylo to jen gesto velitele skupiny, který chtěl sdělit jednomu ze svých vojáků, že si dobře vedl v akci, ale Guido měl z toho setkání dobrý pocit. Už dávno měl před Creasym obrovský respekt, ale to měl v legii snad každý. Znali ho jako dokonalého legionáře, experta na všechny druhy zbraní a rozeného válečného taktika. Guido věděl, že byl šest let ve Vietnamu a že předtím sloužil u amerického námořnictva - jak dlouho, o tom neměl nikdo ani zdání. Jeho oblíbenými zbraněmi byly granáty a samopal. Vždycky měl u sebe více granátů a zásobníků než kdokoli jiný.

Krátce po akci v Palestru byla skupina zase shozena za ustupující jednotku FLN. Tentokrát se FLN podařilo uniknout a toho večera si zase Creasy přinesl svůj příděl jídla a sedl si vedle Guida. Mluvili o lehkých zbraních a jejich účinnosti. Guido s sebou nosil stále pistoli a čtyři náhradní zásobníky. Podle Creasyho to byla zbytečná váha navíc. Pistole měla smysl, jen pokud ji bylo třeba ukrýt. V boji bylo skrývání zbytečné. Ale automat byl skvělá zbraň pro boj zblízka. Creasy mu poradil, aby na pistoli zapomněl a vzal si raději více zásobníků do svého automatu.

Guido byl povolným žákem. Když už si vybral takový život, byl odhodlán bojovat úspěšně a v Creasym proto viděl dobrého učitele. Slyšel už o té poznámce, kterou na jeho adresu pronesl legendární plukovník Bigeard poté, co pozoroval Creasyho, jak dobyl zpět pozice v Dien Bien Phu: „Nejúspěšnější voják, jakého jsem kdy viděl."

Takže Guido si vzal jeho radu k srdci a snažil se ve všem napodobit svého seržanta. Do bitvy u Alžíru v lednu 1957 se vyhranil a zařadil se mezi prvotřídní legionáře. O rok později už z něj byl také NCO a to už mezi nimi bylo opravdové přátelství. Byl to pomalý proces, neboť oba byli hodně citliví, a tak jeden druhého nejprve důkladně zkoumali. Zpočátku si to ani neuvědomovali. Prohodili vždy jen pár slov, a to téměř výhradně o vojenských záležitostech,

ale postupně, jak se prohlubovaly Guidovy znalosti, se jejich konverzace přestala podobat učitelskému výkladu a začali spíš diskutovat jako sobě rovní. Oba si uvědomovali, že ticho, které mezi nimi často nastávalo, nebylo nikdy nucené nebo snad tísnivé a možná právě tohle způsobilo, že si oba uvědomili, že našli přítele.

Pluku v té době velel plukovník Dufour, a jak se tempo války zrychlovalo, dověděl se jak o kvalitách těch dvou vojáků, tak o jejich přátelství. První REP byl neustále v akcích a Creasyho a Guidovu jednotku nasazovali společně, kdykoli to bylo možné. Vytvořili obávanou dvojici, kterou znala brzy celá legie.

Když bylo jasné, že se de Gaulle chystá uzavřít o válce politickou dohodu, bílí osadníci - *pieds noirs* - začali zuřit. Postavili barikády a začali armádě vzdorovat. Spousta profesionálních vojáků s nimi sympatizovala, obzvláště pak jednotky para, na kterých byl vždy hlavní nápor útoku.

Četníci dostali rozkaz vyčistit barikády a dvě parajednotky, z nichž jedna byla První REP, je měly podpořit. Obě jednotky se opozdily a četníci měli velké ztráty -spoustu mrtvých a raněných. Plukovník Dufour byl zbaven velení, ale místo aby byl nahrazen nějakým politicky spolehlivým důstojníkem, nejvyšší rozkaz svěřil prozatímně velení muži jménem Elie Denoix de St. Marc. St. Marc byl prototypem důstojníka legie. Byl to idealista, tvrdý a nekompromisně odvážný, jeho muži ho uctívali a mohl by je vést kamkoliv. Rozhodl se vést je roku 1961 do „rebelie generálů" proti de Gaullovi a První REP se stal základním kamenem pro jejich plány. Čekali, že se jejich velení podrobí i zbytek legie, ale přepočítali se, a tak První REP pod St. Markovým velením byl jediným útvarem, který se postavil vládě, a dokonce zajal vrchního velitele armády Gambieze.

Vzpoura ztroskotala a 27. dubna 1961 dvanáct set legionářů Prvního REP vyhodilo do povětří své ubytovny a vystřílelo veškerou munici do vzduchu. Když paragáni opouštěli Zéraldu, stáli *pieds noirs* u cesty, plakali a zpívali *Je ne regrette rien.* Edith Piaf.

Zahanbený pluk se rozprchl. Ztratili tři sta mužů za Francii, ale de Gaulle byl ve mstivé náladě. Mužstvo bylo rozptýleno do ostatních jednotek legie. Důstojníci uprchli a připojili se k OAS - odbojové extremistické armádě, nebo se vzdali a byli souzeni za vzpouru. Starší NCO byli zbaveni hodností - Creasy a Guido byli mezi nimi.

Udělali jen to, k čemu byli vedeni - poslouchat své důstojníky.

„Takže vás vyrazili?" ptal se Pietro nedůvěřivě. „I když jste jen plnil rozkazy?"

Guido pokrčil rameny. „Byl to čas velkých politických vášní. Pomýšleli jsme dokonce na to, že se necháme shodit nad samotnou Paříží a zajmeme de Gaulla. Většina Francouzů byla v šoku a naprosto právem. Síla legie byla tehdy přes třicet tisíc mužů a nic by nás tehdy nezastavilo, kdyby legie operovala jako celek."

Chvíli pracoval tiše a pak pokračoval.

„Bylo to poprvé, co si Francouzi uvědomili, jakou hrozbou může být legie samotné Francii. A proto má ještě dnes převážná většina legie základnu na Korsice a ostatní pozice jsou mimo domovskou Francii."

„Co jste tedy dělal?" vyzvídal chlapec.

„Já s Creasym jsme se přimknuli k sobě. Jediné, v čem jsme byli vycvičeni, byla válka. Mne doma stále hledala policie a Creasy neměl kam jít. Takže jsme se porozhlédli po nějaké válce a jednu jsme nakonec objevili v Kantanze."

„V Kantanze?"

Guido se usmál. „Pořád zapomínám, jak jsi mladý. Kantanga byla provincie v belgickém Kongu. Teď se jmenuje Shabba. Když se v jedenašedesátém Belgičané stáhli, Kantanga se pokusila odtrhnout. Byl to jiný kmen a navíc měli většinu nerostného bohatství. Do Kantangy šla tehdy bojovat spousta žoldnéřů."

Přidali se k bývalému plukovníkovi parašutistů jménem Trinquier. Znal se s nimi už z Alžíru a byl potěšen, že může velet tak zkušeným mužům. Takže se z nich stali žoldáci, což ve skutečnosti nebyla taková změna, kromě toho, že postrádali legii. Toto společné strádání jim dodalo snad ještě větší pocit sounáležitosti a jejich přátelství tak přerostlo v silný svazek, jaký se zřídka vidí mezi lidmi stejného pohlaví. Jejich bojové schopnosti se mezi ostatními

žoldáky brzy staly příslovečnými. Byli si tak myšlenkově blízcí, že se pohybovali a bojovali jako jeden útvar, zdánlivě bez jakéhokoliv dorozumívání. Byli obzvlášť zběhlí v „čištění budov" - likvidování nepřítele v zastavěných oblastech. Měli na to zvláštní techniku, kryli jeden druhého a přemísťovali se z místnosti do místnosti, od budovy k budově v tak precizním rytmu, že na ně ostatní žoldnéři zírali s obdivem. Použití granátů a samopalů přitom povznesli téměř na umění.

Když bylo potlačeno odtržení Kantangy, připojili se k dalším žoldnéřům pod Denardovým velením v Jemenu, ale do Konga se vrátili hned, jakmile se Tshombe vrátil z exilu. Denard velel 6. francouzskému komandu a Guido s Creasym se probojovávali zmatenou a zapeklitou válkou, dokud nezvítězil Mobutu. Pak se společně se stovkami dalších žoldáků stáhli do Bukavu. Nakonec skončili v internačním táboře pod záštitou Červeného kříže ve Rwandě. Museli se vzdát svých zbraní a pro Guida se pobyt v táboře stal po následujících pět měsíců mučením. Přestože měli dostatek volnosti, vzhledem k faktu omezení se opět ozvala jeho klaustrofobie. Aby zaměstnal jeho myšlenky, učil ho Creasy angličtinu a nechával se učit italsky. Guidovi šla angličtina jen těžce, ale Creasy měl zřejmě na jazyky talent, a tak italštinu docela rychle zvládl. Začali spolu tou řečí hovořit více a více a nakonec přestali francouzštinu používat úplně.

Po pěti měsících v Kigali byli repatriováni do Paříže. Dva týdny v barech a bordelech na Pigalle smazaly špatné vzpomínky a oni se začali rozhlížet po nějaké práci. V Africe už na žoldnéře s otevřenou náručí nečekali a navíc se domnívali, že změna místa může být jen prospěšná. Kromě měsíců, které strávil ve válečném zajateckém táboře, se Creasy mu v Indočíně líbilo, a tak, když se dozvěděli o předběžné nabídce jistého majora americké armády v důchodu, Harryho Owense, naslouchali se zájmem.

Američané byli tehdy už hodně zapleteni ve Vietnamu a zjišťovali, že situace se vyvíjí překvapivě špatně. Začalo se ukazovat, že ani dosavadní počet lidí, ani množství zbraní nebude zřejmě stačit.

CIA měla samozřejmě jasnou představu, jak válku vyhrát a s velkým rozpočtem rychle cvičila celou řadu soukromých armád v jižním Vietnamu i v sousedním Laosu. Do Laosu potřebovali cvičitele a bývalí důstojníci z legie byl nejvhodnější. Creasyho zkušenosti z francouzského Vietnamu byly dalším plus.

Takže se ocitli v Laosu, kde bylo jejich úkolem dohlížet na nakládání pro jednu z předních společností CIA, jíž byla Air America. Byla to firma, která měla dopravovat náklady po jihovýchodní Asii. Ve skutečnosti zásobovala jídlem a všemožným vybavením soukromé armády CIA.

Po osmnáct měsíců cvičili Creasy a Guido muže z kmene Meo na Planině Jar.

Když se situace pro Američany opět zhoršila, CIA založila „diverzní jednotky".

Byly to skupiny žoldnéřů, které pronikaly do severního Vietnamu a Kambodže, aby zde poškodily zásobování Vietkongu. Creasy a Guido byli „prosazeni" do takové jednotky s označením PJXAS 40 v počítači CIA v Langley Field ve Virginii. Znamenalo to „průniková jednotka Neameričanů o síle 40 mužů". Počítač se domníval, že se jejich řady ještě rozšíří.

Do konce roku 1971 se PJXAS 40 „rozšířila" na třicet mužů z původního počtu čtyřiceti. Creasy a Guido se rozhodli, že si dají dlouhý nebo možná úplný pohov. Měli za sebou dvanáct tajných misí a každý několik zranění. Taky nastřádali docela velkou sumu peněz - počítač byl štědrý.

Guido zároveň zjistil, že neapolská policie už po něm nebude pátrat, když se vrátí, a že Conti, protože prosperoval, přesunul své sídlo do Říma a byl nahrazen zástupcem, který si příliš nepamatoval události roku 1953.

Oba žoldnéři se tedy rozhodli jet do Evropy, aby Guido mohl navštívit svou rodinu a podívat se, jak je to s jeho majetkem. Potom se chtěli po něčem porozhlédnout.

Guido našel svůj dům v Neapoli v dobrém stavu. Pronajala si ho církev jako ubytovnu pro svobodné matky -jak zvláštní spojení s jeho minulostí. Zůstali v Positanu u jeho matky. Elio studoval poslední semestr ekonomii na univerzitě v Římě. Guidova matka, která hodně zestárla, děkovala v kostele za synův šťastný návrat a zapálila tucet svíček. Věděla, že takové štědrosti se musí odvděčit.

„A to byl konec mých žoldnéřských dnů," pronesl Guido k chlapci, hltajícímu každé jeho slovo. „Konec? Prostě jste toho nechal?"

„Jeli jsme na Maltu," opáčil Guido krátce, „a já se oženil a vrátil jsem se zpátky sem."

Pietro věděl, že teď už se nic nového nedozví. Pokračovali v práci mlčky. Za půl hodiny tu budou první hosté na oběd.

Kapitola 3

Ettore obědval se svým právníkem u Granelliho. U alkovního stolu měli trochu soukromí a jedli *prosciutto* s melounem, potom vitello tonnato a k tomu láhev výběrového Barola. Bylo příliš silné k tomu telecímu, ale Vico to měl rád, a tak si je dali.

Hovořili o Ettoreho finančních problémech. Vico ho vyrovnaně uklidňoval. Ještě se to dalo zařídit. Osobně by promluvil s bankovními manažery. Ettore nemusí mít strach.

Ettore se cítil v nevýhodě. Se svým právníkem se takhle cítil vždycky. Vico Mansutti byl uhlazený, hezký, perfektně oblečený a cynický. Měl na sobě vlněný oblek s jemným proužkem, šitý na míru, jak Ettore věděl, u Huntsmana ze Sevila Row. Košili měl z tenké švýcarské bavlny, kravatu z comského hedvábí a boty od Gucciho. Nebylo na něm nic syntetického - alespoň z vnějšku. Vlasy nosil módně dlouhé a černý knírek se dobře hodil k jeho elegantnímu opálenému obličeji. Během rozhovoru jeho oči sledovaly každý pohyb v restauraci, občas odpověděl na pozdrav a ve světle se zaleskly jeho rovné, bílé zuby. V šestatřiceti, o dva roky mladší než Ettore, byl znám jako nejchytřejší právník s nejlepšími styky v Miláně.

Jeho slova Ettoreho poněkud uklidnila, avšak pocit méněcennosti nerozptýlila.

Objevil se číšník, aby nalil další Barolo a Ettore se dostal k svému dalšímu problému - Rice. Pověděl mu o jejím vrtochu v souvislosti s Pintinou bezpečností, a protože byl Vico přítel, nastínil mu i společenské pozadí. Vico naslouchal s pobaveným výrazem ve tváři.

„Ettore," oslovil ho a usmíval se nad jeho smutkem. „Hluboce ti závidím. Problémy, které máš, jsou ubohé a výhody, které ignoruješ, jsou tak obrovské a reálné."

„Pověz mi o nich," řekl Ettore. „Asi jsem se mýlil."

Vico položil vidličku a zvedl levou ruku s nataženými prsty. „Za prvé," zdůraznil a položil svůj pravý ukazováček na levý palec. „Máš takovou reputaci, že i když je tvůj dluh u bank tak velký, budou tě nadále podporovat, dokud se tvá situace nezlepší."

„Máš na mysli dobré jméno mé rodiny," přerušil ho Ettore, „zejména mého otce?"

Vico pokrčil rameny. Pro něj v tom nebyl rozdíl. Pokračoval na dalším prstě.

„Za druhé - dům na jezeře Como, který jsi koupil před osmi lety za osmdesát milionů lir, má dnes cenu dvě stě padesáti a stále roste."

„A v bance je na něm hypotéka na dvě stě milionů," oponoval Ettore.

Znovu jen pokrčení ramen. Prst se přesunul dále.

„Za třetí, máš dceru, jejíž šarm a krásu vidí každý," prst se opět přesunul, „a za čtvrté - tvá žena je Rika. A přesto tady sedíš a valíš oči, jako by ti měly vypadnout z důlků."

Pokynul číšníkovi, objednal kávu a otočil se zpět k Ettoremu.

„Musíš se na to dívat trochu perspektivně. Máš s Rikou tenhle malý problém, protože ji hodně rozmazluješ. To je docela přirozené. Každý muž na světě by to tak dělal - a kdybych měl Riku za ženu - tak i já."

Odmlčel se, aby se napil vína, a pokračoval.

„Tvoje chyba byla, jestli to tak můžu říct, že jsi nechal Riku, aby po tom Carmelityho únosu vzala Pintu ze školy."

„No počkej!" protestoval Ettore. „Nic jsem o tom nevěděl. Byl jsem v New Yorku. Když jsem přijel nazpět, už byla najata guvernantka. Bylo to *fait accompli."*

Vico se usmál. „Ano, vím to, Rika je samozřejmě impulzivní, ale tehdy z toho udělala docela drama. Kdybys teď poslal Pintu do školy za stejných podmínek, bylo by to, jako bys ukázal, že neměla pravdu." Pozvedl významně obočí. „Kdy naposled Rika přiznala, že neměla pravdu?"

Ettore se té rétorické otázce jen smutně usmál.

„Takže," pokračoval Vico, „jak říkají Číňané, musíš nechat Riku zachovat si tvář."

„A jak," vyzvídal Ettore, „toho dosáhnu?"

Vico pokrčil rameny. „Najmi bodyguarda."

Ettore se začínal hněvat.

„Vico. Od tebe se předpokládá, že máš trénovaný, logicky uvažující mozek. Právě jsme strávili půl hodiny rozhovorem o mé finanční situaci - o neutěšené situaci. Jedním z důvodů, proč jsem tady, bylo požádat tě jako našeho právníka a přítele, abys vysvětlil Rice, jak jsme na tom doopravdy."

Vico natáhl ruku přes stůl a dotkl se Ettoreho zápěstí.

„Kdybych si promluvil s Rikou, nezachovala by si tvář, a to je nynější problém. Kromě toho, když jsem ti navrhl, ať najmete osobního strážce, neřekl jsem, jakého mám na mysli."

Byli přerušeni číšníkem, který jim přinesl kávu.

„Jak to myslíš?" zeptal se Ettore, když byli znovu sami. Vico se naklonil dopředu, mluvil teď tišeji.

„Ettore, tyhle únosy jsou byznys, který má hned několik stran. Víš, že bývají dokonale připraveny a téměř vždy jsou provedeny pod záštitou organizovaného zločinu. Stal se z toho opravdu velký byznys - osmnáct miliard lir jen za minulý rok. Řídí jej velcí hoši."

Ettore přikývl. „Mafie."

Vico ucukl. „Jak melodramatické slovo. Vyčaruje hromadu sicilských sedláků, co kradou olivový olej."

Znovu se podíval na číšníka, objednal dva koňaky, pak vytáhl z náprsní kapsy kožené pouzdro a vybral dva doutníky. V kapsičce na hodinky měl malou zlatou gilotinu, kterou puntičkářsky oddělil špičky obou doutníků. Jeden podal Ettoremu zrovna ve chvíli, kdy se objevil číšník s koňakem a světlem. Vico jej odměnil úsměvem, spokojeně si odbafl a znovu se pustil do své přednášky.

„Většina rodin, které se cítí ohroženy, posílá své děti do ciziny, obvykle do Švýcarska, nebo zařídí velmi precizní ochranu - speciální školy s ochrankou, neprůstřelná auta - nebo, samozřejmě, vysoce kvalifikované tělesné strážce."

„Velmi drahé srážce," doplnil ho Ettore.

Vico souhlasil. „Asi třicet milionů lir ročně. Ti, co jsem s nimi mluvil."

Ettore pozdvihl výrazně obočí, ale Vico se nenechal přerušit.

„Osobní strážce najímají specializované agentury. Ty nejlepší jsou dokonce mezinárodní s pobočkami v různých městech včetně Říma a Milána. Ale v současné době je kvůli rozvinutému terorismu v Evropě - Rudá brigáda, Rudá armáda, baskičtí nacionalisté a tak dále -bodyguardů nedostatek. A jejich cena úměrně roste."

„Rozumím," přerušil ho Ettore, „můj problém to tedy neřeší. Spíš naopak."

Vico pozvedl ruku. „Buď trpělivý, příteli. Je tady ještě jiný aspekt tohoto byznysu. Dalším čistě ekonomickým rozhodnutím, které mnohé rodiny činí, je pojištění proti placení výkupného. Vláda zakazuje italským pojišťovnám uplatňovat takovou politiku. Mají přirozeně za to, že by mohla vyděračům dodávat odvahy. Avšak na zahraniční pojišťovny se nařízení nevztahuje. Největší pojišťovna poskytující tuto službu je londýnský Lloyďs. V loňském roce získali na pojistném přes sto milionů liber. Dvě z jejich pojišťovacích společností se na to specializují. Jedna dceřiná společnost má dokonce za úkol vyjednávat s únosci. Je to všechno velmi na úrovni a britské. Mají dvě podmínky. Pojistné musí být zaplaceno mimo Itálii a pojištěný nesmí nikdy dát najevo, že je pojištěn. Důvod je zřejmý."

Ettore se mírně nudil. „Je to jistě velmi zajímavé, Vico, ale co to má co dělat s mým problémem?"

Vico na něj namířil doutníkem. „Je tvá továrna pojištěná?"

„Samozřejmě. Peníze by dostala banka."

„Správně," přitakal Vico, „ale když jsi vyjednával o pojistné částce, její výše závisela na úrovni zabezpečení - mám pravdu?" Ettore přikývl a Vico pokračoval.

„Samozřejmě, že trvají na poplašném zařízení a podobně, ale pokud si zařídíš i bezpečnostní službu - hlídače, dokonce s hlídacími psy, podíl na pojistném se značně sníží. A stejné je to i u pojistného proti únosům, a jelikož je podíl dost vysoký a částky velké, každá

úspora je důležitá."

Dostal se k příkladu.

„Vezmi si typický případ. Průmyslník se pojistí proti únosu na miliardu lir. Podíl je, řekněme, pět procent, tedy padesát milionů. Když si ale najme osobního strážce, podíl na pojistném se může snížit až na tři procenta, tedy třicet milionů. Takže ušetří dvacet milionů."

Ettore zavrtěl hlavou. „Ale právě jsi mi řekl, že body-guard stojí třicet milionů lir ročně. Tak kde je ta úspora?"

Vico se usmál. „Existují lidé, kterým se říká 'pojistní bodyguardi'. Asi toho proti únosu příliš nezmůžou, ale zajistí nižší pojistné a jsou levní. Asi sedm milionů ročně."

„Ale Vico," oponoval Ettore, „nechci se pojistit proti únosu, ke kterému nedojde."

Avšak najednou mu to došlo a Vico se rozesmál, když viděl, jak změnil výraz.

„Už rozumíš? Najmeš nějakého levného bodyguarda na pár měsíců a pak ho vyrazíš pro neschopnost. Pinta už bude ve škole a Rika si zachová důstojnost."

Ettore několik minut tiše přemýšlel a potom se zeptal: „Kde můžu najít takového člověka?"

Vico se spokojeně usmál. „Nejdřív zaplať tenhle výtečný oběd a pak zajdeme ke mně do kanceláře, mám tam adresu na jednu agenturu tady v Miláně."

Ettore tušil, že to skončí tak, že bude muset vyrovnat účet sám.

Guido zatočil z neapolské pobřežní silnice a rozjel se nahoru po úzké zaprášené cestě. Vedla k olivovému hájku na úpatí Vesuvu. Těsně pod hájkem se kopec začínal zvedat a cesta končila na travnatém svahu, ze kterého byl pěkný výhled na Neapol i zátoku. Otočil klíčkem od zapalování a nastalo úplné ticho. Byl pozdní večer a krvavě červené slunce zrovna zapadalo za obzor.

Zase byl u matky a zdálo se, že přítomnost dvou synů ji vyléčila. Bude trvat nejméně měsíc, než se jí opět objeví nějaké příznaky. Guido mluvil s Eliem o Creasyho příjezdu už před několika dny a Elio mu navrhl možné trvalé řešení. Guido si to jen potřeboval promyslet.

Pravda byla taková, že Creasy před sebou neviděl nic, pro co by žil. Dostal se do rozpoložení, kdy nebyl schopen cítit ani trochu entuziasmu pro nadcházející ráno.

Tu noc, kdy přijel, mluvil s Guidem svým obvyklým zdrženlivým, rezervovaným tónem. Věty byly spojeny tichem, které mezi nimi nastávalo. Dlouhé pauzy sloužily k promyšlení a formulaci dalších slov. Guido neříkal nic. Jen seděl, doléval sklenice a nechal Creasyho, aby ze sebe všechno vysoukal. Ten celý svůj monolog završil tím, že nakonec řekl:

„Cítím prostě, že už žiju dost dlouho nebo snad až příliš dlouho - hodně se toho seběhlo - jsem voják a nikdy jsem nebyl ničím jiným - ani jsem nechtěl být -, ale je mi z toho nanic. Tedy aspoň těch posledních pět let."

Potom se dostal do rozpaků. I když to vyprávěl svému jedinému příteli, bolelo to a neměl to ve zvyku. Guido natáhl ruku a položil mu ji na rameno, aby ukázal, že mu rozumí.

Guido mu totiž doopravdy rozuměl. Také si tím prošel poté, co zemřela Julia. Trvalo mu ještě celé dva roky, než si zvykl na život bez ní. Ale mezi nimi dvěma byl zásadní rozdíl. On znal štěstí a lásku, což výrazně ovlivňovalo jeho pohled na svět. Jejich jasná záře byla částečně důsledkem jejich neočekávanosti... Bojoval a zabíjel, pil, protloukal se bordely po světě a jen stěží si uvědomoval, co to může znamenat pro ostatní. Dlouho předstíral, že city jako lásku, soucit, vášeň či žárlivost vůbec nezná. Jediný, s kým cítil, byl Creasy a částečně i matka s bratrem.

Jeho vnitřní přerod byl docela dramatický. Po týdnu, který oba žoldnéři strávili u Guidovy matky, se vydali na Maltu za kontakty, které tam měli ještě z dob, kdy sloužili v Kongu. Zájemci tam mohli narukovat pro šejchát do Perského zálivu, ale jim se nelíbily podmínky, a tak odmítli. Rozhodli se zůstat pár dní na Maltě a po něčem se porozhlédnout. Skončili na sesterském ostrově Gozo v malém hotelu v rybářské vesnici. Bylo tam horko, klid a přátelští lidé.

Julia pracovala v hotelu jako recepční. Guido to s děvčaty uměl, dokonce i s těmi stydlivými, věřícími a dobře střeženými děvčaty, a tak během několika dnů souhlasila s pozváním na skleničku po práci. Byla štíhlá a nádherná a velmi se ovládala v projevu i v chování. Odolala jeho brzkým návrhům a řekla mu, že je slušná dívka a panna. Guido byl

zmaten. Nikdy se s žádnou pannou nesetkal. Creasy sledoval přítelovo snažení s jistým pobavením a souhlasil, že zůstane na Gozo během těch domluv, okouzlování a přesvědčování.

Dobývání trvalo tři týdny a nebylo to tak, jak by si byl Guido představoval. Jednou pozdě večer si šli zaplavat do Ramla Bay a potom seděli v hlubokém rudém písku a dlouho hovořili. Povídala mu o svém jednoduchém a obyčejném životě, o své rodině - farmářích už po celé generace. On také mluvil o svém životě, ale bylo pro něj těžké držet nit, neboť se stále ptala „proč" a on nikdy nedokázal odpovědět. Než přestali, začalo se už slunce objevovat na obzoru a Guido úplně zapomněl na svůj původní záměr. Potom mu řekla, že její rodiče budou jistě velmi rozrušení. Zůstat celou noc venku bylo pro dívku na Gozo nejvyšším hříchem.

„Ale vždyť jsme nic nedělali," protestoval Guido, a když uviděl její záhadný pohled, pomyslel si, že pronásledovatelem možná není on.

Milovali se a ona byla opravdu panna. Guido váhal, ale přitáhla jej k sobě, křičela a ještě více se k němu tiskla. Guido na tu chvíli nikdy nezapomněl a všechny ženy, se kterými se kdy setkal, najednou přestaly být ženami.

V přibývajícím světle zahlédl krev na jejích stehnech -ještě nikdy neviděl krev způsobenou láskou. Sledoval ji, jak se otírá, dívá se na něj - stydlivě, ale hrdě - a věděl, že se jeho život změnil.

Šli spolu nahoru na kopec přes Nadur k farmě jejích rodičů. Otec, který už byl na poli, je klidně a tiše sledoval, když se k němu blížili.

„Tohle je Guido," řekla jen, „budeme se brát."

Otec přikývl a vrátil se zpět k práci. Znal svou dceru -noc strávená mimo domov znamenala nového zetě.

Byli oddáni v kostele sv. Petra a sv. Pavla v Naduru. Sloužil jim mladý kněz. Byl velký a silný a Guidovi v něčem připomínal Creasyho. Nevypadal ani jako kněz a jeho chování bylo nevrlé a strohé, ale lidé z Naduru ho měli rádi. Tvrdě pracoval a byl praktický. To farmáři oceňovali. Gozané dávali každému přezdívku a tohoto kněze pojmenovali prostě - Kovboj.

Guida zajímalo, jak bude Creasy reagovat na jeho manželství. Byli přáteli už patnáct let a málokdy byli bez sebe. Ale Creasy měl radost a nebyl ani příliš překvapen. Uvědomoval si, že ta dívka Guida miluje, viděl její sílu a byl šťastný společně s Guidem.

Na svatbě byl za družbu - stejně tichý a nevrlý jako Kovboj a potom na svatební hostině pil hodně silného gozánského vína a sdílel s Guidem jeho radost. Bylo to štěstí náhradníka, přesto byl opravdu dojat.

Julia měla pro jejich přátelství porozumění a nezazlívala jim je. Dívala se na Creasyho jako na celistvou Guidovu část. Když odlétali do Neapole, byl s nimi Creasy na letišti, a když se k ní sehnul, aby ji políbil na tvář, objala ho kolem krku, chvíli jej držela, a když jej pustila, měla oči plné slz.

„Náš domov je i tvým domovem," řekla prostě.

Přikývl se zvláštním výrazem ve tváři a řekl: „Když bude v noci chrápat, stačí hvízdnout - pak zmlkne."

Usmála se a odvrátila se od něj - nemohla už nic říct. V letadle se Guida zeptala, co bude Creasy dělat, a on odpověděl, že půjde a najde si někde nějakou válku.

Takže Guido se s ženou vrátil zpět do Neapole, odkoupil nazpátek nájemní smlouvu na svůj majetek a přeměnil jej v penzion Splendide. Matčiny sny se naplnily a kostel v Positanu byl plný svící.

Creasy je v Neapoli několikrát navštívil, když se vracel z války nebo do ní odcházel. Nikdy nenapsal, ani nezavolal, prostě přijel. Vždycky přivezl Julii nějaký zajímavý dárek. Jednou to byl batikovaný obraz z Indonésie, tak bohatý a propracovaný, jindy šňůra přírodních akvamarínových perel z Japonska. Nebyly to dárky, které by kupoval jen tak impulzivně, přemýšlel o nich, chtěl, aby byly výrazné. Věděla to a právě tohle ji těšilo mnohem víc, než jejich cena nebo krása.

Obvykle zůstal jen několik dní, pohodlně odpočíval, až jednou večer oznámil, že odjíždí, a ráno byl pryč. Ale posledně zůstal déle než měsíc. Nikdy nezahálel, zabýval se většinou

drobnými opravami kolem domu. Rád pracoval rukama.

Když odjeli poslední večerní zákazníci, sedli si ti tři kolem velkého kuchyňského stolu a dívali se na televizi, četli si nebo si prostě povídali. Julia se vždy smála jejich rozhovorům, byli si myšlenkově tak blízcí, že celé věty obvykle redukovali na dvě nebo tři slova. Mohl s tím začít třeba Guido, když se ptal na jejich posledního známého. „Miller?"

„Angola."

„Ještě se kurví?"

„Jako vždycky."

„Ale je ostrý?"

„Jako břitva."

„Co jeho Uzi?"

„S tím byl oddán."

Většina takových rozhovorů jí byla nesrozumitelná, obzvlášť když mluvili o zbraních. Po prvních pár návštěvách, vždycky když Creasy odjel, nemohl Guido několik nocí usnout, ale ona neřekla nic. Do Creasyho poslední návštěvy se usadil a byl šťastný. Když pak Creasy oznámil, že ráno odjíždí, řekla mu jen, že by s nimi mohl zůstat, mít u nich domov. Guido neříkal nic - nemusel. Creasy se na ni usmál, i když se usmíval málokdy, a řekl: „Jednou to možná udělám, opravím vám elektriku a každý měsíc vymaluju." Věděli, že to myslí vážně. Jednou přijede a už zkrátka nikdy neřekne, že odjíždí, bude to dobré a správné.

Ale jednoho dne šla Julia nakupovat zrovna ve chvíli, kdy místní fotbalový tým vyhrál zápas - fanoušci jeli v konvoji aut městem se zapnutými klaksony a vlajícími vlajkami. Opilci v jednom autě nezvládli řízení a rozmačkali ji na zdi.

Creasy přijel týden nato, byl po dlouhé cestě unavený. Guido se ho zapomněl zeptat, jak se o tom dozvěděl. Zůstal pár týdnů a jeho přítomnost pomohla Guidovi dostat se z toho.

Teď seděl Guido v autě a pozoroval soumrak nad zátokou. Slunce už zapadlo a zanechávalo po sobě jen trochu světla. Zkoušel si představit svůj život, kdyby nikdy nepoznal Julii, a protože to dokázal, chápal, jak teď Creasymu je.

Musí teď dělat něco jiného. Něco, co zabaví jeho mysl, co zastaví jeho pád.

Creasy odjel do Rhodésie a snažil se tam zapadnout. Cvičil mladé bílé rekruty a vedl je do buše. Byl to jiný svět a on nemohl nalézt sám sebe. Nezkoušel ve válce dělat rozdíl mezi dobrým a špatným. Sympatizoval s bílými. Nebyli to špatní lidé. Jen žili ve špatné době. Přišli jako pionýři objevovat novou zemi a cítili se částečně spojeni s původními americkými osadníky. Ale časy se změnily. Nemohli černochy rozdrtit tak, jak to bylo s Indiány v Americe nebo s domorodci v Austrálii. Většina bílých to ani nechtěla a ti, kteří to chtěli, brzy zjistili, že černoši už mají miny, granáty, raketomety a kalašnikovy. Byl to jiný svět. Nejhorší byla ta bezvýchodnost. Hleděla Creasymu přímo do očí. Ti ostatní ji neviděli, ale on žil už dost dlouho, aby ji rozpoznal. Z Dien Bien Phu do Alžíru, do Kantangy, zpátky do Vietnamu - nekonečný kruh - beze smyslu. Válka v Rhodésii ho přinutila, aby přemýšlel o své minulosti. Nesmyslné bitvy pro lidi, kteří mluvili o patriotismu, o klidu, který pak nastane, a nikdy neřekli - zemřete, vždycky jen - bojujte do posledního muže. Pohlédl do budoucnosti a viděl to, pořád dokola. Když ne v Rhodésii, tak někde jinde. Nesmyslnost: to byl epitaf jeho minulosti i jméno pro zítřek.

Ztratil o to zájem. Začal hodně pít, nechával ochabnout své tělo a stal se strnulým. Nakonec ho stáhli z operací a udělali ho jen poradcem. Normálně by ho propustili, ale museli mu projevit vděčnost za dřívější zásluhy. Zanedlouho si toho dobrodiní všiml a jeho hrdost jej přinutila, aby odešel sám. Jel do Bruselu, kde znal jednu ženu, ale přestěhovala se, a tak se nechal zavézt vlakem do Marseilles, kde nasedl na loď na Korsiku. Na Korsice byla hlavní základna legie a instinkt ho vedl právě tam. Od vzpoury Prvního REP už uplynulo mnoho let. Legie jako taková odpustila. Byl to domov. Možná by se sirotek mohl do sirotčince vrátit.

Přijel to odpoledne do Calvi a sedl si na náměstí na skleničku. Kasárna ležela na kopci, a když se rozhodoval, jestli tam má zajít nebo ne, zaslechl zpěv. Byla to legie, pochodovali a zpívali hymnu *Le Boudin,* prošli kolem rohu typickým pomalým krokem - pětaosmdesát kroků za minutu. Byla to jednotka rekrutů v nových elegantních uniformách, poprvé ukazovali, co

se naučili. Sledoval ty obličeje, mladé a vymydlené a cítil se, jako by mu bylo tisíc let.

Když zmizeli a utichly poslední zvuky jejich zpěvu, dopil a odešel na stanici. Další den byl v Bastii, seděl u doků, zase pil a čekal na přívoz do Livorna. Pojede se podívat na Guida. Třeba se dají zase dohromady. A možná to nebude nesmyslné.

Pozoroval několik pasažérů, jak se naloďují, a potom sám přešel cestu, minul sedícího chlapce a nastoupil. Když bárka odrazila, stál na zádi a viděl, jak na něj chlapec mává. Také zamával. Sbohem, Korsiko. Sbohem, chlapče.

„Bodyguard," řekl Guido.

Creasy na něj pohlédl bez výrazu ve tváři.

Seděli v kuchyni a Guido mu vysvětloval Eliův návrh.

Jeho bratr prosperoval. Po dobrém vzdělání se kvalifikoval na účetního revizora. Všechno mu zaplatil Guido. Dostal se k auditorské firmě v Miláně a dařilo se mu dobře. Vysvětlil Guidovi, že jedním z jejich klientů je bezpečnostní agentura, která najímá osobní strážce pro průmyslníky. Poptávka je velká, ale vycvičených mužů nedostatek. Platí se skvěle. Guido se zdráhal. Creasy se pro to vůbec nehodil a byl to vlastně alkoholik. Byla by to práce, pro kterou neměl předpoklady, a Creasy by to odmítl. Potom mu Elio pověděl o „pojistných bodyguardech" a Guida to začalo zajímat. „Ale plat je všivácký," poznamenal Elio. To by nevadilo, myslel si Guido. Věděl, že Creasy má spoustu peněz. Vydělal jich za ty roky hromadu a utratil jen nepatrné množství.

Takže teď to Creasymu navrhl a on na něj hleděl bez výrazu ve tváři.

„Bodyguard," opakoval Guido.

„Ty ses zbláznil," odpověděl mu Creasy. „V mém stavu bych neochránil ani mrtvolu."

Guido mu řekl o „pojistných" bodyguardech, ale ani to Creasyho nepřesvědčilo.

„Najmou si nějací lidi někoho, kdo byl - opilec?"

Guido pokrčil rameny.

„Je to jen nástroj pro nízké pojistné."

„Ale opilec?"

Guido si povzdechl.

„Samozřejmě, že s pitím by ses musel ovládat. Pij jen tady, třeba v noci, abys nevypadal přes den tak hrozně."

„A co když dojde k pokusu o únos?"

„Tak uděláš, co bude v tvé moci. Nejsi placen za to, abys dělal zázraky."

Creasy o tom uvažoval, ale zůstával skeptický. Vždy pracoval s lidmi z armády - takovými nebo makovými. Znova měl námitku.

„Bodyguard musí být někomu stále nablízku. A na to já moc dobrý nejsem - vždyť víš."

Guido se usmál.

„Tak budeš tichý typ bodyguarda. Některým lidem to tak může vyhovovat."

Creasyho napadaly další problémy, ale Guido ho trpělivě přesvědčoval. Elio ho pozval na pár dní k sobě do Milána.

„Proč bys tam nezajel, aspoň se trochu porozhlédnout?"

Nakonec Creasy souhlasil s tím, že se pojede podívat, o jakou práci vlastně jde. Potom si šel lehnout a přitom vrtěl hlavou a mumlal si nedůvěřivě: „Kčertu, já a bodyguard!"

Guido si došel pro papír a pero a napsal Eliovi dopis. Věděl, že agentura bude vyžadovat informace o Creasyho kvalifikaci a Creasy jim nebude ochoten nic vyprávět - snad jen holá fakta. Psal dlouho, nejprve nastínil Creasyho kariéru v legii, potom v různých válkách v Africe, na Blízkém východě a v Asii. Potom vypsal dlouhý seznam zbraní, se kterými Creasy dovedl zacházet. Nakonec se zmínil o Creasyho řádech a vyznamenáních. Italové si na metály potrpí.

Zalepil obálku a nechal dopis na stole se vzkazem pro Pietra, aby ho hned ráno poslal. Šel si lehnout a měl zatím nejlepší pocit od přítelova příjezdu.

Kapitola 4

„Dali vám zbraň?"
„Ano."
„Ukažte mi ji, prosím."
Creasy sundal ruku z volantu, sáhl si pod sako a podal mu pistoli.
Opatrně si ji vzal. Ještě nikdy neměl v ruce pistoli a byl fascinován.
„Jaký je to typ?"
„Baretta 84."
„Už jste takovou používal?"
„Ano, je to dobrá pistole."
„Je nabitá?"
Creasy na moment přestal sledovat cestu a pohlédl na Itala.
„Je nabitá," řekl suše.
Ettore mu vrátil zbraň a pokračovali dál v cestě do Como.
Požádal Američana, aby lancii řídil on, chtěl vědět, jestli je dostatečně schopný. Ulevilo se mu, když zjistil, že Creasy řídil lehce a hladce.

Najít tělesného strážce nebylo tak snadné, jak to viděl Vico. Aspoň takového strážce, který by vyhovoval Rice. Byla velmi potěšena výsledkem oběda s Vicem a hned začala všechno plánovat. Rozhodla se, že bodyguard bude mít velkou místnost pod střechou domu. Společně s Pintou urychleně začaly do pokoje stěhovat nábytek - malý stůl, velké pohodlné křeslo a několik předložek. V pokoji byla rovněž velká mosazná postel, prádelník a skříň na šaty. Bude jíst se služebnou Marií a se zahradníkem Brunem.
Sestavila seznam jeho povinností. Nejdůležitější bylo zavézt Pintu ráno do školy a odpoledne ji zase vyzvednout. Kromě toho mohl dělat řidiče Rice a vozit ji po obchodech a na schůzky na oběd.
Musí být přirozeně reprezentativní, zdvořilý, s uctivým vystupováním. Naléhala také na Ettoreho, aby to zařídil co nejdříve, protože brzy měl začít nový školní rok a ona chtěla jet s Ettorem do Paříže.
To všechno bylo problematické. První dva zájemci byli naprosto nevyhovující, něco jako pouliční rváči, které by Rika ani nepustila přes práh. Ten třetí byl jasný homosexuál a Ettore homosexuály nesnášel. Telefonoval na agenturu a stěžoval si na kvalitu zájemců, ale řekli mu, že bodyguardi jsou už vzácní. Také se zdvořile zmínili, že má, za co zaplatil. Nicméně dalšího dne zazvonil telefon a domluvili se na další schůzce - se čtvrtým zájemcem - Američanem.
Ettoreho to příliš nepovzbudilo. Nečekal, že to bude cizinec, a už vůbec ne Američan. Představil si žvýkajícího, vojensky ostříhaného gangstera.
Takže byl docela mile překvapen, když se Creasy ukázal v jeho kanceláři. Vypadal dost tvrdě s jizvami v hranatém obličeji a s hrozivýma očima, ale byl elegantně oblečen do tmavě modrého obleku a béžové košile. Stál tam u dveří, držel velkou, voskem zapečetěnou obálku a hleděl na Ettoreho bez jakéhokoli výrazu ve tváři.
Ettore mu pokynul, Creasy postoupil dopředu a usedl na místo před stolem. Potom mu podal obálku.
„V agentuře mi řekli, abych vám předal tohle."
Jeho italština byla téměř perfektní, s mírným neapolským přízvukem.
Ettore si vzal obálku a zeptal se: „Dáte si kávu?" Měl naději. Těm ostatním kávu nenabídl.
Creasy zavrtěl hlavou a Ettore rozlomil pečeť, vytáhl jeho kartu a začal ji číst. Byla to zpráva o Creasyho kvalifikaci a minulosti, poskytnutá agenturou podle Guidova dopisu.
Ettore četl v tichosti, a když skončil, dlouze se na toho muže podíval. Creasy na něj hleděl bez pohnutí.
„V čem je háček?"
„Piju," zněla strohá odpověď.
Ettore si to chvíli přebíral, znovu se zahleděl do zprávy a pak se zeptal: „Jaký to má na

vás vliv?"

Creasy přivřel oči, jak začal přemýšlet, a Ettore vycítil, že uslyší čistou pravdu.

„Co se týče téhle práce, ovlivňuje to moji koordinaci a reakci. Zhoršuje to moji schopnost rychle a přesně střílet. Kdybych byl boháčem, který se bojí přepadení, nenajmul bych muže v takovém stavu."

Ettore se zeptal: „Opíjíte se tak, že jste úplně vyřízený, nebo agresivní?"

Creasy zavrtěl hlavou.

„Ničeho si nevšimnete. Piju jen v noci. Ráno se můžu cítit špatně, ale vypadám v pořádku."

Ettore si znova prohlížel papíry. Pokud by Rika nevěděla o tom pití, neměl by být problém.

„Plat není příliš vysoký."

Creasy pokrčil rameny. „Jestli se pokusí vaši dceru unést profesionálové, tak bude má služba na stejné úrovni jako plat."

„A co když se o to pokusí amatéři?"

„Jestli to budou doopravdy amatéři, nejspíš je zastraším, nebo dokonce postřílím - vyhovuje?"

Ettore zavrtěl hlavou.

„Pochybuju o tom. Abych mluvil na rovinu, je to vlastně jen vrtoch mé ženy. Přehnaně reaguje na všechny ty nedávné únosy. Mimochodem, jednou z vašich povinností bude dělat jí řidiče. Má vlastní vůz." Ettore opět pohlédl dolů, tentokrát na seznam různých válek, bitev a zbraní.

„Budete muset poněkud zdomácnět."

„To je v pořádku," řekl Creasy. „Ale nejsem dobrý ve společenském žvatlání. Budu dělat svou práci, jak nejlépe dovedu, ale to je vše."

Ettore se poprvé usmál.

„Dobrá. Můžete začít hned?" Najednou ho něco napadlo. „Máte zbraň?"

Creasy přikývl. „Agentura mi ji poskytla. Budete se jim muset ozvat. Zařídí zbrojní pas. Bude to na váš účet." Postavil se. „Mohu začít kdykoliv."

Šli společně ke dveřím a Ettore řekl: „Zítra večer jedu na víkend do Como. Budte tady, prosím, v šest se svými věcmi. Nikdo nesmí vědět o tom, že pijete, včetně mé ženy."

Potřásli si rukama. Ettore pronesl: „Nejsem si jistý, jak dlouho vás budeme potřebovat. Záleží na okolnostech, ale smlouva s agenturou je na zkušební dobu tří měsíců. Potom si můžeme situaci vyjasnit. Koneckonců se vám ta práce taky nemusí líbit."

Když vstoupili do haly, Rika stála u francouzských oken. Měla na sobě jednoduché černé šaty. Její bílý oválný obličej byl orámován vlasy ebenové barvy.

Ettore je představil a ona se zeptala: „Dáte si něco k pití?"

„Děkuji - skotskou a trochu vody."

Přešla k baru a oba muži se přesunuli k francouzským oknům a zahleděli se na jezero. Creasy vycítil Ettoreho nervozitu a nechápal to. Rika přinesla whisky a martini pro manžela.

„Nerozuměla jsem přesně to jméno," řekla.

„Creasy."

„Vy nejste Ital?"

„Američan."

Pohlédla na Ettoreho s mírným zamračením.

„Ale jeho italština je perfektní," hájil se rychle.

Byla rozrušená.

„Už dlouho děláte tuhle práci?"

Creasy zavrtěl hlavou. „Tohle je poprvé."

Ještě více se zamračila a znovu se rychle vložil Ettore: „Pan Creasy má spoustu zkušeností z podobného zaměstnání. Obrovských zkušeností."

Creasy tu ženu sledoval se zájmem. Potřeboval chvíli, aby se dostal přes tu první vlnu krásy, která jej zaplavila. Bylo mu jedno, co si myslela o tom, že je Američan, ale zajímalo ho, jak je to s jejím vztahem k manželovi.

Ettore se mu zdál jistý a sebevědomý, ale teď byla jeho slabost zřetelná. Buď pomocí své krásy, nebo osobnosti nad ním ta žena dominovala. Že byla nyní zmatena, to jen potvrzovalo. Určitě měla přesvědčivou představu o muži, kterého Ettore najme. Měl to být Ital, uctivý a zdvořilý, mladý a atlet, se zkušenostmi s takovým druhem práce.

Muž, který stál před ní, byl především Američan a jako většina italských socialistů se i ona dívala na Američany spatra. Taky, přestože byl velký, nebyl mladý a nevypadal jako atlet.

Všimla si jeho šatů - byly jednoduché, ale drahé: béžové kalhoty, hnědý pletený rolák a tmavě hnědé sako. Viděla, že hřbet ruky, která držela sklenici, je posetý jizvami a chybí mu špička malíku. Pak pohlédla zpět na jeho obličej a uvědomila si, jak je vysoký. Všimla si jizev, které na ni civěly z čela i čelisti. Uvědomila si také, jak na ni působí - měla z něj strach. Byl to pro ni šok. Muži jí obvykle nenaháněli strach. Ještě nikdy neměla strach, když pohlédla na nějakého muže.

Ettore přerušil ticho.

„Kde je Pinta, miláčku?"

Vrátila se v myšlenkách zpět. „Je nahoře. Bude tu za okamžik."

Ettore viděl, že její hněv je pryč a nahradil jej výraz zmatení.

Pousmála se a řekla Creasymu: „Těší se, že bude mít osobního strážce."

„Budu první?" chtěl vědět Creasy.

„Ano. Mluvíte italsky jako Neapolitán."

„Učil mě Neapolitán."

„Bydlel jste tam?"

„Ne, byl jsem tam jen na návštěvě..."

Creasy slyšel, jak se otevírají dveře, a otočil se.

Dívka na sobě měla bílé tričko a džínsy. Stála ve dveřích a se zájmem si Creasyho prohlížela.

Matka jí ho představila, „Cara, tohle je pan Creasy."

Přešla k němu a velmi formálně mu podala ruku. Když mu jí lehce třásla, usmála se.

Hlavu měla asi ve výšce jeho prsou a její ruka byla v té jeho úplně ztracena.

„Proč neukážeš panu Creasymu jeho pokoj?" vybídla ji Rika. „Možná by si rád vybalil."

Creasy dopil a dívka ho slavnostně vedla nahoru.

Jakmile se dveře zavřely, Ettore očekával výbuch. Ale Rika jen přemýšlivě usrkávala ze skleničky.

„Má opravdu skvělou kvalifikaci," řekl Ettore, „a je vážně hodně těžké najít takového člověka."

Neřekla nic a on pokračoval v přesvědčování.

„Jasně, je škoda, že je to Američan. Ale jak jsi sama slyšela, jeho italština je perfektní."

„Pracoval už někdy v Itálii?" chtěla vědět.

„Ne." Otevřel svůj kufřík a podal jí zprávu z agentury. „Tohle je jeho spis."

Posadila se a nahlédla do spisu, Ettore zatím přešel k baru a namíchal si další sklenici martini.

Zprávu si přečetla bez jediného slova, potom ji zavřela a položila na odkládací stolek.

Ettore si mlčky pohrával se sklenicí, zatímco ona byla hluboce zamyšlena. Potom pronesla: „On mě děsí."

„Děsí tě?" divil se Ettore.

Rika se usmála.

„Myslím, že je to fajn, že je Američan. Je to takové jiné."

„Tak proč tě děsí?"

Zamyslela se nad tím a zavrtěla hlavou: „Ani nevím." Podívala se znovu do spisu. „Možná, že odpověď je uvnitř. Uvědomil sis vůbec, že jsi nám do domu přivedl zabijáka? Jenom Bůh ví, kolik lidí má ten člověk na svědomí - po celém světě."

Ettore už chtěl začít protestovat, ale ona se znova usmála a řekla: „Obléká se dobře - jako Evropan." Ettonemu se ulevilo, ale vypadal zmateně. Creasy byl očividně přijat.

Vstala a políbila ho na tvář.

„Děkuju, miláčku. Teď už se cítím mnohem lépe."

Řekla to, jako by mu děkovala za nějaký dárek - šperk nebo kytici růží.

Po večeři Creasy čistil zbraň. Pracoval zcela automaticky, takže se pohybovaly jen jeho praxí vycvičené prsty, a ve svých myšlenkách si procházel všechny události večera a přítomné lidi. Kdykoli se v minulosti dostal k nové práci, hned si okoukl všechny lidi okolo sebe a zjistil si, jak by mohli být jemu nebo jeho práci prospěšní. I nyní, přestože šlo o úplně jinou práci, ho jeho zvyk donutil postupovat zcela stejně.

Ettore byl podle něho příliš zaneprázdněný. Nejspíš to bylo kvůli obchodním záležitostem. Když řekl Eliovi, kdo má být jeho novým zaměstnavatelem, Elio to jméno okamžitě poznal. Balletto Mills byly jedním z největších výrobců tkaného hedvábí v Itálii, a tudíž i na světě. Ettore zdědil podnik po otci, který byl velmi uznáván v milánském obchodním světě. Ettore byl považován za velmi schopného obchodníka, ale stejně jako mnoho dalších italských výrobců textilu byl nucen čelit velmi silné konkurenci z Dálného východu. Byl znám rovněž pro krásu své ženy.

Creasyho myšlenky se teď obrátily k Rice. Bez vzrušení přemýšlel o tom, jaký na něj udělala dojem. Ve svém vzhledu měla přesně ty kvality, které Creasymu na ženách imponovaly: nenosila zbytečně mnoho doplňků, tvářila se inteligentně a používala jen velmi málo makeupu. Vlasy jí splývaly úplně přirozeně po ramenou; její nehty byly dlouhé, nenalakované. Nepotřebovala se nijak přikrášlovat, ale on přesto ucítil slabý závan parfému. Pomyslel si, že je dokonale ženská. Její osobnost se jí odrážela v očích.

Šokovalo ho, jak ho přitahovala fyzicky. To byl ten důvod, proč byla pro něj ta situace tak důležitá. Pozoroval velmi napjatě její reakce na jeho chování. Její počáteční nevraživost a rozrušení se po čase změnily ve zvědavost. Ze svých zkušeností věděl, že ona je tím typem ženy, kterou bude zajímat jeho minulost a fascinovat všechno to násilí, se kterým se setkal. Líbilo se jí, když byla v dominantní pozici a ráda hledala body, kam až může zajít ve své touze dominovat - nejdříve psychicky a později i fyzicky. Bude si na ni muset dávat velký pozor.

Skončil s čištěním zbraně a vzal malou nádobku na olej, promazal spouštěcí mechanismus a záklopku v nábojové komoře. Přemýšlel teď o Marii a Brunovi. Během večeře, která probíhala ve velké a pěkně zařízené kuchyni, toho moc nenamluvili a on je k tomu ani nenutil. Jeho přirozená zdrženlivost byla na první pohled zřejmá, ale očekával, že se během krátké doby, až si zvyknou na jeho přítomnost, vrátí zpět ke svým dřívějším rozhovorům. Ať už jejich témata před jeho příjezdem byla jakákoliv.

Dohadoval se, že Marii bylo kolem pětadvaceti let, byla nebojácná, srdečná a bylo jasné, že se o něj zajímá. Brunovi bude asi šedesát. Je to malý muž s tmavým poďobaným obličejem a mírnou povahou.

Jídlo bylo dobré a působilo domáckým dojmem. Po gnocchi Verdi následovalo kuře marinované v oleji a citrónový džus. Ačkoli už dlouhou dobu nebyl při chuti, teď byl Creasy nadšen italským jídlem, a dokonce o něm hodně věděl. Znal už florentinský způsob přípravy jídel a zeptal se Marie, jestli náhodou nepochází z Tuscan.

Tahle otázka ji velmi potěšila, neboť hned uhodla, odkud vítr vane. Ano, původem je z Tuscan, ale už před pěti lety přišla do Milána, aby si našla práci. Požádal také Bruna, aby mu ráno ukázal celé okolí, aby se mohl zorientovat a vrýt si to do paměti, a potom se omluvil a šel nahoru do svého pokoje.

Vyprázdnil zásobník na krátké, devítimilimetrové náboje a vyzkoušel jeho pružinu i dva náhradní zásobníky. Potom vytáhl krabici s náboji a všechny tři zásobníky naplnil. Když s tím skončil, vzal pouzdro na pistoli, které nosil zavěšené na ramenou, a začal do něj pomocí hadříku vtírat olej, aby ho zjemnil.

Pinta - s tou budou největší trable. S dětmi to příliš neuměl a uvědomoval si, že tohle dítě nebude výjimkou. Neměl s tím vůbec žádné zkušenosti. Děti se v jeho životě téměř nevyskytovaly, až na ty, kterých mu bylo líto. Ve všech válkách, v kterých kdy bojoval, trpěly děti vždy nejvíc. Byly zmatené, často odloučené od rodičů a téměř stále hladové. Pamatoval si je z Konga, ta vypouklá bříška, prázdné pohledy. A ve Vietnamu - vypadaly jako panenky a všechny umíraly až příliš často - při bombardování, výbuších min nebo dávkami z automatů.

Někde slyšel, že v jižním Vietnamu zůstalo přes milion sirotků, a občas měl pocit, jako by je všechny viděl. Nechal se obrůst tlustou skořápkou, aby nemohl myslet na jejich utrpení. Buď to člověk udělal, nebo se zbláznil.

Creasymu se to podařilo brzy. Viděl je, ale v jejich očích nečetl to, co tam skutečně stálo.

Nejstrašlivější z důsledků, které na něm válka zanechala, byla ztráta jakéhokoliv citu. Ale teď se měl poprvé ocitnout v naprosté blízkosti dítěte. A samozřejmě nešlo o dítě hladové, zraněné nebo bez střechy nad hlavou, ale po tom všem právě to byl pro něj problém.

Když mu Pinta ukázala jeho pokoj, stoupla si mu za záda a povídala a povídala, dokud si všechno nevybalil. Přirozeně, vždyť jeho příjezd byl v jejím životě důležitou událostí. Jako jedináček byla až příliš často znuděná. Bylo samozřejmé, že se na Creasyho mohla dívat jako na někoho, kdo byl víc než jen pouhý ochránce.

Její první dotazy se týkaly Ameriky. Vysvětlil jí, že už tam nežije řadu let, ale to nezmenšilo její nadšení. Zeptala se ho proto, odkud přesně pochází, a on odpověděl, že z jižní Tennessee.

Skončil s olejováním pouzdra a zasunul dovnitř berettu. Potom přešel k posteli a pověsil postroj na pelest. Pažba spočinula blízko polštáře. Na stole pak otevřel mapu Milána a okolí a jeho mozek se teď soustředil na podrobnosti nové práce. Ačkoli nikdy nepracoval jako bodyguard, viděl všechno jednoduše - ve vojenských termínech. Měl za úkol chránit „majetek". Potenciální nepřítel se ho může pokusit zmocnit. Zvažoval taktiky a jeho životní zkušenost ho donutila pohlížet na věc z pohledu svého protivníka. Můžou zkusit dostat jeho „majetek" přímo v hnízdě, např. přímo v domě; nebo mimo dům, možná i na nějakém jiném často užívaném místě nebo na cestě k tomuto místu, např. ve škole nebo na cestě do školy.

Ráno si prozkoumá okolí z hlediska bezpečnosti a později, to už bylo rozhodnuto, mu Pinta ukáže, kde je škola, a on bude mít šanci prozkoumat jejich bezpečnostní opatření. Rozhodl se, že kdyby se o útok pokusili, udělali by to s největší pravděpodobností na cestě, a proto bylo důležité volit denní trasu podle náhodného výběru. Procházel si v mapě síť silnic a dělal si poznámky na okraj.

Když s tím byl hotov, přešel k šatníku a vyndal si svůj kufr. Bylo v něm několik lahví skotské, pečlivě zabalených v novinách. Otevřel si jednu z nich, přinesl si sklenici a nalil si první drink. Potom začal opět uvažovat o svém hlavním problému - o té dívce. Nejdůležitější věc je, pomyslel si, založit vzájemný vztah hned od začátku na určitých pravidlech. A ta pravidla budou dána jasně a konec. Nebyl tady jako placený společník, ale jako ochránce a ona se to musí naučit chápat, i kdyby na ni měl být strohý a nepříjemný. A její rodiče se tomu taky budou muset snažit porozumět. Řekne jim to na rovinu, a když to nebudou chtít akceptovat, budou si muset najít někoho jiného. Nepřemýšlel o těchto věcech dříve, než vzal tu práci, ale setkání s tím dítětem ho donutilo se nad tím zamyslet. Cítil její nadšení a napětí a neměl z toho dobrý pocit. Bude ji muset držet zkrátka.

Pil, dokud láhev nebyla prázdná, a potom si šel lehnout; rozložitý, často flámující, do sebe zahleděný muž, který si teď nebyl jist svým novým zaměstnáním.

Ale Guido měl pravdu. Jeho mysl teď byla zaneprázdněna.

Pod ním, v manželské ložnici, se milovala Rika s Ettorem. Strašně ho chtěla, dýchala krátce a prudce, její prsty se mu zarývaly do ramenou. Vždycky to byla ona, která udávala a zvyšovala tempo, dokud ho nepřivedla k orgasmu - jistě a s přehledem.

Ale dnešní noci se soustředila jen na sebe a všechnu slast prožívala v úplné myšlenkové izolaci. Snažil se držet s ní krok, ale když cítil blízkost jejího vrcholu, zachvěl se jejím orgasmem. Nestačil jí však, zůstal daleko vzadu a cítil jen, jak pod ním ochabla. Nevadilo mu to. Věděl, že později ho znovu rozpálí a bude si na něj hrát jako na nějaký nástroj svým nádherným tělem a ústy, dokud neukojí jeho vášeň. Byla hrdá na to, že to s ním umí, ráda ovládala jeho tělo. Nikdy ho sexuálně netrýznila, ale měla představivost, často improvizovala a bavila se svou dovedností.

Její dech se zklidnil a ona mu sjížděla rukou od krku přes záda a spokojeně vzdychala. Teď mohl očekávat projevy něžnosti a něžné polibky a později ho přetočí na záda a všechno mu oplatí - pomalu a dovedně, jakoby spiklenecky se usmívajíc.

„Má ho ráda."

Probral se ze svého zasnění.

„Koho?"

„Creasyho - Pinta ho má ráda."

Zavrtěl hlavou.

„Líbí se jí myšlenka, že už nebude mít žádné vychovatelky. Měla by ho ráda, i kdyby byl hrabě Drákula."

„Ne," řekla. „Když jsem ji dávala spát, řekla mi, že je jako medvěd. Říká mu 'medvěd Creasy'."

Ettore se rozesmál.

„Myslí si, že všichni medvědi jsou jako ta hračka, se kterou se v noci mazlí. Ale medvědi můžou být i nebezpeční."

„Proč vlastně chtěl být tím bodyguardem?" uvažovala. „Je to nudná práce po takovém způsobu života, na který byl zvyklý."

Dostávali se na nebezpečnou půdu.

„Pravděpodobně je tím už unaven," řekl. „A kromě toho - už to není žádný mladík."

„Devětačtyřicet," dodala, když si vzpomněla na ten spis. „Žádná rodina, žádné děti. Má vůbec nějaký domov?"

„To nevím. Ale pochybuju o tom. Takový člověk si jen těžko někde zvykne."

Přemýšlel o příčině Creasyho pití. Pravděpodobně to spolu souviselo. Celý život v boji a dobrodružství a potom zestárnutí a žádná představa o tom, co dál.

Rika ho sledovala myšlenkami.

„Něco mi na něm nesedí," prohodila.

„Nesedí?"

„Ano. Je na něm něco divného. Připadá mi, jako by byl nedávno velmi nemocný. Je velmi sebejistý, ale přesto na něm není něco v pořádku. Možná, že šlo o nějakou ženu."

Zasmál se. „To je typicky ženský nápad."

Ale potom zavrtěla hlavou.

„Ne, nemyslím, že to byla žena. Něco jiného. Něco chybějícího. Chybí část jeho osobnosti. Zajímá mě, tenhle Creasy - přinejmenším mě nenudí."

Ettore byl spokojen. Nikdy by ho nenapadlo, že ji Creasy bude jakkoli sexuálně zajímat. Už hodně dávno přestal na takové věci myslet. Ale věděl, jak ráda lidi analyzuje. Roztřiďuje si je do uspořádaných kategorií. Bude se snažit udělat totéž i s Creasym. Chce ho očíslovat, označit visačkou a urovnat podle svého vlastního pohledu na svět. Myslel si, že v případě muže spícího nahoře by se to mohlo ukázat těžké. Byl mimo její svět. Úplně mimo. Vlivy a emoce, které působily na ni, byly Američanovi cizí. Ale přesto byl Ettore spokojen. Akceptovala toho muže, Pinta se v pondělí vrátí do školy a on se může soustředit na to, aby vyřešil své obchodní problémy. Najednou si vzpomněl na něco zvláštního.

„Říkala jsi, že tě děsí."

„Ano. Ale možná slovo 'děsí' není to pravé. V jistém slova smyslu je nebezpečný. Trochu jako zvíře, které zdomácnělo, ale přesto si jím nikdy nejsi jistý. Pamatuješ na toho německého ovčáka, kterého měl Arredos? Po pěti letech se na něj najednou vrhl a pokousal ho."

„Ale on není pes!"

„To byl jen příklad. Vypadá, že bude mlčenlivý. Pořád jako před výbuchem. Je to jenom můj názor, ale nemám strach. Je to zajímavé, opravdu. Chtěla bych o něm vědět víc - o jeho minulosti - myslím tím, jak přistupuje k různým věcem."

Zívla a sklouzla blíž k nohám postele. Její slova připomněla Ettoremu, jak málo o Creasym ví. Pravděpodobně ho měl vyzpovídat lépe. Ale předpokládal, že agentura bude ve výběru dostatečně důkladná. Přinejmenším museli zkontrolovat jeho trestní rejstřík. Koneckonců, teď už to bylo jedno.

Rika se k němu jemně přitiskla a její dech byl hlubší.

Už spala.

Teprve k ránu si uvědomil, že ho neuspokojila.

Kapitola 5

Pinta seděla tiše na předním sedadle vedle Creasyho. Řekl jí, že se potřebuje soustředit na cestu. Trochu ji balamutil, protože byli na hlavní silnici z Como do Milána, a ta je pro řidiče velmi snadno sledovatelná. Jenomže Creasy se chtěl porozhlédnout po potenciálně nebezpečných místech. Po těch místech, kde bude muset zpomalit kvůli prudké zatáčce a která jsou daleko od domů. Jednoduše zaměnil vojenskou léčku za pokus o únos dítěte a jeho cvičené oko uvidělo a zaznamenalo všechna nebezpečná místa.

Po půlhodině ukázala Pinta na zatáčku a o pět minut později zastavili před školními vraty. Vyskočila ven z auta a zatáhla za kovové držadlo na zdi. Creasy zůstal v autě a zapisoval si poznámky o vysokých, špičatě zakončených zdech a o nemožnosti úkrytu před těžkými vraty. Okenice v úrovni očí se otevřela a Pinta do něj cosi říkala, potom se vrata pomalu otevřela - otevřel je starý hlídač. Pinta kývla a prošla vraty, kterými potom projel i Creasy s autem. Uvnitř bylo několik velikých, břečťanem porostlých budov na prostorných pozemcích. Creasy zaparkoval na dvoře a následoval Pintu, která ukazovala na vybavení školy - hrací hřiště a běžecká dráha nalevo od budovy a nevelké křoví napravo, dobře chráněné kruhovou zdí. Prošli okolo něj dopředu, zatímco Creasy usoudil, že škola sama o sobě je přiměřeně bezpečná.

Starší žena s šedými vlasy vyšla ze dveří a Pinta k ní doběhla a políbila ji na obě tváře, potom ji přivedla ke Creasymu.

„Tohle je signora Deluca, ředitelka."

Potom se obrátila k ženě a se známkou hrdosti řekla: „Tohle je Creasy, můj bodyguard."

„Pan Creasy," napomenula ji žena.

„Ne, signoro, řekl mi, abych mu říkala jenom Creasy."

Potřásli si rukama a ona je pozvala dovnitř na kafe.

Měla malý byt v nejvyšším patře, který byl pohodlný a přeplněný nábytkem, na každém volném místě stála zarámovaná fotografie. Zaregistrovala, že se na ně Creasy dívá.

„To jsou moje děti," zasmála se. „Jsou jich stovky, teď už jsou dospělí. Ale pro starou učitelku to vždycky budou děti."

Creasymu se to všechno zdálo divné. Nikdy si nepomyslel, že by školy mohly být vřelými, šťastnými místy. Jeho vlastní malá zkušenost byla opačná. Teď mu bylo jasné, proč se Pinta tak těšila nazpět.

Služebná přinesla dovnitř stříbrný podnos s kávou, a zatímco nalévala, ředitelka povídala Pintě o škole.

„Děláte už dlouho tuhle práci, pane Creasy?"

„Ne," odpověděl. „Právě jsem začal. Ale dělal jsem už něco podobného."

Žena si povzdechla. „Je to příšerná práce. Mně unesli dvě z mých dětí. Ne odsud, samozřejmě, a ani jedno z nich nebylo zraněno. Ale je to ošklivá zkušenost a trvá dlouho, než se přes to dostanou."

Položila svou ruku na dívčino koleno.

„Musíte nám na Pintu dávat pozor. Jsme tak rádi, že se vrátila zpátky do školy."

„Ne tak rádi, jako jsem já," usmálo se děvče a vyprávělo o hrůze, jakou na ni pouštěla její vychovatelka.

Pár minut nato Creasy zachytil Pintin pohled a zvedli se k odchodu.

„Vy nejste Ital?" zeptala se žena, když je doprovázela zpátky k autu.

„On je Američan," pípla Pinta, „z Tennessee."

Žena se usmála Pintinu nadšení.

„V tom případě vám musím pochválit vaši italštinu, pane Creasy. Učil jste se ji v Neapoli?"

„Od Neapolitána."

S uspokojením přikývla.

„Rozeznávám váš přízvuk." Ukázala na dveře vzadu v budově: „To je kuchyň. Snažíme se dívky posílat ven včas, ale kdybyste musel čekat, služebná vám připraví kávu." Smutně se usmála: „Poměrně dost dívek má své bodyguardy."

Creasy jí poděkoval a Pinta ji políbila na tvář, potom odešli.

Rozhodl se, že zpátky pojede úplně jinou cestou. Dívka byla zvědavá, ale on jí pouze řekl, že by chtěl zkusit jinou cestu, a řídil, soustředěn pouze na cestu a její okolí.

Pinta vydržela být zticha jen chvíli, ale návštěva ve škole i to, že viděla signoru Delucu, ji rozrušilo. Pořád pokukovala po tom velkém, mlčícím muži vedle sebe a nakonec se zeptala:

„Měl jsi rád školu, Creasy?"

„Ne."

„Vůbec ne?"

„Ne."

Jeho krátké odpovědi ji mohly odradit, ale nestalo se tak.

„Ale proč ne?"

„To nebyla taková škola, jako je ta tvoje, a taky tam nebyl nikdo, jako je signora Deluca."

Jeli teď v tichu a ona přemýšlela a potom se zeptala: „Takže jsi byl nešťastný?"

Podrážděně vzdychl a řekl: „Být šťastný je stav mysli. Nikdy jsem o tom nepřemýšlel."

Dívka vycítila jeho náladu, ale nebyla dost stará nebo snad vychovaná, aby to respektovala. Protože počátek jejích šťastných pocitů se shodoval s datem jeho příjezdu, a protože byl dokonce jejich příčinou, chtěla se s ním o ně podělit. Ale jeho chování ji mátlo. Nevěděla, že byl mlčenlivý a odtažitý vždycky. Ale chtěla ho poznat. Dívala se na jeho jizvami zohyzděné ruce na volantu a natáhla se, aby se jedné z nich dotkla.

„Co se ti stalo s rukama?"

Ucukl a ostře řekl: „Nesahej na mě, když řídím."

Potom se zdálo, že našel řešení. „A neptej se mě pořád na něco. Nejsem tady proto, abych kecal. Stejně o mně nechceš nic vědět. Jsem tu proto, abych tě chránil, a tím to končí."

Jeho hlas byl hrubý a působil na ni drsně, takže se zraněně stáhla na svou stranu auta.

Creasy se na ni podíval. Seděla zpříma a se sevřenými rty se dívala na silnici, brada se jí třásla.

„A nezačínej brečet," řekl podrážděně. Sundal ruku z volantu a pohrozil jí. Z nějakého důvodu byl opravdu rozzlobený.

„Na světě se dějou různé věci. Různé. Nejde jen o to, jestli jsi šťastná, nebo ne úplně šťastná. Můžou se stát i ošklivé věci. Ale to zjistíš, až vyrosteš."

„Nejsem dítě," odpověděla mu stejně hněvivě. „Já vím, že se můžou stát i ošklivé věci, měla jsem kamaráda a toho unesli a uřízli mu prst. Musela jsem zůstat doma dlouhé měsíce a nikdy jsem nesměla jít ven a teď mám vedle sebe tebe s tím tvým tichem a kyselým výrazem - a přesto nebrečím."

Ale v jejích očích byly slzy i přesto, že se na něj dívaly velmi rozzlobeně.

Zajel s autem ke straně a zastavil. Jenom její popotahování rušilo ticho, ve kterém přemýšlel.

„Poslouchej," řekl nakonec. „Já jsem prostě takový. Nerozumím si s dětmi. Nemám rád mnoho otázek. Buď tomu začneš rozumět, nebo řekni tatínkovi, aby ti našel někoho jiného. O.K.?"

Přestala vzlykat a sedla si rovně a hleděla upřeně před sebe. Najednou otevřela dveře, vystoupila a potom si sedla na zadní sedadlo.

„Teď mě můžete odvézt domů - pane Creasy."

To „pane" zdůraznila.

Hodil po ní dozadu pohledem. Ale ona se na něj nedívala. Seděla rovně a byla naštvaná.

Jel dál se smíšenými pocity. Nechtěl ji zranit, ale nebyl přece najat, aby se o ni staral. Muselo se to stát. Koneckonců se to může změnit. Její rodiče by si měli uvědomit, že potřebuje kamarádku - nějakou společnost. On byl ten poslední, který by se pro tuhle roli hodil.

V neděli po večeři si Creasy četl, když se ozvalo ťukání na dveře. Necítil se dobře. Minulou noc pil víc než obvykle. Kromě doby jídla zůstával v pokoji. Očekával, že Ettore nebo Rika za ním nahoru přijdou.

Byla to Rika.

„Chtěla jsem se jen ujistit, že máte všechno, co potřebujete," řekla stojíc ve dveřích.

Odložil knihu.

„Mám všechno."

Její oči přejely po pokoji.

„Jídlo bylo v pořádku? Maria mi říkala, že jste během dneška skoro nevzal do pusy."

„Jídlo je dobré. Velmi dobré. Jenom jsem byl trochu mimo. Teď už jsem v pořádku."

Vešla dál do pokoje.

„Vadilo by vám, kdybych si s vámi na chvíli popovídala?"

Ukázal na židli, posunul se a sedl si na postel.

Obdivoval, jak se pohybovala, když přecházela pokoj a sedala si na židli. Jako tanečnice - kontrolovaně a lehce, elegantně. Přehodila si jednu nohu přes druhou. Zaznamenal s překvapením, že nosí punčochy se švy. To neviděl už celé roky. Vypadaly na ní pěkně.

„Jak se snášíte s Pintou?" zeptala se.

Odpověděl bez obalu.

„Snášíme se dobře v případě, že ona rozumí tomu, že nejsem jenom nová hračka."

Usmála se.

„To je přece přirozené, že je nadšená - má bodyguarda a vrací se zpátky do školy. Byla už znuděná - musíte s ní mít trpělivost, Creasy."

S pochopením naklonila hlavu a zeptala se: „Pohádali jste se? Ona mi to neřekne, ale minulou noc byla velmi tichá a vypadala nespokojeně."

Vstal, přešel k oknu a díval se ven, obrácen zády k ní.

„Podívejte," řekl. „Možná že tohle prostě nepůjde. Nepřemýšlel jsem o tom předtím, než jsem sem přišel, ale já nejsem ten typ správného společníka. Možná byste měla poprosit svého muže, aby našel někoho jiného -mladšího."

Otočil se, aby se na ni podíval. Vrtěla hlavou.

„Ne, máte pravdu. Vás jsme najali proto, abyste ji chránil. Nic víc. Jsem přesvědčena, že to budete dělat."

Dívala se na postel. Její pozornost upoutala zbraň. Visela v pouzdru na pelesti.

„Nevěděla jsem, že máte zbraň," zasmála se. „Já vím - je hloupé to říct, ale dělá to celou věc mnohem vážnější."

On na to neřekl nic a ona pokračovala.

„Předpokládala jsem, myslela jsem si, že budete nějaký expert v karate nebo něco takového." Potom si vzpomněla na agenturní zprávu. „Neozbrojený boj, je to tak? Nebyl jste instruktor?"

„Ano," řekl. „Ale ozbrojený boj je mnohem účinnější. Mimochodem, zbraň je pouze odstrašující prostředek. Neočekávám, že bych ji použil."

Zvažovala to.

„Ale uděláte to, když to bude nutné - když bude Pinta v nebezpečí?"

„Přirozeně."

Teď mohl teprve rozumět jejímu zájmu a hádat, co přijde.

„Musel jste zabít hodně lidí."

Pokrčil rameny a ona se na něj přemýšlivě zadívala.

„Nedokážu si to představit. Myslím tím - ve válce a zdálky, to ano. Ale zblízka, tváří v tvář, to musí být hrozné."

„Na to si zvyknete. A zvykání na takovou věc, to není právě skvělá příprava, abyste pak dělala chůvu dítěti."

Smála se. „To nepředpokládám. Ale my jsme nenajali chůvu." Změnila najednou téma rozhovoru: „Dole máme ještě jedno rádio. Nechám ho pro vás u Marie. Máte rád hudbu?"

Pomalu přikývl a divil se, kam míří.

„Někdy."

„A jakou?"

„Country a western nebo něco podobného."

Postavila se a vzpomněla si: „Ach ano, Tennessee -Pinta se mi zmínila. Dají se na něm pouštět i kazety, ale ani country, ani western nemáme."

Šla ke dveřím, otočila se a řekla: „Ale jsem si jistá, že byste nějaké sehnal v Miláně. Zítra

tam jedeme. Budu obědvat s přáteli."

Přemýšlivě na něj pohlédla a řekla: „Bylo by jistě lepší, kdybychom měli více dětí. Cítí se dost osamělá, ale..."

Pokrčila rameny, otevřela dveře a odešla.

Sedl si zpátky na židli a vzal do ruky knihu, ale ona ho zneklidnila. Nemohl chytit nit. Šel tedy opět k šatníku, otevřel kufr a vytáhl z něj láhev.

Bylo by dobré mít tady nějakou muziku. Western a country byly asi to jediné, co mu v hlavě zůstalo z mládí.

Zítra se po něčem porozhlédne v Miláně. V obchodech budou mít asi jen samé nové věci, ale věděl, že Johny Cash je v Itálii populární, a slyšel v rádiu také Dr. Hooka, který se mu líbil, i Lindu Ronstadtovou. Slyšel její Blue Bayou. Stala se jeho oblíbenkyní. Nalil si sklenici a znovu zvedl knihu, ale bylo to k ničemu. Stále musel myslet na tu ženu.

„Budu hotová asi tak o půl třetí." Ukázala na boční ulici vedle restaurace: „Můžete zaparkovat tady."

Creasy přikývl a řekl: „Jestli mě vykáže policajt, tak objedu blok. Počkejte tady na rohu."

Vystoupila z auta a přešla ulici. Creasyho oči ji sledovaly. Měla na sobě úzkou, rovnou sukni, což si mohla málokterá Italka po třicítce ještě dovolit. Měla smyslné tvary a prostě perfektní postavu. Zmizela vevnitř a on se rozjel a podíval se na hodinky. Dvě hodiny času.

Považoval to za svůj opravdu první pracovní den. Odjeli z domu ještě před osmou - matka s dcerou seděly vzadu. Rika mu řekla, že rádio pro něj nechala u Marie. Pinta ho záměrně ignorovala.

Před školními vraty stál uniformovaný strážce. Nahlédl do auta a Rika mu představila Creasyho. Strážce si prohlédl jeho obličej - snažil se zapamatovat si jej. Vrata byla mírně pootevřená a Pinta se zrovna chystala vystoupit z auta, když vtom ji Creasy zastavil: „Zůstaň, kde jsi."

Vystoupil z auta, prošel kolem strážce a podíval se do vrat. Potom se spokojeně vrátil k autu, otevřel zadní dveře a kývl na dívku. Políbila matku, vyskočila z auta a prošla kolem Creasyho, aniž se na něj podívala. Strážce na Creasyho tvrdě pohlédl a pak ještě stál a díval se za nimi, když odjížděli.

„Jste opatrný," poznamenala Rika.

„To je zvyk," zněla odpověď.

„Mluvila jsem s Pintou. Vysvětlila jsem jí, že vás nemůže otravovat a musí vás nechat dělat vaši práci."

„Vypadá to, že to pochopila," zareagoval Creasy.

„Ano, ale nezmínila jsem se jí o našem včerejším rozhovoru. Jen jsem jí řekla, že nejste na děti zvyklý. Nechci, aby vás nakonec začala nenávidět."

Zajel k vlakovému nádraží, šel ke stánku s knihami, probíral se jimi a koupil pár paperbacků. Pak pěšky přešel k telefonu a zavolal Guidovi.

Ano, už začal, řekl mu, a ne, ještě si nebyl jistý, jestli se mu to líbí, ale chce to zkusit. Kromě toho, jídlo je dobré. Potom zavolal Eliovi a poděkoval mu za jeho pohostinnost. Za několik týdnů by rád pozval Elia s Felicií na večeři, až bude mít volno.

Věděl, že byl vítán těch několik dnů, které strávil v jejich domě. Felicie byla štíhlá, atraktivní žena z Říma. Poznali se s Eliem ještě na univerzitě. Byli šťastní a v jejich domě vládla pohoda. Chovala se ke Creasymu jako k hýřivému strýčkovi a jemně ho škádlila - oblíbil si ji.

Potloukal se po nádraží. Měl rád nádraží - ten ruch a pohyb, lidé jedoucí na různá místa. Měl rád také vlaky. Je to dobrý způsob cestování. Vidíte, jak vám věci ubíhají dozadu, a máte pocit, že opravdu někam jedete. Dlouhé jízdy rychlými vlaky mu působily potěšení. Můžete se probudit, rozhlédnout se po okolí a dát si něco k jídlu.

Uviděl obchod s kazetami, prohlížel si je a našel nějaké s Johnym Cashem a jednu s Dr. Hookem. S Lindou Ronstadtovou tam neměli nic, ale když platil, zmínil se o tom dívce u pokladny a ona se šla podívat dozadu a jednu její kazetu tam našla. Byla na ní Blue Bayou, a tak se den, jak se zdálo, zatím vyvíjel dobře.

Ve 14.30 čekal v ulici vedle restaurace. Ve 14.45 přišel policista a naznačil mu, že tam nemá co dělat. Naklonil se k policistovi a ukázal mu svůj bezpečnostní průkaz.

„Platí vám dobře?" ptal se policista.

„Ujde to. Ale je to samé vysedávání na zadku."

„Pořád lepší než prošlapávat boty na ulici."

Díky tomuto malému spříznění ho policista nechal na pokoji a vydal se škodit méně šťastným občanům.

Těsně po třetí se objevila Rika s nějakým mužem a ženou. Chovali se uvolněně. Creasy vystoupil z auta a byl představen.

„Tohle jsou Vico a Gina Mansuttiovi - Creasy."

Byla to nádherná dvojice. O ní by si mohl pomyslet, že je půvabná, ale krása Riky ji zastiňovala. Muž byl opálený, perfektně oblečený a upravený. A vybíravý, pomyslel si Creasy. Takový ten typ chlapa, co by masturboval jen do čistého kapesníku.

Prohlíželi si ho se zájmem a ten muž řekl: „Slyšel jsem, že jste byl nějaký čas v cizinecké legii."

Creasy přikývl.

„A zajali vás ve Vietnamu."

Znovu přikývl.

„To muselo být nepříjemné."

Další přikývnuti a Gina se zahihňala a pošeptala Rice: „Mluví vůbec?"

„Samozřejmě," odpověděla Rika ostře. Otočila se k muži a políbila ho na tvář.

„Vico, děkuji za bezvadný oběd. Slibuji, že nenechám Ginu tolik utrácet." Ženy si nastoupily do auta. Creasy znovu kývl na Vica a odjel. Vico zůstal stát na okraji chodníku a sledoval, jak se vůz proplétá mezi auty. Creasy ho viděl ve zpětném zrcátku. Vypadal přepracovaně.

Další hodinu a půl jezdil Creasy od obchodu k obchodu, otevíral a zavíral kufr kvůli velkému množství různých balíčků. Potom připomněl Rice, že musí v pět hodin vyzvednout Pintu. Překvapeně se podívala na hodinky. „To už je tolik? - Nevadí. Jeďte pro ni. Já zavolám Ettoremu a on nás pak vezme."

Ve škole bylo na dvoře už více aut a dívky k nim právě přicházely. Creasy seděl a čekal.

Konečně vyšla Pinta zpoza rohu jedné z budov ještě se dvěma jinými děvčaty. Zastavily se, povídaly si a často se ohlédly směrem k němu. Pak se rozloučily - ty dvě dívky zamířily k modrému mercedesu a Pinta se vrátila zpět za roh. Mercedes odjel. O dvacet minut později se Pinta objevila znovu a nesla nějaké knihy převázané provázkem. Creasy vystoupil a otevřel zadní dveře. Když ho míjela, podala mu knihy. Chytil je za provázek a uložil je do vozu.

„Tvá matka se vrátí až s tvým otcem," řekl.

Sklonila hlavu a on zavřel dveře.

Domů jeli v tichosti.

Toho večera udělala Maria stracciatellu z kuřecí polévky z Friday's, a potom saltimboccu. Jedli mlčky. Jídlo bylo delikátní. Potom, ke kávě, si Creasy začal číst jeden z paperbacků. Nezapomněl však na něco:

„Máš talent, Mario - jídlo bylo skvělé."

Maria zazářila štěstím a Creasy se vrátil ke své knize. Maria a Bruno začali diskutovat o papeži. Akceptovali Creasyho i jeho mlčení. Nálada v kuchyni byla uvolněná.

Nahoře v pokoji Creasy vložil kazetu do radiopřehrávače a poslouchal, jak Dr. Hook zpívá o lásce a včerejšcích. Vzal si láhev a nalil si sklenici. Neposlouchal slova, ale tóny hudby se mu plíživě dostávaly pod jeho hroší kůži.

Přemýšlel o tom dni. Bodyguardův první den. Nebylo to tak zlé. Přinejmenším si založil svůj pracovní přístup. Každý věděl, kým je a kým není. Byl to určitý začátek.

O patro níž ležela Pinta v posteli, ale ještě nespala. Vedle ní, s hlavou na polštáři, ležel velmi starý hnědý plyšový medvěd s knoflíkovýma očima a spoustou záplat, které ho držely pohromadě. Měla otevřené okno, atak mohla slyšet slabou hudbu. Po chvíli ustala a zanedlouho se rozezněla jiná. Zpívala nějaká žena.

Pinta tu píseň neznala, ale když dozněla, následovala krátká pauza a ozvala se znovu

stejná. Pomalu usínala. Hudba byla strašidelná a žalostná. Bylo to Blue Bayou.

Kapitola 6

Když byl Creasy na svém místě, cítila se Rika bezpečně a chtěla opět začít cestovat s Ettorem. Jedním z nepředvídaných důsledků Pintina spěšného stažení ze školy bylo to, že byla sama připoutána k domu. Nebylo by jistě moudré držet dívku doma kvůli bezpečnosti a potom odjet a nechat ji tam pouze se služebnictvem.

Většina Ettoreho obchodních cest trvala týden nebo deset dní a zahrnovala návštěvy největších evropských měst a někdy i New Yorku nebo Toronta. Ráda se těchto výletů účastnila a byla Ettoremu neocenitelnou pomocnicí. Obvykle něco nabízel a ona se svým šarmem a pohledem pro něj byla opravdovým přínosem.

Zapomněl s Creasym promluvit o osobním volnu. Samozřejmě, pokud byl s Rikou pryč, Creasy musel být s dívkou. Nechal na Rice, aby mu to sdělila, a ona si oddechla, když viděla, jak je s tím Creasy samozřejmě srozuměn. Občas, řekl jí, by si rád zašel někam na večeři, ale to může udělat, až budou doma. Uvědomila si, že bodyguard bez rodiny nebo jiných závazků má své nepopiratelné výhody, a do Paříže odjela s klidnou myslí.

Ettore se chystal vyjednávat o koupi několika tkacích strojů Lebocé. Celková částka měla být něco kolem pěti set milionů lir, a pokud by se Francouzi nedali přesvědčit, aby poskytli dostatečně štědrý úvěr, byla by jednání k ničemu. Přesto byl docela přesvědčivým vyjednavačem a po boku s Rikou, která dodá šarm společenským událostem, by to nemuselo dopadnout špatně.

Nepřítomnost rodičů pro Pintu znamenala večeřet v kuchyni. Creasy si oddechl, že si vytvořili vztah, který se mu zdál rozumný a uspokojivý - ignorovala ho. Nebyla drzá a upustila už od výrazu zraněného rozhořčení -chovala se k němu prostě jako k nutnému, ale nezajímavému kusu nábytku.

Takže během jídla se bavila jen s Brunem a Mariou -byla vážná a měla respekt k tomu starému muži a jemně škádlívala Mariu, obzvlášť občasnými poznámkami o nějakém předpokládaném nápadníkovi v Como. Creasy viděl, že měli oba dívku velmi rádi a že byli rádi, že s nimi jí.

Ale byl to jen postoj. Byla, podobně jako její matka, od přírody herečkou. Její postoj ke Creasymu byl jen předstíraný.

Děti jsou družné. Chtěla mít přátele. A překážky mohly tuhle chuť jedině posílit. Poslušně kývala, když jí matka přikazovala, aby Creasyho nechala na pokoji, a potom dlouho a důkladně uvažovala, až vymyslela novou strategii. Byla to inteligentní dívka s otevřeným srdcem a její povaha, na rozdíl od povahy její matky, měla dvě stránky. Na jedné straně díky životnímu stylu svých rodičů a tomu, že byla jedináčkem, byla vyspělejší než ostatní děti v jedenácti letech. Byla zvyklá na společnost dospělých a pečlivě sledovala jejich způsoby. Na druhé straně trpěla horlivou a podnětnou zvědavostí a byla vždy potěšena, když objevila něco nového. Vplouvala do života s očekáváním a nádherně otevřenou myslí. Zklamání a neúspěchy nezatemňovaly její optimismus. Byla jako malé štěně plné nepřekonatelné zvědavosti, štěně, které uskočí, když se setká s něčím podivným, ale pak se po centimetrech přibližuje a zkoumá čenichem.

Takže uskočila, když se na ni Creasy v autě obořil, a teď se k němu blížila trochu z úhlu, tak aby to neviděl.

Posoudila ho správně. Jakýkoliv čelní útok by byl okamžitě odhalen a odražen.

Bude jen čekat a pozorovat nedostatky v jeho obraně. Byla si jista, že nějaké objeví. Nikdo nemohl být takový, jakým se zdál on - bez zájmu o život a okolní svět. Takže vyčkávala, povídala si s Brunem a Mariou a zřetelně ho ignorovala.

Během několika dní se Creasy se svým nynějším postavením vyrovnal. Aniž si toho byl vědom, jeho mysl se uzavřela a zneutrálněla. Nechtěli po něm žádné plánování nebo rozhodování ani nějaké citové projevy. Práce sama o sobě nebyla náročná a podmínky byly vynikající. Neuvažoval o tom, jak dlouho v tom může pokračovat. Pro tuhle chvíli byl

poměrně spokojen a cítil se, jako by se zastavil nebo aspoň zpomalil na cestě, která ho mátla i zneklidňovala. Neměl žádné vedlejší závazky, nic, co by ho svazovalo. Mohl brát každý den takový, jaký byl, bez očekávání, ale ne s úplnou rezignací.

Pití mírně omezil. Byl to stále špatný zvyk, který ho otupoval a oslaboval jeho tělo; ale občas se teď stávalo, že ráno v láhvi nějaká skotská zůstala. Už to nebylo to zoufalé pití, ale spíš překonávaný zvyk. Přesto si uvědomoval, že jestli chce zabránit svému naprostému fyzickému úpadku, dřív než bude pozdě, bude muset pití omezit úplně. Někdy na to myslel - ale nenamáhal se příliš.

Pravidelný koloběh povinností se ustálil. Ráno vozil Pintu do školy a vyzvedával ji v pět. Mezi tím měl volno. Občas si zajel do Milána koupit nějaké knihy nebo kazety, ale většinou jel domů. Tam pomáhal Brunovi ve velké zahradě. Rád používal ruce - něco stavěl. Guido si z něj jednou dělal legraci, že je to komplex viny z toho, že je zvyklý spíš věci vyhazovat do povětří nebo srážet k zemi.

V legii byla příležitost k obojímu. V legii bylo totiž už tradicí stavebnictví, obzvlášť stavba silnic. Zpočátku stavěli silnice v Alžíru, aby - jako Římané - pomohli zem spojit s okolím. Pokračovali pak v této tradici i v jiných částech Afriky a ve Vietnamu. Legionáře v této práci cvičili a Creasymu se to líbilo.

Bruno měl obrovskou práci s tím, aby udržel ten velký pozemek v pořádku. Soustředil se na přední zahradu a trávník, který se táhl až dolů k silnici. Vzadu za domem se pozemek prudce zvedal ve skalnatý, borovicemi zarostlý kopec. Tahle část byla hodně zarostlá. Kolem byl dřevěný plot, byl však v hrozném stavu. Bruno žádal Ettoreho o peníze a občasného pomocníka, který by mu s tím pomohl, a Ettore mu to i přislíbil, ale nikdy nic nezařídil. Creasy na tom plotu začal pracovat. Zajel do Como, kde koupil za své peníze nějaké dřevo. Řekne Ettoremu, že to je bezpečnostní opatření, i když ani opravený plot nemusí odradit případného vetřelce.

Strávil touhle prací několik hodin denně, ale vypadalo to, že to bude trvat až několik týdnů, než se mu podaří opravit celý plot. Aspoň ho to na nějaký čas zaměstnalo a snad mu to i pomohlo vypotit trochu té whisky, i když bylo teprve jaro a stále chladno.

Večer měli večeři vždy brzy a potom zůstával Creasy ještě hodinu nebo dvě v kuchyni a buď si četl, nebo sledoval televizi a na půl ucha naslouchal rozhovorům ostatních.

Bylo to právě v době večeře, pár dní předtím, než se vrátili rodiče, když si Pinta všimla té malé škvíry. Když nebylo nic zajímavého v televizi, četla si obvykle noviny nebo časopisy.

Její touha všechno vědět zapříčinila, že Bruno i Maria museli často odpovídat na její otázky.

Ani jeden z nich nebyl příliš sečtělý ani příliš necestovali, a tak byly jejich odpovědi omezené. Jejich rozhovory byly pro Creasyho jen jakýmsi šumem v pozadí, ale toho večera zřetelně zaslechl slovo Vietnam.

Pinta četla o masových úmrtích uprchlíků z jihu -o člunových lidech. Zeptala se Bruna, proč jich tolik opouští svou vlastní zem. Pokrčil rameny a motal něco o komunismu.

Creasyho to zaujalo a poprvé se sám vmísil do rozhovoru. Dívka poslouchala se zájmem, když vysvětloval, že většina člunových lidí jsou etničtí Číňané, kteří tam vždy žili jako oddělená komunita. Vietnamci je neměli příliš v oblibě a již tradičně jim nevěřili. Ke konci války se spojený Vietnam rozhodl těchto lidí zbavit. Jako komunita byli tito Číňané bohatí a mohli si dovolit zaplatit překupníkovi, obvykle Číňanovi z Hongkongu, aby je propašoval ven ze země na lodi. Nebylo to ani tak velké pašování, neboť úřady nad tím přivíraly oči, nebo dokonce samy pobízely k odjezdům. Takže to nebylo způsobeno komunismem, ale spíš hluboce zakořeněnými rasovými rozdíly.

Pinta to hned začala vychytrale srovnávat s migrací pracovních sil v Evropě - z chudších zemí do bohatších. Posledně četla o špatných podmínkách, kterým jsou vystaveni italští dělníci v Německu a Švýcarsku.

Vyznělo to dosti hluše, ale následující otázka přiměla Creasyho vyprávět o čínských národnostních menšinách v Malajsii a Indonésii, kde řídily téměř veškeré hospodářství, což opět vzbuzovalo nelibost místního obyvatelstva. Řekl jí, že v Indonésii bylo po neúspěšném pokusu o komunistický puč vyvražděno více než sto tisíc Číňanů.

Chtěla ještě vědět, jak se tam ti Číňané dostali poprvé, a on jí vyprávěl o velkém přísunu pracovních sil někdejšími koloniálními velmocemi. Číňané byli dobrými dělníky na plantážích, pro kácení pralesa i na stavbu silnic. Místní obyvatelstvo nebylo ochotné pracovat tak tvrdě. Takových příkladů je spousta, řekl jí: Asiaté ve východní Africe, kteří tam byli přivezeni na stavbu silnic, zůstali tam a ovládli téměř celou maloobchodní síť, nebo Tamilové na Srí Lance, kteří byli dovezeni z jihu Indie, aby tam pracovali na plantážích. Na celém světě existovaly takové případy a obvykle vytvořily mezi národnostmi propast, která později znamenala jen nenávist a krveprolití.

Náhle se odmlčel a vzal znovu do ruky svou knihu. Takový monolog pro něj nebyl příznačný. Nenaléhala na něj, neřekla mu už ani slovo. Místo toho se začala bavit s Mariou. O pár minut později se Creasy zvedl, nevrle se rozloučil a odešel nahoru do svého pokoje.

Když se za ním zavřely dveře, Pinta se v duchu zasmála.

„První krok, medvěde," řekla si pro sebe.

Dalšího dne při cestě do školy i zpět Pinta mlčela a večer se dívala na televizi. Creasy pro ni prostě neexistoval. Oddechl si. Minulou noc byl nahoře v pokoji hodně rozčilen. Vždycky se cítil rozrušen, když udělal něco, co mu nebylo vlastní. Ale kdyby si uvědomil dívčinu taktiku, byl by asi rozčilen ještě víc, i když by ji jistě musel obdivovat z vojenského hlediska: dokonale prozkoumat objekt útoku. Zaznamenat si jeho nedostatky. Podniknout diverzní útok k odpoutání pozornosti a potom tiše vklouznout zadním vchodem. Pinta by byla skvělým vůdcem gerily.

Creasy vzal Elia s Felicií na večeři do Milána k Zagonemu. Doporučila mu jej Maria. Když přišla poprvé na sever, začala pracovat právě tam jako číšnice; majitel byl z Florencie a Maria se zaručila za jídlo, ačkoliv, omlouvala se, je dosti drahé. Pro Felicii to byla událost. Každý večer musela zůstávat doma kvůli dvěma malým dětem, ale tentokrát je svěřila hodné sousedce, a tak se mohla jít klidně bavit.

Maria telefonicky objednala stůl a bylo jasné, že musela být známou a oblíbenou číšnicí, neboť majitel se jim osobně věnoval a vybral jim skvělý stůl. Řekl Creasymu, že Maria byla skromná, když mu řekla, že byla pouhou číšnicí. Pracovala totiž také v kuchyni a byla skvělou kuchařkou. Ballettovi k nim často zašli na jídlo, a tak se stalo, že si ji najali. Dělal si také legraci, že po Mariině kuchařském umění si na jejich jídle asi příliš nepochutná.

Nebyla to pravda. Nejdřív měli lehkou pastu - penne alla carrettiera, potom jehněčí dušené ve víně s hráškem a rozmarýnem. Všichni tři se chovali uvolněně. Byl to první Creasyho večer, kdy měl volno, a to, jak se Felicie bez zábran bavila, bylo nakažlivé.

Elio byl Creasyho náladou překvapen. Byla to jasná změna od minulého měsíce. Ne, že by se smál od ucha k uchu nebo byl upovídaný, to by nebyl Creasy, ale bral Feliciino dobře míněné škádlení s humorem, a dokonce sám utrousil několik suchých vtipů. Felicie chtěla vědět všechno o Ballettovic domácnosti a hlavně o Rice, která byla známa jako prominentní dáma a skvělá hostitelka. Byla opravdu tak krásná, jak se o ní říkalo? Creasy to potvrdil. Byla krásná z jakéhokoli hlediska - ale i od přírody.

„Přitahuje tě?" zeptala se Felicie s odzbrojujícím úsměvem.

Creasy bez váhání přikývl. Přitahovala by každého muže. To byl zkrátka fakt. Ukázal na její talíř, ze kterého rychle mizelo jehněčí. „Asi jako lidi s dobrým gustem přitahuje dobré jídlo nebo zvláštní víno."

„A co ta dívka? Je jako její matka?"

Creasy se zamyslel a manželé na něm poznali, že i jeho tahle otázka zajímá.

Domníval se, že vzhledem k tomu, jak vypadá, bude v budoucnu asi stejně krásná. Už teď se to začínalo ukazovat. Povahu by mohla mít poněkud odlišnou. Byla víc extrovertní. Je zvědavá, řekl jim, zvědavá úplně na všechno. Ale kdo ví? Možná se změní, až úplně dozraje. Velká krása s sebou obvykle přináší i jiné dědičné znaky.

Najednou se Creasy přistihl, že o té dívce přemýšlí. Od toho večera, kdy jí vyprávěl o člunových lidech, se ho zeptala i na několik jiných věcí, přímo a otevřeně, očividně za účelem rozšíření znalostí. Zrovna včera se ho v autě ptala na „lidská práva". Byl to velký nadpis článku v novinách, kde se k tématu vyjadřoval prezident Carter a jiní státníci.

Odpověděl, že to znamená svobodu jednotlivce a právo pro všechny na základní životní

potřeby ve společnosti.

Opět ho sondovala a on začal tu zjednodušenou definici rozvádět, a když přijížděli ke škole, mluvil už o levicových a pravicových režimech a o významu demokracie.

Čekal, že se bude chtít k tématu vrátit při cestě domů, ale mlčela.

Ze svých myšlenek byl vyrušen mužem, který se blížil k jejich stolu. Byl to Vico Mansutti, který zrovna přišel ještě se dvěma dalšími muži.

„To je pan Creasy, nemám pravdu?"

Creasy ho představil Eliovi a Felicii a sledoval, jak se šarmantně předvádí a blýská bílými zuby pod hustým, černým knírkem.

„Máte skvělé gusto," řekl Creasymu. „Tohle je jedna z nejlepších restaurací v Miláně. Jak vám chutnalo?"

Všichni se shodli na tom, že jídlo bylo skvělé, on ještě jednou blýskl zuby na Felicii a opět se připojil ke svým společníkům.

Pár minut nato se objevil pan Zagone s likéry, které poslal pan Mansutti.

„Je okouzlující," poznamenala Felicie, když si objednala koňak. Creasy se podíval na Elia, který udělal jedno výrazné a velmi italské gesto, a bylo mu jasné, že jejich názor na Mansuttiho je stejný.

„Spíš žralok," řekl Elio. „Ale chytrý. Dělá kariéru. Má už pevné kontakty jak s vládou, tak s byznysmany. Říká se také, že má spojení i na mafii." Zatvářil se kysele. „Ale to není nic neobvyklého. Dneska už nenajdeš rozdíl mezi zločinem, úřadem nebo obchodem. Dokonce se říká, že má poměr s ženou tvého zaměstnavatele."

Creasyho to překvapilo. Ne to, že by Rika mohla mít milence, ale že si vybrala někoho, jako je Mansutti. Elio pokračoval a v jeho slovech bylo možné vysvětlení.

„Zdánlivě pomáhá Ballettovi zaručit se v bankách, aby mohl modernizovat zařízení v továrnách. Slyšel jsem, že dokonce sám Mansutti ručí určitým majetkem. Je velmi bohatý a zdá se, že Balletto Mills mají právě problémy s hotovostí."

To by mohl být důvod, pomyslel si Creasy. Nemyslel si, že by Rika zůstala věrnou ženou, kdyby byl ohrožen její životní styl. Ale napadla ho jiná věc.

„Když mají Ballettovi problémy s hotovostí, proč se bojí, že by jim někdo mohl unést dceru?" zeptal se.

Elio se zamyslel a řekl, že to bude spíš společenská záležitost. „Spousta přátel Riky má asi své bodyguardy."

„Chceš říct, že jsem jen společenská vymoženost?" ptal se Creasy suše a Felicie se nad tou myšlenkou rozesmála. Ale Creasy si vzpomněl na svůj přijímací pohovor s Ettorem a všechno mu do sebe zapadalo. Ettore tak levně udržoval image své ženy. To rovněž vysvětlovalo, proč nebyl příliš ochotný vylepšit zabezpečení domu. Byl potěšen, když po návratu z Paříže zjistil, že se Creasy pustil do opravy plotu a vesele mu pokryl malé výdaje, které měl se dřevem. Ale když mu Creasy navrhl koupi moderního řetězového plotu a jiná bezpečnostní opatření, nebyl příliš nadšen.

„Provádí vaše firma revizi jeho účtů?" zeptal se Creasy.

Elio zavrtěl hlavou. „Ne, ale něco jsme už o nich slyšeli."

Felicie zafuněla: „Něco jsme slyšeli! Účetní, to jsou největší drbny na světě. Horší než všechny ženské." Usmála se na svého muže: „Je to taková malá mafie sama pro sebe, ale místo pistolí používají kalkulačky."

Elio laskavě přikývl na souhlas a řekl Creasymu: „Asi je to pravda. Myslím, že si vyměňujeme informace častěji, než bychom měli, ale je to naše ochrana. Italští byznysmani jsou velcí tajnůstkáři, obzvlášť při současných daňových zákonech. Municí účetního jsou informace. Takže se snažíme krýt jeden druhému záda. Taky se pak nemusíte celé dny otravovat hleděním do těch nekonečných sloupců čísel."

Znovu se objevil Zagone s dalšími likéry, tentokrát na účet podniku, takže když odcházeli, byla už Felicie mírně opilá a kráčela mezi nimi, držíc se každého za paži.

Zastavili se u Mansuttiho stolu a ti tři muži se postavili a představili. Jeden z Vicových hostů byl Angličan - oblečený jako bankéř - velmi britsky, v obleku s proužkem a vestičkou. Vico se mu neopomenul zmínit o tom, že Creasy je bodyguardem Ballettovic dcerky. „Má velké zkušenosti," řekl s úsměvem.

Creasy byl pobouřen. Byl soukromá osoba a neměl rád, když se o něm bavil někdo cizí.

Venku před restaurací ho Felicie políbila na obě tváře a musel slíbit, že přijde jednou k nim domů na nedělní oběd.

„Ano, chová se mnohem uvolněněji," říkal Elio do telefonu. „Překvapilo mě to. Zdá se, že se usadil. Dokonce řekl pár vtipů."

Guida to taky překvapilo. Nečekal, že to půjde tak lehce. Ulevilo se mu. Hodně mu na Creasym záleželo.

„Snáší se s tím děvčetem?"

„Říká, že má zvědavou povahu," odpověděl Elio. „Myslím, že ji toleruje - jinak by to nešlo."

Guido s ním nesouhlasil: „Nedovedu si představit, že by ji toleroval, kdyby ho zasypávala celé dny dotazy."

„No, zřejmě to nedělá," reagoval Elio zamyšleně, „ale říkal, že je zvědavá na všechno."

Guido mu poděkoval za to, že zavolal a že Creasymu pomohl, a byl ujištěn, že to nestojí za řeč. Elio uctíval svého staršího bratra jako hrdinu a udělal by pro něj cokoliv.

Guido zavěsil a byl poněkud zmaten. Nedovedl si prostě představit uvolněného Creasyho se zvědavým dítětem.

Creasy už asi stárne. Dokonce měkne. Nebo mu už ta whisky leze na mozek. Ať je to tak, nebo tak, zatím je v pořádku, a to je hlavní.

Pinta se dostala do slepé uličky. Uvědomovala si, že jestli se chce dostat dál ve snaze získat Creasyho přátelství, potřebuje k tomu nějaký nástroj. Nestačilo jen nechat ho odpovídat na otázky, které zajímaly jen jeho. To nebyl dialog. Chtěla se o něm dozvědět něco osobnějšího - něco o jeho vlastním životě. Dostala se s ním tak daleko, že ho mohla skoro každý den přinutit, aby mluvil o politice, cizích zemích nebo lidech. Nikdy však nemluvil o sobě, o vlastních zkušenostech a ona se měla na pozoru, aby se ho na to zeptala přímo.

Vyptávala se na jeho minulost své matky a dozvěděla se alespoň ta nejzákladnější fakta o jeho kariéře. Rika nebyla nejdřív příliš ochotná něco jí vyprávět, protože by si to mohla spojit s násilím, ale Pinta to uměla i se svými rodiči, a tak z ní ty informace nakonec snadno dostala. Kromě toho byla Rika na jejich bodyguarda pyšná. Řekne Ettoremu, že nikdo z jejích přátel nemá někoho, kdo by se mu mohl vyrovnat. Creasy měl přece Croix de Guerre a spoustu jiných válečných vyznamenání a jizev a kromě toho je to bývalý paragan. Creasy byl bezpochyby ozdobným perem na jejím společenském klobouku a nestyděla se vyprávět známým o jeho minulosti.

Výsledkem toho bylo, že se na to Vico Ettoreho zeptal, když spolu zase obědvali.

„Jak to, že jsi ho sehnal tak levně?"

„Pije. Je to alkoholik."

Vico přikývl, že rozumí.

„Umí to dobře skrývat."

„To je pravda, pije jen v noci, ale říkal mi, že ho to ovlivňuje hodně. Ale auto umí řídit dobře a nevypadá ani tak špatně." Spokojeně se usmál a dodal: „Byla to dobrá investice. Je také zručný. A rád něco opravuje."

Řekl Vicovi o opraveném plotě a o jiných drobných opravách, které u nich doma a na zahradě Creasy udělal.

Vico se ušklíbl.

„Tesaři bys musel jistě zaplatit víc, než platíš jemu. A Rika je šťastná. Viděl jsem ji jednou u Granelliho, zašla se mnou potom na koktejl. Je teď mnohem spokojenější."

„Ano," souhlasil Ettore. „A je to vidět i jinak. Méně utrácí. Víš, když je nešťastná, stává se extravagantnější - asi aby to kompenzovala. Pořád sice jezdí docela často do Milána nakupovat, ale už tolik neutrácí."

Vico moudře přikývl.

„Asi tráví víc času tím, že jen hledí do výkladních skříní."

Oba muži se pak pustili do obchodního rozhovoru, přičemž mluvil hlavně Vico.

Takže Pinta věděla něco o Creasyho minulosti a snažila se jej nějak přimět k tomu, aby sám o ní řekl něco víc.

Zvykla si chodit po večeři do kuchyně i v době, kdy byli její rodiče doma, a jednoho večera se zeptala na cizineckou legii. V novinách byl článek o tom, že část legie posílají do provincie Shaba v Zaire.

Řekl jí o legii - jaké je její uspořádání, i něco málo z její minulosti. Rozhodla se, že trochu přitlačí.

„Nebyl jste náhodou taky nějaký čas v legii?"

Přísně se na ni podíval.

„Jak to víš?"

Odpověděla nevinně: „Slyšela jsem, jak to máma říkala nějaké známé do telefonu ten den, kdy jste přijel."

Bruno zvedl zrak od televize.

„Já byl jednou v armádě - dokonce ve válce. Zajal nás Montgomery v severní Africe."

Řekl to s jakousi pýchou, jako by se zatčení zúčastnil Montgomery osobně. Creasy krátce přikývl a vrátil se zpět k novinám.

Bruno ještě dodal: „Když jste byl v legii, tak to jsme oba vojáci."

Creasy se na něj podíval s mírným náznakem úsměvu.

„Ano - oba jsme staří vojáci." Potom se zvedl a odešel nahoru do svého pokoje.

Později, když ležela v posteli, si Pinta řekla, že takhle přímo z něj asi žádné vzpomínky nedostane. Slyšela shora zaznívat hudbu a věděla, že hned pozná tu píseň, kterou si vždy pouští. Teď už věděla, co je to za píseň. Jednoho odpoledne, když pracoval venku na plotě, proklouzla do jeho pokoje a podívala se na kazetu v přehrávači. Byla to ta, kterou si pouštěl vždy těsně před spaním. Blue Bayou od Lindy Ronstadtové.

K průlomu došlo doslova náhodou. Rodiče byli na týden v Londýně. Bruno přišel do kuchyně a oznámil, že za domem v křoví si postavil hnízdo slavík. V hnízdě byla dvě ptáčata. Už nebylo skoro vidět, ale uprosila ho, aby se směla jít podívat. Hnízdo bylo nahoře nad prudkým svahem, a jak se horlivě šplhala nahoru, sklouzla po kameni a upadla na vyčnívající kus skály. Creasy byl nalevo od nich a zrovna si balil nářadí, když uslyšel její výkřik.

Ležela na zádech a držela se za bok, s obličejem zkrouceným bolestí. Bruno se k ní vyškrábal a teď jí podepíral hlavu.

Creasy se dotkl jejího kotníku a jeho prsty byly až překvapivě jemné. Kotník byl nateklý, ale Creasy usoudil, že to bude jen podvrtnuté. Potom jí zvedl ruku a vyhrnul jí tričko. Těsně pod žebry uviděl odřeninu. Opatrně přiložil prsty na žebra a jemně přitlačil. Zaskučela bolestí.

„Bolí to hodně?" ptal se.

„Ne tak moc. Víc to bolí trochu níž."

Ukázala bradou: „Spadla jsem na tyhle kameny."

Třásl se jí hlas, jak se snažila nerozbrečet.

„Myslím, že ses jen odřela," řekl. „Aspoň nemáš polámaná žebra."

Přiběhla Maria, funěla a tvářila se vylekaně. Creasy ji uklidnil, aby nepanikařila. Rozhodl se, že vezme pro jistotu Pintu do Como na rentgen. Maria měla za úkol zůstat doma, kdyby volali rodiče. Řekl Brunovi, aby zůstal také doma, protože ten starý muž by mu stěží pomohl dívku uklidnit. Potom ji opatrně, aby netlačil na zraněnou stranu, vzal do náruče a odnesl ji k autu.

Později si Maria uvědomila, jak byl něžný, konejšivý. Nemohl být takový, pomyslila si, jaký se zdál na první pohled. Ve skutečnosti však byl Creasyho přístup automatický. Během svého života se často setkal se zraněnými lidmi, obvykle velmi těžce zraněnými. První krok byl uklidnit a ukonejšit je.

Rentgenové snímky potvrdily, že nemá nic zlomeného, a doktor jí obvázal kotník a dal nějaké prášky proti bolesti. Potvrdil Creasymu, že má asi nějakou vnitřní pohmožděninu pod žebry, ale nic vážného.

Creasy potom doma znovu uklidnil Mariu i Bruna, vynesl dívku nahoru do pokoje a nechal Mariu, ať ji uloží do postele. Potom zatelefonoval do hotelu Savoy v Londýně, jen pro případ, že by Ettore nebo Rika zavolali v době, kdy by nebyl doma. Maria by to jistě příliš zdramatizovala.

Zvedla to Rika a on jí řekl o Pintině pádu. Ne, nemusí se hnát zpátky domů. Je to jen vyvrtnutý kotník a nějaká modřina. Pravděpodobně bude moci jít zítra do školy jako obvykle. Ano, bude ji pozdravovat. Zavěsil a šel se podívat nahoru, jestli má dívka všechno, co potřebuje.

Seděla, vzadu podepřená dvěma polštáři. Vedle ní ležel vycpaný hnědý medvěd - byl hodně poškozený. Posadil se do nohou postele.

„Cítíš se lépe?"

Stydlivě přikývla.

Podíval se na medvěda.

„Vždycky s ním spíš?"

Znovu přikývla.

„Jak se jmenuje?"

„Nemá jméno," odpověděla.

Její vlasy byly proti bílému polštáři černé s jantarovými odlesky, její tvář bledá. Dívala se na něj vážně. Následovalo dlouhé ticho, až se najednou prudce postavil. „Po těch práškách se ti bude chtít spát. Když se v noci vzbudíš bolestí, vezmi si další dva."

Došel ke dveřím a otočil se.

„Mluvil jsem po telefonu s tvou mámou. Pozdravují tě."

„Děkuju. Dobrou noc, Creasy."

„Dobrou noc, Pinto," řekl stroze.

Po práškách se jí opravdu chtělo spát. Zhasla světlo, objala medvěda a brzy usnula. Lhala mu. Ten medvěd už měl jméno.

Když se v Londýně Ettore vrátil do hotelu, řekla mu Rika o tom telefonátu. Spěchal, aby se připravil na večeři s jistým zástupcem firmy, a Rika stála ve dveřích do koupelny, když se sprchoval.

„Nechceš se vrátit?" ptal se. „Je tady ještě noční let do Milána."

Zavrtěla hlavou. „Creasy říkal, že je v pořádku."

Jeho ruka zatápala po šamponu a ona se natáhla, aby mu ho podala.

„Je to prima, viď?"

„Co je prima?" zeptal se a vtíral si šampon do vlasů.

„Mít doma takového muže, když jsme pryč. Maria by jistě zpanikařila a já bych musela letět zpátky. A dnešní večeře je přece důležitá, ne?"

Zvedl obličej proti vydatnému proudu vody, který na něj stříkal z velké staromódní sprchy. Byl to jeden z důvodů, proč měl rád Savoy. Koupelny zde byly větší než ložnice v některých jiných hotelech a vybavení odpovídalo velikosti.

„Ano," odpověděl, vystoupil ze sprchy a zabalil se do velké, bílé osušky. „Velmi důležitá. Royi Haynesovi se líbí ten nový sortiment a kdyby se rozhodl nás podpořit, čekala by nás tady dobrá sezona." Přešel k umyvadlu a začal se holit, zabalen v osušce jako římský senátor. Přistoupila k němu a začala mu osuškou třít záda a ramena.

„A jak nás může podpořit?"

„V tisku a na přehlídkách. Dělají to moc dobře. Ale stojí to hodně peněz, a tak v nás musí získat důvěru. Trochu na něj dneska při večeři přitlačím." Podíval se do zrcadla a uviděl její smějící se obličej.

„To nech raději na mně. Budu velmi decentní."

Usmál se na ni také a pokračoval v holení. Ano, s Creasym to byla dobrá investice.

Jedli v Parkes na Beauchamp Place. Ettore odmítl jíst v Londýně italské jídlo. Ne, že by tam nebylo dost dobrých italských restaurací, ale když byl na cestách, rád svůj jídelníček měnil. A také Parkes se svými čerstvými květinami na obrovských podnosech byla oblíbená restaurace Riky.

Roye Haynese si Rika také hned oblíbila, byl to přesně ten typ Angličana, jaký měla ráda. Vysoký, přímý a zcestovalý. Nebylo těžké uplatnit na něm veškeré své přesvědčovací schopnosti. Seděl, jedl, smál se a plně si uvědomoval její taktiku. Už se vlastně rozhodl, že Balletta důrazně podpoří a zítra mu dá velkou objednávku -téměř dvakrát větší než v minulé sezoně. Nechával si to však pro sebe a klidně sledoval, jak mu ta žena naproti lichotí a snaží

se ho okouzlit. Po večeři je vezme do jedné z elegantních londýnských heren, a než odejdou do svého hotelu, bude jako přesvědčen a sdělí jim tu šťastnou novinu.

Podle Riky byl celý život podobný takovým večerům. Cítila svou cenu i užitek.

Brzy k ránu, když už ležela v načechraných, naškrobených přikrývkách, si procházela dobře strávený uplynulý den, nákupy u Harrod's a na Bond Street. Nový účes od Sassoon's, a potom čaj a směšně tenké sendviče v hotelu. Pak Creasyho uklidňující telefonát, skvělá večeře a dobrá společnost a potom hazardní hry. Dokonce i to se vydařilo, vždyť padla její oblíbená čísla 17 a 20, což ji povzbudilo. A nakonec se s nimi loučil Roy Haynes a jen jakoby mimochodem si vzpomněl, že zítra vypíše tak velkou objednávku a plně podpoří Ettorův nový sortiment.

Natáhla se a ležela nehybně. Ano, byl to dobře strávený den i noc, až na to, že Ettore se trochu opil, a tak nebyl příliš dobrý v milování, které právě skončilo. Nevadí. Než ráno vstane, tak to jistě napraví. Při pomyšlení na ráno si najednou na něco vzpomněla. S tím Creasyho telefonátem a vším kolem té večeře na to úplně zapomněla. Otočila se a zatřásla Ettorem, který už skoro tvrdě spal.

„Caro - zapomněla jsem. Někdo ti volal kvůli nějaké zítřejší schůzce. Říkal, že dopoledne v jedenáct v jeho kanceláři." Spočinula na něm. „O co jde?"

„To je jen obchodní záležitost," odpověděl ospale. „Je to Vicův přítel."

„Je to důležité?"

Zamumlal něco nesrozumitelného a za okamžik už tvrdě spal.

Pinta se belhala po schodech k autu a Creasy jí otevřel zadní dveře. Zaváhala a pak řekla: „Radši si sednu dopředu. Je tam víc místa pro moji nohu."

Když vyjížděli z vrat, zeptal se jí: „Spala jsi v noci dobře?"

„Ano. Ty prášky mě uspaly. Vzbudila jsem se jen jednou, když jsem se otočila na bok."

„Bolí ten kotník? Můžeš se na tu nohu postavit?"

„Není to tak zlé," odpověděla. „Bude to trvat ještě dlouho, než se to zlepší? - Za pět týdnů máme sportovní den a já chci běžet stovku."

„To by mělo být dost času," řekl. „Nešetři tu nohu příliš. Přenášej na ni co nejvíc váhy. Za týden nebo dva si na to ani nevzpomeneš."

Když se dostali na hlavní milánskou silnici, zeptal se jí: „Jsi rychlá?"

Přikývla. „Ale nejsem dobrá na starty. Než se chytím, je už vždycky pozdě."

„Měla bys víc trénovat."

Opět přikývla. „Budu."

Creasy toho nevěděl mnoho o sprinterských startech, ale věděl všechno o koordinaci a době reakce. Věděl, že by ji mohl něčemu naučit. Ale pak se zarazil. Tak to by snad stačilo.

„Zkrátka, choď po té noze, jak nejvíc můžeš. I kdyby to trochu bolelo."

Zabředli do ticha.

Dívčin přístup k němu se teď změnil. Už to nebyla jen hra - pokoušet se získat Creasyho přátelství. Zoufale po něm toužila. Byl zde i jiný smysl. Díky své zvědavosti i uvědomění nahlédla do nitra toho muže. Chtěla teď vidět víc a něco i dávat. Nikdy ho neviděla smát se. Vždy byl jen vážný - odtažitý. Věřila, že kdyby se jí otevřel, objevilo by se něco velkolepého. Už to nebyla jen zvědavost. Cítila s ním spojení - malé, ale existovalo. A strašně moc chtěla toto spojení posílit.

Už se to vlastně dalo do pohybu. Teď bylo na Creasym, kdy nechá své opevnění prolomit. Ne vědomě, ale jen tím, že se nebude bránit. Také to spojení cítil. Znepokojovalo ho, protože mu nerozuměl. Myšlenka na přátelství s touhle jedenáctiletou dívkou mu přišla stejně divná, jako když si králík rozumí s liškou. Nemohl to pochopit, a tak se snažil na to nemyslet. Ale nemohl ji vypudit ze své mysli a přistihl se, že to ani nechce udělat.

Odpoledne při cestě domů se ho zeptala na objevení Ameriky. Ve škole se učili, že ji objevil jako první Ital, a ji to fascinovalo.

„To není tak jisté," řekl na to. „Někdo říká, že Vikingové nebo dokonce nějaký irský mnich tam byli mnohem dřív."

Tak začala diskuse o objevitelích a on jí vyprávěl o Marku Polovi a jeho cestách do Číny. Něco málo o tom věděl, ale byla chtivá dozvědět se co nejvíc, a to přimělo Creasyho udělat

něco naprosto neočekávaného. Pár dní nato se objevil u večeře s knihou, kterou jí podal přes stůl. Byla to kniha o cestách slavného Marka Pola.

„Všiml jsem si jí v obchodě v Miláně," utrousil.

Ve skutečnosti hledal nejméně hodinu, než ji našel.

„Pro mě? To je dárek?" Její oči zářily vzrušením.

„Ano, to je pro tebe." Necítil se ve své kůži a bylo to na něm vidět. „Zdálo se mi, že se o to zajímáš. Je to nejslavnější italský objevitel, tak bys o něm měla něco vědět."

„Děkuju, Creasy," řekla měkce. Tušila, že už se prolomila dovnitř.

Ale až příští neděli si tím byla jista úplně.

„Přivedl ji na oběd."

„Cože udělal?"

„Přivedl ji na oběd. Sem k nám - před chvílí odešli."

Guido oddálil sluchátko od ucha, podíval se na Pietra a pomalu zavrtěl hlavou.

„Co se děje?" ptal se chlapec a smál se polekanému výrazu svého šéfa.

Guido ho ignoroval a do telefonu řekl: „Jen tak - z ničeho nic?"

Elio se na druhém konci smál.

„Ne, měl k nám přijít sám, ale ráno volal, že nemůže, protože její rodiče se vrátí z Londýna později, než měli. Felicie mu tedy řekla, ať ji vezme s sebou, a on řekl O.K. Felicie div neomdlela!"

„Jaká je?" chtěl vědět Guido. Elio se odmlčel a uvažoval.

„Je plná energie," řekl. „Nádherné dítě, zdvořilé a inteligentní a hlavně uctívá toho tvého velkého, ošklivého přítele."

„A on - jak na to reaguje?"

Zase bylo chvíli ticho a pak se Elio znovu ozval. „To je zvláštní. Je na ni tak trochu přísný a nevrlý. Moc se toho na něm nedá poznat - vždyť ho znáš -, ale je to jistě víc než jen tolerance. Samozřejmě, že Felicie jako žena si myslí, že v ní vidí dítě, které nikdy neměl."

„Mluví s ní?" ptal se zvědavě Guido.

„Samozřejmě," smál se Elio, „všechno jí vysvětluje, ona se pořád na něco ptá. Chce vědět úplně všechno. Počkej, dám ti Felicii, dávala teď děti spát."

Felicie mluvila s Guidem dlouho.

Creasy se změnil, řekla mu. Určitě se o to dítě moc zajímá. Je asi trochu zmatený a ne všemu rozumí, ale líbí se mu to. Kromě toho, ta dívka je roztomilá. Kdyby šlo o kohokoliv jiného, bylo by to přirozené. Překvapilo je to jen proto, že jde o Creasyho.

Guido souhlasil. Tohle vůbec nečekal. Zjistil, že po těch letech, která spolu strávili, není vůbec lehké uvěřit, že se mu malé dítě dostalo pod krunýř. Ale později o tom přemýšlel ještě více. Možná, že Creasy na stará kolena přestal být ve střehu.

Guido byl za svého přítele šťastný. Chtěl vědět, kam to povede. Jestli bude měknout ještě víc.

Kapitola 7

„Creasy, co je to konkubína?"

Odtrhl oči od silnice a hodil po ní pohledem, už nebyl překvapen jejími otázkami.

„Je to takový typ ženy."

Vypadala udiveně. „Typ ženy! Ale vždyť čínský císař jich měl přes tisíc. Jak je to možné?"

Zjistil už, že to není tak delikátní otázka. Přestože byla tak mladá, byla už duševně vyspělá. Kniha o Marku Polovi, kterou jí dal, vybízela k několika otázkám tohoto druhu. Nehihňala se ani se nechovala jinak dětinsky, když jí vysvětloval, že ne všechny kultury vyznávají monogamii. Řekl jí o islámské víře a o mormonech a v duchu byl potěšen tím, že očividně sympatizuje s muži.

„To musí být hrozné, mít tolik žen," řekla zamyšleně. Asi myslela na svou matku. Jedna Rika byla víc než dost, aby ji kterýkoli muž zvládl. Pomyšlení na to, že by měla existovat

víckrát, bylo opravdu hrozné.

Creasy vždy odpovídal na její otázky podrobně a mluvil s ní jako s dospělou. Nebyl schopen s ní hovořit spatra. Zdálo se mu, že často reaguje provokativně. Bylo to jeho první setkání s čistou, dosud neovlivněnou myslí. Přistihl se, že na rozporné věci pohlíží jejíma očima, a to jej povzbuzovalo.

Nerada se v televizi dívala na politické zprávy, protože se jí zdálo, že politici příliš mluví a že se nepřirozeně smějí. Víru považovala za dobrou věc, ale vadilo jí, že se kněží tváří, že mají vždycky pravdu a příliš tomu věří. Měla ráda školu, ale byla dobrá jen v předmětech, které učili dobří učitelé. Snášela i Mariu a Bruna, ale popuzovali ji, protože se o nic nezajímali.

Zkrátka, celý svět byl ohromným, dosud neprozkoumaným a fascinujícím místem. Měla schopnost vnímat to, že vystupuje na první schůdek objevů, a Creasy se stal jejím průvodcem. Její matka žila ve svém vlastním ohraničeném světě a její otec s ní jednal jako s dítětem a také se k ní tak choval a mluvil na ni.

Takže Creasy byl pro ni jako zjevení a ona si rychle uvědomila, že je důležité nejen ho poslouchat, ale také se vyjadřovat k tomu, o čem mluvil. A proto na všechno reagovala a zanedlouho se rozhovor vyvinul do takové podoby, že odrážel jejich názorové i generační rozdíly.

K převratu došlo při nedělním obědě s Eliem a Felicií. Pochopila, že jí Creasy otevřel dveře, a vděčně vstoupila dovnitř.

Přijala pozvání a byla šťastná, ale opatrná, nejprve odpovídala Felicii a Eliovi pomalu, protože chtěla, aby vedl Creasy. Ale on se choval uvolněně a v pohodě, ani ne jako rodič, spíš jako někdo, kdo s sebou na oběd přivedl přítelkyni. A tak se i ona uvolnila, hrála si s dětmi, pomáhala Felicii v kuchyni a přidala se k ní, když si oba muže dobírala. Byl to nádherný den a od té doby si s Creasym rozuměla a používala nenásilných prostředků, jak se k němu dostat blíž. Creasy dokonce začal odpovídat na otázky, které se týkaly jeho samotného. Nejprve se zeptala na Guida. Oba muži o něm mluvili u oběda. Všimla si, že když o něm Creasy mluvil, tvrdé rysy jeho tváře jako by změkly. Rozhodla se, že by ho ráda poznala.

Pro Creasyho to bylo něco jako očišťování. Zjistil, že si s Pintou rozumí docela snadno. Možná, že to bylo díky jejím malým znalostem a zkušenostem. Možná díky nespoutané mysli. Ale povídal si s ní a cítil se tak lépe. Povídal jí dokonce o špatných věcech, o bolestech války i o brutalitě. Opatrně ho vedla, jako by šlo o nějaký test. Po cestě z oběda domů se v autě natáhla a dotkla se jeho ruky.

„Creasy, co se ti stalo s rukama?"

Neucukl jako prve, ale pohlédl dolů na ty jizvami poseté ruce a v duchu se vrátil zpět do Dien Bien Phu v roce 1954. Museli se vzdát a potom tři týdny pochodovat do zajateckého tábora POW. Vlekli se kupředu - všude kolem bylo málo jídla a hodně mrtvých. Když někdo upadl a nemohl vstát, stráž ho zastřelila. Mnoho jich upadlo, ale Creasy vydržel a ještě nesl na zádech mladého důstojníka. A potom ty hrozné výslechy. Ten jemný kapitán Viet Minhu, co vystudoval na Sorbonně. Seděl tehdy proti vyzáblému legionáři za dřevěným stolem -malý a bez poskvrny. Otázky, samé otázky a jeho vrtění hlavy, když nechtěl odpovědět. Vietnamský kapitán bafal doutník a zamačkával jej o Creasyho svázané ruce.

„Jeden chlápek se mě kdysi na něco vyptával. Hodně kouřil a po ruce zrovna nebyl žádný popelník."

Okamžitě pochopila a na dlouho se odmlčela. Oči se jí zalily slzami.

Podíval se na ni.

„Na světě se dějí špatné věci. Jednou jsem ti to říkal, pamatuješ?"

Smála se přes slzy.

„Dobré věci se také dějí."

Po tomhle se už mohla ptát na cokoli z jeho života, ale dověděla se jen málo o jeho mladých letech. Jeho rodiče byli chudí a zničila je krize. Měli malé vlastnictví v Tennessee - jen taktak, že nehladověli. Dal se k námořnictvu, jakmile na to měl věk. Potom Korea, kde rozpoznali jeho talent pro boj. Pak vzpoura proti hloupému důstojníkovi, který nechával své muže zbytečně umírat -dostal se do nesnází a neměl kam jít. Pak tedy legie a všechno, co

po ní následovalo.

Kromě Guida se o tomto muži nikdo nedozvěděl víc, než tohle jedenáctileté děvče.

Rika zářila. S příchodem jara bylo všechno jakoby v lepším světle. Jedním z důvodů byl určitě Creasy. Chlubila se svým „drahouškem" všem svým přátelům. Řekla jim, jak má rád Pintu. Je jako obrovský medvěd a ona jako skotačící štěňátko. Nevšimla si té velké změny v jeho nitru. Pro ni byl stále tichý, odtažitý a záhadný. Pinta si ho ochočila, řekla Ettoremu a on s útrpným výrazem přikývl. Creasy byl v jeho životě jen nástrojem. Užitečným nástrojem, neboť Pinta - ale co bylo důležité - i Rika byly šťastné; ale stále to byl jen zaměstnanec -s nízkým platem a utajeným problémem - pitím.

Ale pití už pro Creasyho nebylo tak velkým problémem. Nyní většinou během noci nevypil víc než půl láhve. Už si nepotřeboval vymazávat mozek. Nikdy nebyl tak velký alkoholik, aby se musel léčit. Nebyla to závislost, a přestože měl stále pomalejší tělesné reakce než dřív, jeho mysl byla nyní bystřejší. A taky se už duševně připravoval na to, že si dá své tělo znovu do pořádku. Začalo to Pintou a její přípravou na nadcházející sportovní den. Ještě než se Pintě uzdravil kotník, stloukl Creasy dva startovní bloky a postavil je na trávník před domem. Potom s Pintou, která na sobě měla modrobílý běžecký úbor, pracovali na jejích startech. Creasy jí řekl něco o reakční době. „Tvoje uši uslyší výstřel ze startovací pistole a pošlou signál do mozku; mozek potom vyšle signál do nervů v tvých rukách a nohách. A ten signál ti říká BĚŽ. Celým tajemstvím je vědět, jak co nejvíc zkrátit čas potřebný pro vysílání těchto signálů."

Učil ji, jak se má soustředit na samotný zvuk. Nesmí vědomě poslouchat, nebo na něj dokonce čekat. A když přijde, musí reagovat automaticky.

Simuloval startovací pistoli tleskáním dlaní a po odpoledním tréninku vystřelovala ze startovních bloků jako vyplašená zvěř. Každý den, řekl jí - každý den budeme cvičit hodinu a v ten velký den jistě vyhraješ.

Tu noc ležel v posteli, poslouchal Johnyho Cashe a přemýšlel o té dívce. Byla tak živá a rychlá - její tělo bylo pružné a fit. Donutilo ho to přemýšlet o sobě. Rozhodl se, že si po těch třech měsících, pokud mu bude prodloužena smlouva, najde v Como nebo v Miláně tělocvičnu a několik večerů týdně bude trávit posilováním. Kdyby to nechal jít takhle dál, mohlo by už být pozdě. Uvědomoval si teď, co s ním ta dívka udělala. Vakuum bylo vyplněno. Určitým způsobem teď změnil svůj postoj k životu. Ona měla život před sebou. A on bude jen sledovat, jak se vyvíjí. Bude mít své místo v její dospívající mysli. Nebude tam zkáza ani mrtví a zmrzačení - nebude to nesmyslné.

Johny Cash skončil a on sáhl po kazetě, aby ji vyměnil.

Linda Ronstadtová zpívala své Blue Bayou; a dole se Pinta usmála, když tu píseň zaslechla.

Rika vyšla z kadeřnictví a rozhlížela se po autě. Byl mdlý den, zataženo a v Miláně vládl čilý dopravní ruch. Spatřila auto asi třicet metrů dál, zaparkované u chodníku. Creasy stál vedle něj. Když se k němu blížila, vylekal ji rychlý pohyb na ulici: dva muži vyskočili z dodávky značky Volkswagen a běželi směrem k muži, který otevíral dveře bílého fiata. Všimla si, že mají v rukou zbraně, a když zazněly první výstřely, zůstala stát jako opařená. Jeden muž se otočil, rukou sáhl pod sako a v tu chvíli byl Creasy u ní. Chytil ji kolem pasu a povalil ji do dveří obchodu. Ocitla se na zemi pod jeho těžkým tělem. Zazněly další výstřely a ona křičela, když se nad nimi tříštilo sklo. Spatřila v Creasyho ruce pistoli - držel ji dole. Zvuky - zabouchnutí dveří dodávky, pištění pneumatik, řvoucí motor a nakonec ticho.

„Počkejte tady a nehýbejte se." Jeho hlas zněl suše, klidně a vyrovnaně. Cítila, jak váha nad ní povoluje, když se z ní opatrně zvedal, tak, aby se na ni nesesypalo sklo. Ležela bez hnutí a dívala se, jak jde k autu. Jeho zbraň z ruky zmizela. Stál u auta a díval se přes ulici. Podívala se stejným směrem. Muž ležel na kapotě fiata -rudá krev na bílém kovu. Instinktivně věděla, že je mrtev. Ležel tak nehnutě. Creasy otevřel zadní dveře vozu a šel zpátky k ní. Podal jí ruku a pomohl vstát. Vrávorala, a tak ji podepřel a dovedl k autu. Lidé se dali znovu do pohybu. Nějaká žena v šoku vzlykala. Ozvala se siréna a kvílela čím dál blíž. Posadil ji na zadní sedadlo.

„Zůstaňte ve voze. Nějakou chvíli to bude trvat. Policie to tady zahradí a budou se vyptávat."

Trochu se chvěla, obličej měla proti tmavým vlasům úplně bílý. Natáhl se a položil jí ruku dlaní na tvář. Byla studená. Vzal jí bradu do dlaní a otočil ji obličejem k sobě. Díval se jí do očí, ale ona ho nevnímala.

„Jste v pořádku? Riko, podívejte se na mě!"

Zaostřila pohled a pomalu přikývla. Přijelo policejní auto, kterému pravidelně blikala světla a doznívala siréna. Vzrušené hlasy a další blížící se sirény. Znovu přikývla a její mysl už byla schopna reagovat.

„Zůstaňte tady," řekl. „Promluvím s policií. Odjedeme, jak nejdřív to půjde." Zblízka se na ni podíval a potom uspokojen zavřel dveře a přešel ulici.

Byla to Rudá brigáda a obětí byl zástupce obžaloby. V Miláně taková příhoda nebyla neobvyklá. Creasy policii ukázal svůj průkaz bodyguarda a řekl jim, co viděl -nebylo toho mnoho. Podal jim popis obou útočníků, který však mohl sedět na sto tisíc podobných mladíků ve městě. Také jim nadiktoval číslo dodávky, která však byla jistě kradená. Za půl hodiny odjížděl z předměstí směrem na Como a mlčící Rika seděla na zadním sedadle. Byli v půlce cesty k domovu, když Rika najednou vybuchla:

„Zvířata! Střílejí lidi přímo na ulici - zvířata!"

Ramena před ní se pouze pokrčila.

„Vy jste měl v ruce zbraň," řekla. „Viděla jsem to. Proč jste je nezastřelil?"

„To nemělo se mnou ani s vámi nic společného," odpověděl krátce. „A mimochodem, kromě řidiče tam byl ještě jeden, který stál před dodávkou. Měl kulovnici s upilovanou hlavní. Kdybych začal střílet na jeho kumpány, oddělal by nás. Řekl bych, že jsme měli štěstí. Jedna rána šla mimo oběť. Minula nás jen o kousek."

Na deset minut ji to umlčelo. Sledoval ji ve zpětném zrcátku. Její vnitřní svět byl narušen. Násilí opustilo televizní obrazovku a praštilo ji přímo do očí. Viděl, jak se očividně uklidňuje a dostává se zpátky do svého vlastního světa. Naklonila se dopředu a sebrala mu střípek skla z vlasů.

„Byl jste tak rychlý, Creasy. Vůbec jsem vás neviděla přicházet - díky Bohu, že jste tam byl."

Projel vraty a zamířil nahoru ke vchodu.

„Potřebuju brandy," pronesla, když vystupovala z auta. „Velkou brandy. Pojďte dovnitř."

„Pinta," řekl a zůstal sedět za volantem.

„Pinta?"

„Je tři čtvrtě na pět."

„Ach, samozřejmě. Kvůli té příhodě bych na to málem zapomněla. Jeďte. Uvidíme se později."

Stála na začátku schodů a dívala se, jak otáčí auto a odjíždí. Pak vešla dovnitř a nalila si velkou sklenku brandy. Šok už přešel a ona si v mysli znovu přehrávala celou scénu. Ten náhlý rychlý pohyb - zvuky - řinčení skla a váhu Creasyho těla, když na ní ležel. Jeho nehybnost. Ta měděná pachuť strachu v ústech. Creasy tak jistý - tak klidný. Později zavolá Ettoremu do Říma a řekne mu o tom. A taky některým jejich známým. To byla přece událost - a bodyguard na svém místě. Býval tak netečný, vypadal jako mrtvý, bez jakéhokoliv výrazu nebo emoce. Viděla to tak často. Vzpomněla si, jak zvedl ruku k její tváři a držel ji za bradu. Ta zjizvená ruka - Pinta jí řekla od čeho. Ty hluboké oči, které ji pozorovaly a uklidňovaly. Nalila si další sklenku brandy a pomalu usrkávala. Ne, dnes večer nebude Ettoremu volat. Ráno to úplně stačí.

Vůbec nebyl rychlý - zdaleka ne. Přinejmenším ne podle svého měřítka. Ležel v posteli a přemýšlel o tom. Neposlouchal žádnou kazetu a ani nepil. Část jeho mysli vyčkávala a část analyzovala. Dospěl k tomu, že kdyby byla tím cílem Rika, byla by teď mrtvá. Před časem by mohl sundat muže s kulovnicí i ty další dva, ještě než by stačili udělat pár kroků. Byli to nováčci. Úplní amatéři. Jedna rána šla mimo; málem je trefila, ale teroristi měli štěstí. Měli to udělat kulovnicí a vůbec nevylézt z dodávky. Dvě rány z deseti metrů by byly naprosto jisté - amatéři.

Ale přesto byl pomalý. Jeho reakce nebyly dost rychlé.

Rika by byla mrtvá.

Tím bylo rozhodnuto. Celý svůj život považoval své tělo za zbraň. Pečoval o ně stejně jako o své jiné zbraně. Chránil je před poškozením, cvičil všechny části a udržoval je, aby poslouchaly jeho mozek. Teď to bude těžké. Nemohl vzít hadřík a vyčistit své tělo jako zbraň, naleštit je, promazat pohybující se části. Musí je celé pomalu přestavět. Bude to dlouhý a namáhavý proces. Nevypadal na to, že není v kondici - měl jen málo přes váhu. Jen Guido, který ho už znal dříve, to mohl posoudit - tu celkovou ochablost, nevyrýsované svalstvo. Dobrý stroj, ale zrezivělý a zanedbaný. Bude to trvat měsíce. Musí začít opatrně - každé ráno deset minut kruhového tréninku ve svém pokoji a zrychlovat tempo. Pak tělocvična s činkami a přístroji. Bude to zase dobré. Ještě není pozdě. Rozhodl se právě včas.

Bylo těsně po půlnoci, když se ozvalo to jemné zaťukání na dveře. Čekání ustalo. Měla na sobě dlouhou bílou noční košili a v ruce nesla velikou sklenici koňaku. Když přecházela pokoj, bylo slyšet jen šustění hedvábí. Vzal si nabízený koňak a letmo se přitom dotkly jejich prsty. Seděla na posteli a dívala se, jak pije. Stáhla mu přikrývku až k pasu a prohlížela si horní polovinu jeho těla, pak přejela prstem dolů po jeho jizvě na rameni. Vzala jeho ruku a přiložila si ji na tvář, zabořila se do ní a jemně pohybovala hlavou, až se její krásné ebenové vlasy vlnily. Položil sklenici na noční stolek, přesunul ruku za její krk a přitáhl si ji k sobě. Polibek byl dlouhý -jako by něco hledali.

Postavila se a bílé hedvábí se svezlo na zem. Stála tak daleko, aby na ni nemohl dosáhnout, a ukazovala se mu. Neprovokovala, nepózovala, jen se ukazovala. Tohle je mé tělo, podívej - dám ti je. Je to dar - dar, který ti můžu dát jen já.

Mírně ji osvětlovalo mdlé a zastíněné světlo. Vysoká, plná, s výraznými křivkami. Perfektně symetrická od zvonu svých vlasů, přes barvu očí, až po široká, plná ústa. Trocha stínu v dolíčku na její bradě a silný krk. Jeho oči se přesunuly níž, beze spěchu, oceňovaly ji. Větší stíny pod plnými prsy, ztuhlé bradavky, pas mladičké dívky a pak... Ten zastíněný trojúhelník nad dlouhou symetrií jejích nohou.

Stála naprosto nehnutě, její oči neuhýbaly, když ji vysával pohledem.

V tu chvíli to pochopil. Pochopil, proč každý muž musel být poražen - omámen takovou krásou. Naplnila všechny jeho smysly.

Pohlédl jí opět do očí a ona k němu přistoupila blíž. Ještě stála - teď už blízko. Přejel něžně rukou od jejího pasu dolů, ke koleni. Kůže se jí chvěla pod jeho dotykem.

Znovu se pohnula - posadila se na postel a úplně odhrnula pokrývku. Teď byla řada na ní. Znovu přejela prstem po jizvě, která se táhla od kolena téměř až k tříslu, a pak se jí vlasy svezly dolů a ústa s jazykem vyznačila tutéž cestu - ale výš. Bylo to tak náhlé. Vydral ze sebe vzdech, když ucítil, jak ho vysává to vlhké horko.

Jedna ruka mu přejela po hrudi nahoru, k ústům. Dlouhé prsty ucítily jeho rty a začaly zkoumat, co je mezi nimi.

Cítil, jak ho zchladil okolní vzduch, když zvedla hlavu a lehla si vedle něj. Hladila jej prsty, které stále sledoval jazyk. Pak zvedla hlavu a podívala se mu do očí; vlasy jí spadly na polštář a zastínily jejich obličeje. Zaujala pozici a přitlačila se na něj, aniž uhnula jeho pohledu. Znovu vlhké horko podobné jejím ústům - a přece jiné. Zprvu tak pomalu - s přestávkami vychutnávala to spojení - a potom teplý pohyb nahoru a dolů, pevnější stisk a její jemné přitlačené bříško, vzdechy a slast a ta chvějící se ňadra na jeho hrudi.

Chvíli byl pasivní - jen přijímal. Pak ji jeho paže objaly kolem ramen a dobře tvarovaného zadečku, přitiskly ji k jeho tělu a pomalu začaly kontrolovat tempo. Když se s ní otáčel, tiskl ji k sobě a tlačil ji pod sebe.

Teď zavřela oči. Smysly ji opustily. Ona chtěla vést. Řídit. Ale to bylo pryč. Cítila jeho ústa na obličeji, na víčkách i na rtech. Pohyb i dech se zrychlily. Sevřel ji pevněji. Instinktivně poznala, že už je blízko. Chtěla, aby toho dosáhli společně, a tak se k němu ještě víc přimáčkla. Už to nestihne. Cítila, jak se jeho tělo otřásá křečemi orgasmu. Prohnula se v páteři, otevřela oči a jen několik centimetrů nad sebou uviděla tmavě modrou pažbu pistole trčící z koženého pouzdra a najednou dosáhla vrcholu, třásla se a bylo to společné.

Leželi dlouho - beze slov. Jen se vnímali. Jeho ruce spočívaly na jejím těle. Viděl ji, tak

jako slepec vidí svými prsty. Občas ji políbil, přejel rty po tváři.

S prvními paprsky vstala a zvedla hedvábnou noční košili z podlahy. Pohlédla na jeho spící obličej, mírně se zachvěla a oblékla se. Už nepřijde. V noci se cítila jako dítě - její vůle i emoce byly tytam. Nahánělo jí to hrůzu.

A věděla, že jí neřekne nic. Nebude muset. Od chvíle, kdy vešla do pokoje, nepromluvil ani slovo.

„Proč nestřílíš ze své pistole?"

„Protože to není ta správná pistole."

Jeli do Como. Creasy věděl, že její trénink by měl být realističtější. Tleskání rukama bylo jen slabou náhražkou za zvuk startovací pistole. Pokusí se najít nějaký obchod se sportovními potřebami nebo aspoň hračkářství, kde by koupil špuntovku.

„Ale vyjde z ní rána, ne?" trvala na svém.

„Ano," odpověděl. „Ale také vyletí kulka."

„Vždyť můžeš mířit do vzduchu."

„Pinto, co vyletí nahoru, musí také spadnout dolů a kulka padající z výšky dvou kilometrů je nebezpečná."

To pro ni bylo logické, a tak obrátila pozornost k místním novinám. Hledala inzerci nějakého obchodu se sportovními potřebami. Místo toho se však zastavila u horoskopů.

„Jaké jsi znamení, Creasy?"

Vypadal zmateně.

„Tvoje znamení. Kdy ses narodil?"

„Patnáctého dubna."

„Patnáctého dubna? Ale to je za pár dní!" Počítala. „V neděli!"

Bez zájmu pokrčil rameny, ale ona byla ve věku, kdy jsou narozeniny dost vzrušující.

„To je hned po sportovním dnu. Poprosím Mariu, aby upekla dort. Kolik ti bude?"

Podíval se na ni přísně.

„Marii nic neříkej. Nechci žádné zmatky. Já už jsem moc starý na to, abych kvůli narozeninám dělal oslavu."

„Ale něco musíme udělat. Máma a táta budou pryč." Najednou dostala nápad. „Co třeba piknik? Můžeme vyjet nahoru do Alp."

„Dobrá, ale jenom pokud v sobotu vyhraješ."

„Creasy, to není fér."

„Ber to jako extra motivaci. Nevyhraješ, nebude piknik."

Usmála se. „O.K. Stejně vyhraju."

„Po té námaze," zavrčel. „To bys teda měla."

Rodiče byli v New Yorku a Pinta byla velmi zklamaná. Rika se cítila provinile, ale věděla, že Ettore ji na této důležité cestě potřebuje. A budou ještě jiné sportovní dny.

Takže když toho dne Creasy zaparkoval auto na školním dvoře, Pinta se ho zeptala: „Půjdeš se dívat, Creasy? Prosím."

Váhal. Bude tam spousta rodičů a on se mezi ně nebude hodit, možná se na něj budou dívat i přes prsty.

„Bude to v pořádku," škemrala. „Nikomu to nebude vadit."

Podíval se na její dychtivý obličej, přikývl a vystoupil z auta.

Byla to jasně společenská událost. Stál tam velký, ozdobený stan a kolem postávali rodiče, byli nákladně oblečeni a v rukou drželi sklenice s nápoji.

Pinta se běžela převléknout a Creasy stál stranou a cítil se nesvůj. Všiml si, že se k němu blíží signora Deluca a bylo mu ještě hůř.

„To je pan Creasy, nemám pravdu?" zeptala se s úsměvem.

Přikývl a pověděl jí o Pintiných rodičích, kteří nemohli přijít. Vyjádřila své pochopení.

„Je přece jasné, že dítě chce mít v takový den rodiče u sebe."

Vzala jej za paži. „Nevadí. Dnes děláte náhradního otce. Pojďte a napijte se něčeho. Stovka začne až za půl hodiny."

Zavedla Creasyho do stanu, nabídla mu chlazené pivo a představila ho několika rodičům.

Cítil se stále nesvůj a ulevilo se mu, když se všichni přesunuli sledovat první disciplíny.

Byl to teplý jarní den a na dospívající dívky v přiléhavých běžeckých šortkách byl pěkný pohled. Creasy je sledoval s uznáním. Ale když se na startu stovky objevila Pinta, nedíval se na ni jako na ostatní.

Spousta jiných ano. Byla nejkrásnější a nejživější dívkou ve startovním poli, ale pro Creasyho to bylo prostě dítě a přítelkyně.

Kriticky přihlížel, když se připravovaly ke startu, a cítil, jak se ho zmocňuje vzrušení. Přál té dívce, aby doběhla první.

Nemusel se strachovat. Trénink se vyplatil. Z bloků vystřelila hodně před ostatními a proťala pásku s pětimetrovým náskokem.

Běžela dál, až k místu, kde stál, a vrhla se mu kolem krku.

„Vyhrála jsem, Creasy! Já vyhrála!"

Usmíval se na ni s hrdostí.

„Běžela jsi dobře. Byl to jen tvůj závod."

Pro Pintu to znamenalo skvělý den - bylo to poprvé, co jej viděla se smát.

„Všechno nejlepší, Creasy."

Pokládal zrovna na trávník kostkovanou deku a překvapeně na ni pohlédl.

Podala mu malý balíček.

„Co je to?"

„Dárek k narozeninám."

„Říkal jsem ti, že nechci žádné zmatky."

Svalila se na deku.

„Je to jen výraz mých díků za to, že jsi mě připravil na ten závod."

Odložil balíček a šel k autu pro koš s jídlem. Byl zmaten - nebyl zvyklý na slova díků. Teď si vzpomněl, jak byla Pinta s matkou začátkem týdne nakupovat v Miláně. Musela to koupit tehdy. Doufal, že to není nic drahého nebo hloupého. Nevěděl, jak se chovat ani co říct.

Balíčku se nedotkl, a tak Pinta začala vybalovat jídlo z koše. Věděla, jak mu je - jeho náladu už dovedla rozeznat. O jejich oběd se postarala Maria a Pinta nadšeně vykřikla, když to všechno vybalila. Bylo zde studené pečené kuře, vejce v telecím mase se šunkou po florentin-sku a malé pizza gardenera; křupavý chléb s paprikovým sýrem, velký výběr ovoce a nakonec dvě láhve suchého bílého vína, pořádně zabalené v novinách, a tudíž stále studené.

Našli si místo nad jezerem Maggiore. Byly tam svahy místy hustě porostlé borovicemi. Na sever a na západ se zvedaly zasněžené vrcholky hor, táhnoucí se až do Švýcarska. Před nimi, směrem na jih mizelo údolí Po na horizontě.

Brzy byla deka plná umělých talířků a staniolu. Creasy nalil víno do dvou pohárků.

„A votre santé."

„Co to znamená?"

„To je francouzsky. Znamená to ‚Na zdraví'."

„Yamsing," odpověděla a smála se jeho překvapenému výrazu. „To je čínsky."

„Já vím, ale jak...?" a pak si vzpomněl na knihu o Marku Polovi. Vstřebala úplně všechno.

Mluvili o různých jazycích a on jí řekl vtip.

Texasan jel poprvé v životě do Evropy a plavil se na lodi Francie. Prvního večera jej v restauraci posadil hlavní stevard ke stolu s Francouzem, který neuměl ani slovo anglicky. Když jim přinesli jídlo, řekl Francouz: „Bon appétit," a Texasan, který se domníval, že se mu cizinec představuje, odpověděl: „Harvey Granger."

Dalšího dne ráno u snídaně říká Francouz opět: „Bon appétit." Překvapený Texasan odpoví: „Harvey Granger." A tak to pokračovalo při každém jídle po následujících pět dnů.

Posledního večera si dal Texasan před jídlem skleničku u baru a začal rozhovor s jiným Američanem.

„Zvláštní lidé, tihle Francouzi," prohodil Texasan.

„Pročpak?"

Texasan mu pověděl, jak se s jedním Francouzem setkal už nejméně tucetkrát a on se mu vždycky představil.

„A jak se jmenuje?"

„Bon appétit."

Američan se smál a vysvětlil mu, že se mu ten Francouz vůbec nepředstavoval, jen mu přál dobrou chuť.

Texasan byl přiveden do rozpaků, a když se toho večera posadil k večeři, usmál se na Francouze a popřál mu: „Bon appétit."

Francouz zazářil a odpověděl: „Harvey Granger."

Dívka se smála a tleskala a Creasy sáhl po balíčku a rozbalil jej. Uvnitř byla malá krabička, a když ji otvíral, Pinta zmlkla a čekala, jak bude reagovat.

Byl to křížek z ryzího zlata na tenkém, pěkně krouceném řetízku a on věděl, proč mu ho dala. Jednou se bavili o víře. Pro něj byla až příliš rozporuplná. Jeho rodiče byli katolíci a i on byl vychován k tomuto vyznání. Jeho matka, podobně jako Guidova, věřila fatálně. Bůh nám dá vše - nedal. Drtivá bída matku nakonec zničila.

Zemřela na zápal plic, bez peněz na potřebné lékařské ošetření. Za rok ji následoval otec - v jeho případě byly smrtelné útrapy zmírněny pitím. Creasymu bylo čtrnáct a vzali si ho na starost sousedi, kteří ho využívali v polích jako nejlevnější pracovní sílu. V šestnácti utekl a o rok později se dal k námořnictvu.

Tahle zkušenost ani život strávený ve válce ho k Bohu nepřivedly. Nemohl se modlit ke Všemohoucímu, kterému byly jedno ty miliony nevinných, kteří hynuli ve všech válkách, jichž se Creasy účastnil.

Dítě seškvařené napalmem nemohlo být souzeno za nějaký hřích. Mladá, mnohokrát znásilněná dívka mohla volat Boha, ale neslyšela žádnou odpověď. Sadista mohl umučit kněze a pak se dožít vysokého věku. Dostane se do pekla? Potom, co si spokojeně žil a sám vytvářel ostatním - nevinným - peklo na zemi? Creasy v tom neviděl žádnou logiku.

Ale viděl tu hierarchii - vybavení a bohatství. Byl zrovna na Filipínách, když přijel papež. Největší, ale asi nejchudší katolická země v Asii. Nádherné kostely v moři chudoby. Místní biskupové se sešli v Manile, aby se tam přivítali s papežem. Creasy se o několik dní později vracel do Hongkongu a půl tuctu biskupů letělo stejným letadlem. Seděli v první třídě a popíjeli šampaňské. Nebyla v tom žádná logika.

Ale ani na druhé straně mince neviděl žádnou logiku. Viděl misionáře v Kongu, kteří pracovali celý život, neměli žádné materiální výhody a nikdy neokusili, jak chutná šampaňské. Pamatoval si, jak kdysi jeli do misionářské nemocnice na kraji Leopoldville. Sdělili těm čtyřem belgickým sestrám, že musí odjet. Do čtyřiadvaceti hodin tam měli vtrhnout simbové. Nemohli je bránit. Jeptišky odmítly. Jejich povinností bylo zůstat s pacienty. Creasy je přesvědčoval a nakonec jim plasticky vysvětlil, co mohou očekávat. Zůstaly. Jedna z nich byla mladá a hezká. Když tak seděl v landroveru a nechtělo se mu odjet, kývl na ni. Ty budeš trpět nejvíc, řekl jí. Budeš dlouho trpět a pak zemřeš. Hluboko v jejích očích viděl strach, ale také odhodlání. „Jeď s Bohem," řekla a klidně se na něj usmála.

Jejich jednotka byla nucena ustoupit a až za týden se opět zformovali a probojovali se zpět. Byli s Guidem první, kdo se dostali k nemocnici. Léta byli zvyklí na barbarství a brutalitu, ale co viděli tehdy, to jimi otřáslo.

Vzali rýče, vykopali hrob a nahrnuli do něj, co se dalo. Později toho dne se setkali se simby a Creasy jich zabil víc, než musel, mnohem víc - zabíjel dlouho do noci. Guido řídil landrover a Creasy obsluhoval kulomet. Možná jich zabil víc, než kolik jich znásilnilo tu mladou jeptišku. Kdo ví? Boží vůle? Pomsta?

Logika? Kde byla? Slyšel argument, že víra musí být podrobována zkouškám. Ale kdo zkoušel? Ti biskupové s šampaňským? Úřady ve Vatikánu?

Ale někdo byl i zkoušen. Byli to snad všechno blázni? Setkal se se spoustou vzdělaných věřících, takže věděl, že víra a intelekt mohou stát vedle sebe, ale nechápal, jak je to možné.

Snažil se o tom říct něco i Pintě. Ukázat jí svůj pohled na ty rozpory. Překvapila ho.

Nikdy to nemůžeš vědět, řekla mu tehdy. Kdybys to věděl jistě, víru bys nepotřeboval.

Ano - největší rozpor. Víra v ignorantství.

Měla pro to velmi jednoduché vysvětlení. Bude věřit, dokud někdo bez pochyb nedokáže, že to jsou všechno nesmysly. „A jak se dozvíš, že to někdo dokázal?" ptal se jí. Rozpustile se na něj usmála: „Oznámí to v televizi!"

„Koupila jsem to sama, za vlastní peníze," řekla. „Ušetřila jsem je."

Neřekl nic, jen se na ni podíval.

„Tohle nemůže ublížit, že ne?" ujišťovala se s úsměvem. „Nech si to alespoň do té doby, dokud to neoznámí."

Teď se na ni usmál, zvedl řetízek a pověsil si ho na krk.

„Díky." Natáhl ruku k jejímu rameni, jemně je stiskl a řekl: „Najednou se cítím úplně svatý."

Rozesmála se a vyskočila.

„Jestli se někdy setkáš s ďáblem, Creasy, musíš to držet před sebou."

Trpce se usmál. Bude to jiné než držet zbraň.

Vyrušilo je cinkání zvonů a na kopci se objevilo stádo krav; šly na horní pastviny. Blížily se k místu, kde měli piknik, a před nimi běžel ovčácký pes.

Pinta mu nabídla na důkaz přátelství kus šunky, který byl vděčně přijat. Běžela si se psem hrát a Creasy zatím nalil ovčákovi pohárek vína.

Bylo to odpoledne, na které se jen tak nezapomíná. Ti dva muži seděli a bavili se o obyčejných věcech, krávy se pásly všude kolem nich a dívka dováděla se psem mezi nimi.

„Máte hezkou dívenku," poznamenal ovčák a trochu jej zmátl výraz, který přeběhl po Creasyho tváři.

Když slunce zapadlo, sbalili koš a za soumraku se vraceli k autu.

Pohyb na čerstvém vzduchu Pintu poněkud unavil, a tak když se auto proplétalo mezi horami směrem ke Como, zívla a stulila se v sedadle. Nakonec složila nohy pod sebe a hlavou spočinula na Creasyho klíně.

Jel velmi pomalu, jen občas se podíval dolů na spící dívku. V šeru soumraku vypadal i se svými zjizvenými rysy a starostlivýma očima spokojeně.

Kapitola 8

Den lekce hry na piano.

V milánské společnosti se stalo módní záležitostí rozvíjet dětské muzikální talenty - pakliže nějaké existovaly. Rika si nedovedla představit Pintu s trubkou nebo flétnou - muselo to být piano.

Byla domluvena schůzka s prominentním učitelem a Creasy měl Pintu dovézt na tuto nejdůležitější hodinu. Pokud by tento prominentní učitel prohlásil, že v Pintě je jen malinký náznak talentu, muselo by se koupit piano a začaly by pravidelné hodiny.

Pinta nebyla vůbec nadšena. Ani Creasy ne. Představa, že bude poslouchat dívku, jak stále dokola přehrává svá cvičení, nebyla moc povzbuzující.

Přesto tohle byl jen malý obláček na obzoru. Zredukoval pití téměř na abstinenci - zřídka si dal sklenku vína k jídlu. Začal ráno cvičit a našel si v Como menší tělocvičnu, která byla otevřená dlouho do noci. Plot kolem jejich pozemků byl už opraven a on se chtěl soustředit jen a jen na znovunabytí své někdejší kondice.

Avšak nebyl by v tak dobré náladě, kdyby vyslechl rozhovor Riky s Ettorem brzy potom, co se vrátili z New Yorku.

„Musí odejít, Ettore, co nejdřív. Trvám na tom!"

„Ale proč, cara, vždyť jsi s ním byla tak spokojená?"

Existovaly dva důvody, oba byly zásadní, ale mohla se mu zmínit jen o jednom.

„Začíná ho mít příliš ráda - a vše ostatní jde pro ni stranou."

„Nemyslíš si, doufám, že je v tom něco nekalého?"

Zavrtěla hlavou. „Ne tak, jak si myslíš. Je to duševní -dívá se na ni jako na přítelkyni." Udělala pauzu, aby zvýšila efekt. „A ona se na něj dívá jako na otce."

„To je směšné."

„Ne, není. Vyvíjelo se to. Jen jsem si toho dřív nevšimla. Věděla jsem, že si ho oblíbila, ale od té doby, co jsme se posledně vrátili, je to tolik vidět."

Ettore se nad tím zamyslel a pak řekl: „Přeháníš. Samozřejmě, že si ho oblíbila. Je s ním

opravdu často a možná, že my jsme příliš často pryč - ale jako otce?"

Rika si povzdechla. „Ettore, vždycky jsi s ní jednal s takovým odstupem. S velkým odstupem. Nikdy sis s ní doopravdy nepovídal. Nevěřila bych tomu, ale Creasy si s ní povídá a ona odpovídá. Vzhlíží k němu, respektuje ho. Lituje každé chvíle, kdy není s ním. Bože! Vždyť se nemůže dočkat až skončí večeře, aby hned mohla běžet do kuchyně."

Musel to přiznat, neboť to byla pravda. Cítil se celý nesvůj.

„Mám tolik práce, Riko, a když se dostanu domů, chci si odpočinout a ne poslouchat dětské žvanění."

Znovu vzdychla. Vážně neznal vlastní dceru.

„Chápu to, miláčku, ale musíš se snažit, a když jí budeš poslouchat, zjistíš, že není tak dětská. Je velmi inteligentní. Na její věk až příliš."

Rika začala přemýšlet o tom, jak se Pinta snažila sehnat pro Creasyho ten křížek - dárek k narozeninám. Táhla ji z obchodu do obchodu, dokud nenašla přesně to, co chtěla. Zdálo se jí to jako divný dárek pro takového muže a také jí to řekla, ale Pinta se jen smála.

„Vím, že je to přesně opak toho, co by mohl očekávat, ale medvěd Creasy je zvláštní člověk. Pochopí to."

Najednou Rika uviděla v Creasym hrozbu pro Ettoreho. Dvojitou hrozbu. Jednou díky Pintě a podruhé díky sobě. Neboť noc s Creasym v ní zapálila doutnák. Před několika dny se přistihla, že myslí na to, jak před ním stojí ve světle vycházejícího slunce a dívá se na něj, jak spí. Nebyla to jen fyzická láska, ta, která ji tak hluboce uspokojila. Znala ji už přece dřív - s Ettorem i s jinými. Bylo to něco jiného - ten pocit, jako že se ztrácí. Že ztrácí vedení, kontrolu. S Ettorem i s těmi ostatními to byla ona, kdo dával a přijímal potěšení. Dokonce je odměřovala. Tu noc s Creasym však dala něco víc. Každým dnem se její vzpomínka na to stávala zřetelnější. Jeho tělo, ruce kolem ní a pohlcení její vůle. Ten pocit, když otevřela oči a jediná věc, kterou spatřila, byla pistole visící nad ní na pelesti, a jediné, co cítila, byla jeho tvrdost, která do ní dychtivě pronikala. Co viděla i cítila, bylo zmatené a smíchané dohromady. A potom, ty následky, když na něm nehybně ležela, a ty ruce, které ji objímaly a pohybovaly se po jejím těle - vlastnily ji.

Myslela na to, když byli v New Yorku, a potom, když se vrátili a ona znovu spatřila Creasyho, uvědomila si, že to nebezpečí je opravdové. Když se tu noc milovala s Ettorem, nemohla své myšlenky odtrhnout od muže, který spal nad nimi. Ty drsné prsty, jizvy a modročerná zbraň visící u jeho hlavy.

Ale o tom mluvit nemohla. Jen o Pintě. Nikdy nepřemýšlela o tom, co dívka cítila k Ettoremu. Nikdy tu nebyl nikdo, s kým by ho mohla porovnávat. Ale když viděla Pintu s Creasym, nemohla nepoznat hloubku citu, který se v ní skrýval. Kdyby se jim teď nepodařilo odvrátit ten pocit z Creasyho na Ettoreho, mohlo by už být pozdě.

„Takže, *caro,* musí pryč - okamžitě."

„No," začal Ettore zamyšleně, „ta tříměsíční zkušební lhůta končí za týden. Prostě mu neprodloužím smlouvu. To bylo předem dohodnuto, když jsem ho najímal."

Byla až podivně neodbytná.

„Ne, Ettore. Nečekej. Řekni mu to hned zítra. Samozřejmě, že mu zaplatíš za celou smlouvu a dáš mu ještě vysokou prémii. Není to jeho chyba."

„Další týden na tom nemůže nic změnit," řekl rozhodně. „Nechci dělat zbytečné těžkosti."

Chtěla stále trvat na svém, dokonce navrhla, že by Pintu vzali s sebou na těch pár dní do Říma a on by mohl mezi tím zmizet, ještě než by ty tři měsíce vypršely.

Ale Ettore si stál za svým. Jakékoliv další zameškání ve škole by jí rozhodně neprospělo.

Hádali se ostře a Ettore jí připomněl, že to byla původně její paranoia, která je přivedla do takové situace. Nakonec tedy musela ustoupit. Řekne to Creasymu koncem týdne.

„Bude to těžké odloučení," dodal k tomu.

Rika pokrčila rameny. „Je mladá - dostane se z toho."

Odpověděl citlivě a typicky: „Já ale nemyslel na Pintu."

Creasy o tom však nic nevěděl a teď vezl Pintu na její první lekci hry na piano. Bavili se o nadcházející neděli. Creasy šel zase k Eliovi na oběd a Pinta chtěla jít s ním.

„Tvoji rodiče budou doma. Měla bys zůstat s nimi."

„Ale já chci vidět znovu Elia s Felicií - i děti."

Nenásilným způsobem jí to rozmluvil. Ještě bude spousta příležitostí. Její rodiče byli na cestách často.

Bylo obtížné najít místo, kde učitel bydlel, a tak Pinta vytáhla mapu a snažila se Creasyho vést na Corso Buenos Aires. Byla to široká, stromy lemovaná ulice a blok stál dál od silnice, za velkým trávníkem. Zaparkoval u chodníku a šli přes trávník ke vchodu. Dveře měly bezpečnostní zámek. Creasy ji ohlásil a bzučák je otevřel.

„Nebude to dlouho trvat, Creasy. Jen asi hodinu."

„Hraj špatně."

Ušklíbla se na něj. „Budu."

Vrátil se k autu, posadil se a vzal do ruky noviny. Z otevřeného okna k němu doléhaly slabé zvuky hry.

Hodina uplynula a on vzhlédl, když za sebou praštila dveřmi u vchodu. Zamávala mu a vydala se k autu. Byla ještě asi čtyřicet metrů od něj, když se na rohu za ním objevilo černé auto, nadskočilo na obrubníku a rozjelo se po trávě... Spatřil čtyři muže a okamžitě mu bylo jasné, co se děje. Z auta se dostal rychle, v ruce držel pistoli. Pinta se udiveně zastavila.

„Utíkej, Pinto, utíkej!" řval na ni.

Auto zastavilo smykem před ní, a zablokovalo jí tak cestu ke Creasymu. Otevřely se zadní dveře a vyskočili dva muži. Ale Pinta byla rychlá. Proklouzla pod nataženou paží, oběhla auto zezadu a utíkala směrem k běžícímu bodyguardovi. Ti dva muži se řítili za ní. V rukou měli revolvery. Creasy se na ně pokusil zamířit, ale dívka byla před nimi, a tak zaváhal. Jeden z nich ji dostihl, chytil ji kolem pasu, zvedl ze země a otočil se zpět k autu. Druhý se postavil Creasymu a vystřelil - vysoko. Creasy ho sundal dvěma ranami do prsou.

Ten druhý, co držel Pintu, se pokoušel nacpat ji na zadní sedadlo, ale ona se divoce bránila - ječela a kopala kolem sebe. Creasy už byl velmi blízko, když se únosci konečně podařilo nacpat ji dovnitř. Creasy vypálil -mířil na hlavu protože se bál, aby kulka neublížila Pintě, která byla dole v autě. Střela zasáhla únosce pod nos -šla nahoru, takže pronikla až do mozku. Upadl, a zabouchl tak dveře auta. Potom se ozvaly tři výstřely z předního sedadla a Creasy šel k zemi. Protočila se kola a vůz se rozjel pryč. Když sjížděl z obrubníku, zaslechl Creasy, že dívka vykřikla jeho jméno.

Nemohl se hýbat, jeho nervový systém byl ochromen kulkami. Ležel velmi tiše. Čekal na pomoc. I přes bolest a šok, které jej ovládaly, si uvědomoval jedno - nesmí zemřít. Slyšel, jak Pinta vykřikla jeho jméno. Nebyl to křik o pomoc - viděla, jak padl - byl to výkřik plný úzkosti.

Kapitola 9

U postele seděla sestra a četla si knihu. Creasy byl zpola vzhůru, ale pod vlivem drog. Nad ním byly zavěšeny na kovovém stojanu dvě láhve dnem vzhůru. Do transportních hadiček byla rytmicky pumpována bezbarvá tekutina. Jedna hadička mu vedla do levé nosní dírky, druhá končila pod obvazem na pravém zápěstí.

Otevřely se dveře, objevil se policista v uniformě a promluvil na sestru.

„Návštěva. Doktor řekl, že jen minutu."

Do pokoje vstoupil Guido, přešel k posteli a podíval se na něj.

„Vnímáš mě, Creasy?"

Téměř neznatelné přikývnutí.

„Nejhorší máš za sebou. Dostaneš se z toho."

Znovu mírné přikývnutí.

„Zůstanu v Miláně. Přijdu se na tebe podívat později, až budeš moct mluvit." Guido se otočil k sestře. „Vy budete u něj?"

„Vždycky u něj někdo bude," odpověděla.

Guido jí poděkoval a odešel z pokoje.

Elio a Felicia čekali na chodbě.

„Je při sobě, ale bude trvat den nebo dva, než začne mluvit. Pojďme domů. Zajdu sem

ještě zítra."

Doktor jim řekl, že Creasy byl téměř mrtev, když ho přivezli. Okamžitě ho operovali - rychle šili a záplatovali. Byl to jen první pohotovostní zákrok. Jestli se Creasy dostane z pooperačního šoku, musí ho posílit a potom operovat znovu - důkladněji. Unikl jen o vlásek, řekl jim doktor a výmluvně pokrčil rameny.

Dva dny byl Creasy na hranici mezi životem a smrtí, ale pak se probojoval k životu. Musí mít vůli, zmínil se doktor Guidovi. Velkou vůli žít.

Dalšího dne mohl Creasy mluvit.

Jeho první otázka byla: „Pinta?"

„Vyjednávají," odpověděl Guido. „Takové věci se mohou táhnout."

„Můj stav?"

Guido mu podrobně a odborně popsal jeho zdravotní stav. V takových věcech měli už velké zkušenosti.

„Dostal jsi dva zásahy. Do žaludku a do pravé plíce. Naštěstí byly ty kulky kalibru dvaatřicet. Cokoliv většího, a nebyl bys tady. Plíci ti zazáplatovali a mělo by to být v pořádku. Ale rána na žaludku je problematická. Potřebuje ještě operovat, ale doktor je optimistický a navíc je to zkušený odborník. Měli už v téhle nemocnici spoustu raněných střelbou."

Creasy pozorně poslouchal a pak se zeptal:

„Ti dva, co jsem po nich střílel, jsou mrtví?"

Guido přikývl. „Jeden ji koupil do srdce. Obě rány. Druhému prošla hlavou. Dobré zásahy."

Creasy zavrtěl hlavou.

„Byl jsem pomalý - kčertu, tak pomalý!"

„Byli to profesionálové," řekl Guido suše.

„Já vím, a nečekali velký odpor. Vystřelili nejprve vysoko, aby mě zastrašili. Kdybych byl rychlejší, dostal bych je všechny. Byli příliš nedbalí."

Unavil se tím rozhovorem a Guido se zvedl k odchodu. „Pojedu do Como a zajdu k Ballettovi. Uvidím, jestli pro ně mohu něco udělat."

Něčeho si všiml a zůstal překvapeně stát. Byl to ten křížek. Creasy si všiml jeho pohledu a řekl: „Řeknu ti o tom později."

Návštěva v Como nebyla úspěšná. Guido s sebou vzal Elia. V domě byl i Vico Mansutti se ženou. Zdálo se, že bere tíhu událostí na sebe. Ettore seděl jako němý -omráčený během událostí. Ale Rika, která zrovna vešla do místnosti, byla vzteky bez sebe. Pravda vyšla najevo. Zjistila, že Creasyho najmuli jen ze soucitu, aby jí udělali radost. Věděla už i o jeho slabosti pro alkohol.

„Opilec!" řvala na Guida. „Zavšivený ožrala měl chránit moji dceru." Pohrdavě pohlédla na svého muže. „Malý kluk by to udělal lépe!"

Elio začal Creasyho bránit, ale Guido ho umlčel, vzali si Creasyho věci a odešli.

„Uklidní se, až jí dceru vrátí," poznamenal Guido.

Nezmínil se jim, že byl u Creasyho, a o týden později ho operovali doktoři znovu - úspěšně.

Guido vstoupil do pokoje a postavil si židli blízko k posteli. Creasy vypadal lépe, v obličeji měl víc barvy. Všiml si Guidova utrápeného výrazu a zeptal se ho očima.

„Je mrtvá, Creasy."

Zraněný muž odvrátil hlavu a podíval se na strop. Jeho pohled byl prázdný a bez výrazu.

Guido chvíli váhal a potom pokračoval.

„Bylo to neúmyslné. Výkupné bylo zaplaceno před dvěma dny. Měli ji tu noc propustit. Neobjevila se a ráno ji policie našla v kufru ukradeného auta. Zrovna probíhal velký zátah na gang Rudé brigády. Únosci asi znervózněli a několik hodin vyčkávali. Ruce a ústa měla zalepené lepicí páskou a zvracela - pravděpodobně z výfukových plynů. Víš, co se za takových okolností může stát. Už proběhla pitva. Udusila se."

Jeho hlas zmlkl a nastalo dlouhé ticho. Potom se Creasy zeptal:

„Ještě něco?"

Guido se postavil a přešel k oknu. Stál a díval se dolů do zahrady. Za zády mu opět zachroptěl hlas.

„No?"

Otočil se a tiše řekl: „Byla znásilněna. Několikrát. Na ramenou i pažích měla podlitiny."

Další dlouhé ticho. V dálce bylo jen slabě slyšet kostelní zvony.

Guido se vrátil k nohám postele a podíval se dolů na Creasyho.

Obličej byl stále nehybný a bez výrazu. Oči se stále dívaly do stropu, ale už nebyly prázdné - blýskaly se nenávistí.

Noční vlak z Milána do Neapole uháněl kolem Latiny. Byla polovina června a dlouhý vlak s mnoha vagony vezl lidi na dovolenou na jih za sluncem. Poslední, tmavomodrý vagon nesl označení International Sleeping Car Company. V kupé číslo tři seděl Creasy na spodním lůžku a četl si poznámky ze svého bloku. Po čtyřhodinovém spánku se vzbudil v Římě. Za chvíli projde uličkou na konec vagonu, dá si sprchu, a jestli bude stevard vzhůru, objedná si i kávu. Spal dobře. Ve vlaku spal vždycky dobře.

Ranní světlo osvětlilo jeho tvář - poněkud hubenou a bledou. Nebyl moc na slunci. Na sobě měl džínsy a od pasu nahoru byl nahý. Dvě nejčerstvější jizvy byly zarudlé a svraštělé.

Přestal číst, z malého rohového stolku vytáhl kuličkové pero a začal si dělat poznámky na poslední volnou stránku. Nad jedním bodem se letmo usmál. Na něco si vzpomněl.

Bylo už úplné světlo, když skončil. Stránku vytrhl a vložil ji do kapsy saka, které viselo na dveřích.

Vzal si ručník, věci na holení a šel na konec uličky. Stevard už byl vzhůru a v kuchyňce připravoval podnosy pro snídani. Byl to malý upravený mužík s uhlazeným knírem a přes časnou ranní hodinu se vesele usmíval.

„Dobré ráno - za hodinu jsme v Neapoli."

Creasy se na něj také usmál.

„Ta káva pěkně voní. Jsou sprchy volné?"

Stevard přikývl.

„Nikdo jiný ještě není vzhůru."

Creasy vešel dovnitř, osprchoval se a pak se beze spěchu oholil. Dal se tak zabít čas nejen ve vlaku, ale třeba i v letadle.

Uzdravoval se pomalu. Byl dobrým pacientem, pečlivě dbal na pokyny lékařů a postupoval podle nich. Týden po druhé operaci už mohl vstát z postele a sednout si na vozíček. Pár dní nato už chodil po svých.

Nespěchal. Věděl, že tělo potřebuje svůj čas. Kdyby chtěl postupovat moc rychle, spíš by ho to zpomalilo.

Brali ho do zahrady a on se procházel, bez košile -jen slunce ho hřálo mezi obvazy.

Mezi sestrami a zaměstnanci byl oblíbený. Neobtěžoval je příliš a své zranění snášel tiše, bez nářků. Také ho téměř vyrvali smrti ze spárů a tím byl pro ně zvláštní.

Jedné ze sester dal peníze, aby mu přinesla všechny možné noviny, které od toho únosu vyšly. Později mu půjčila i kopie mnoha novin, které vyšly i před několika měsíci. Požádal ji také, ať mu přinese blok, který brzy zaplnil poznámkami.

Měl jen jednu návštěvu, ta ho však překvapila. Jednou kvečeru se objevila signora Deluca s taškou ovoce. Zůstala asi půl hodiny, mluvila o Pintě a taky trochu plakala. Přistihl se, že ji utěšuje. Proč to ze všech dětí, říkala, musela být zrovna Pinta. Osušila si slzy a podívala se na něj přívětivýma očima. Slyšela někde, že nebyl opravdovým bodyguardem, ale jen tak, pro parádu. Věděla o Creasyho náklonnosti k té dívce. Ptala se ho, co bude dělat, a on pokrčil rameny a řekl jí, že nemá žádné plány. Ale byla jím zmatená. Byl klidný a vyrovnaný. To nečekala. Nakonec ho políbila na tvář a odešla.

Začal chodit na psychoterapii, trochu cvičil a plaval ve vyhřívaném bazénu. Dali mu malá pružná kolečka na cvičení rukou a každý den, když dělal delší a delší procházky, je mačkal a cítil, jak se mu do prstů zase vrací síla.

Po měsíci mu lékař řekl, že jeho zotavování probíhá skvěle - nad všechna očekávání. Ještě týden a bude v pořádku.

Většinu toho posledního týdne strávil v místnosti na psychoterapii a plně využíval veškerého dostupného zařízení.

Když opustil nemocnici, byl ještě slabý - a rozhodně ještě ne fit, ale všechny části jeho těla byly funkční.

Doktor, vrchní sestra i ostatní sestry se s ním přišli rozloučit a on jim všem poděkoval. Stáli na schodech a dívali se, jak odchází s kufrem v ruce po příjezdové cestě.

„Zvláštní člověk," poznamenala vrchní sestra.

Doktor souhlasil.

„Má s nemocnicemi bohaté zkušenosti."

Vlak zastavil na neapolském hlavním nádraží, Creasy dal stevardovi spropitné a následoval ostatní dav na Piazza Garibaldi. Rychle si zastavil taxík.

„Penzion Splendide," houkl na řidiče a naklonil se dopředu, aby zapnul počitadlo.

Řidič zaklel pod vousy. Ještě nevezl opravdového turistu, a to už byl červen.

Auto zastavilo, zrovna když Pietro vystupoval z dodávky, se kterou byl na ranním nákupu na trhu. Prohlédl si Creasyho od hlavy až k patě a pak si potřásli rukama.

„Jak se cítíte?"

„O.K. Ukaž, pomohu ti s těmi košíky."

Když vstoupili, seděl Guido v kuchyni u stolu a popíjel kávu.

„Ca va, Guido." Creasy položil košík na stůl.

„Ca va, Creasy." Guido se na něj pozorně podíval, pak se postavil a objali se.

„Už nevypadáš tak špatně. Zazáplatovali tě zřejmě dobře."

„Jo, jsou to tam dobří mechanici," odpověděl Creasy a oba se rozesmáli nad slovy, která si dříve tak často říkali.

Po večeři si sedli na terasu a mluvili spolu dlouho do noci. Creasymu se zdálo, že od doby, kdy tady seděl naposled, uplynula celá léta.

Tiše Guidovi vysvětlil, co hodlá udělat. Nežádal morální zadostiučinění. Nebyla to otázka pro soud - zločin, za který by měl být vyměřen trest podle zákona.

Guido ho už natolik znal, že tohle věděl.

Chtěl se pomstít. Zabili někoho, kdo mu byl drahý. On za to bude také zabíjet.

„Oko za oko?" zeptal se Guido tiše.

Creasy pomalu zavrtěl hlavou a řekl důrazně: „Víc než to. Víc než nějaké oko. Každý kus z jejich zavšivených těl."

„Měl jsi to děvče opravdu rád!" Byla to zpola otázka, zpola konstatování.

Creasy se pečlivě zamyslel, než odpověděl. Hledal ta správná slova. Bylo tak důležité, aby to Guido pochopil. Skutečně pochopil.

„Guido, ty víš, jaký jsem. Před pěti měsíci jsem tady seděl a před sebou jsem neviděl vůbec nic. Vzal jsem tu práci jen proto, abych si nemusel prohnat kuli hlavou."

Na tváři se mu objevil křivý úsměv, když si všiml Guidova výrazu.

„Je to pravda. Opravdu jsem o tom přemýšlel. Cítil jsem, že je všechno u konce - nemá smysl tady déle překážet. Ta dívka to změnila. Nevím, jak se jí to podařilo. Prostě se do mě vplížila. Den za dnem byla víc v mém životě."

Zachvěl se při té vzpomínce. Guido mlčel, byl zmaten přítelovým vyznáním.

„Víš, jaký jsem." Opakoval znovu tu frázi a doufal, že tak přesněji ukáže, co se s ním stalo.

„Nikdy jsem s dětmi nevycházel. Jsou s nimi jen samé nepříjemnosti. A pak se objeví tahle dívka. Byla tak svěží. Můj život byl u konce - všechno pryč. A pak jsem se najednou dokázal podívat na svět jejíma očima. Pro ni neexistovalo nic, co už bylo, svět prostě začal to ráno, kdy otevřela oči."

Monolog ustal a on se zahleděl na světla a tmavé moře. Pak řekl něžně: „Milovala mě, Guido - mě!" Zvedl oči. „Ne tak, rozumíš. Ne fyzicky. Mnohem lépe."

Guido neřekl nic a Creasy pokračoval.

„Hned jsem přestal pít - nepotřeboval jsem to. Ráno jsem přivezl auto před dům a ona seběhla ze schodů. Bože, ona vypadala, jako by nesla na ramenou slunce. Nebylo v ní nic zlého. Žádná zášť, chamtivost nebo nenávist."

V jeho obličeji bylo vidět, jak moc se to snaží vysvětlit. Slovy, která jsou mu cizí. Najednou se zeptal: „Posloucháš někdy písně Dr. Hooka?"

Guido zavrtěl hlavou.

„Je to taková country i western. Zpívá o staré ženě. Říká jí, že se nemůže dotknout slunce ani oblohy, aby ji učinil znovu mladou. Ale Guido, přesně tohle udělala ona pro mě - dotkla se slunce."

Taková slova by měla znít divně nebo dokonce směšně, když je vyslovoval muž, jako byl Creasy. Ale Guido věděl, že jsou opravdová. Bolestivá, ale opravdová. A rozuměl mu. Podobná věc, i když možná trochu jinak, se stala jemu, když mu do života vstoupila Julia.

Na něco si vzpomněl.

„A ten křížek?"

„Ano, dala mi ho. Byl to dárek - když jsem měl narozeniny."

Usmál se. „Řekla mi, že jestli někdy potkám ďábla, mám to držet před sebou."

Jeho úsměv ztuhl a hlas ztvrdl.

„Pak ji chytili ti parchanti, zneužili a nakonec ji nechali udusit se ve vlastních zvratcích! Úplně to vidím. Oči jí zalepili páskou. Přivázali ji k nějaké špinavé posteli. A zneužívali ji, kdykoli se jim zachtělo - hnus!"

Vyzařovala z něj zlost a nenávist.

„Chápeš, Guido, proč po nich jdu?"

Guido se postavil a šel k zábradlí. Cítil se velmi pohnutě. Vnímal hloubku Creasyho pocitů. Někdo tedy otočil klíčem - a nevadilo, že zámek už byl rezavý.

„Ano, Creasy, chápu. Mně se to také stalo. Julii jsem miloval. Bylo to jiné, a přece stejné. Vlastně ti svým způsobem závidím. Když zemřela, také jsem se chtěl pomstít, ale komu? Řidič toho auta byl ještě chlapec. Z té nehody se pomátl." Pokrčil rameny. „Bylo by to prázdné. A ona by to jistě nechtěla - takže vím, jak se cítíš."

Creasy se opřel o zábradlí vedle něj.

„Potřebuju pomoc, Guido."

Guido přikývl a položil Creasymu ruku na rameno.

„Máš ji mít, Creasy. Cokoliv mohu udělat. Ale nebudu už zabíjet. To už je pryč. Slíbil jsem jí to. Ale cokoliv jiného ano."

„Nežádal bych tě o to, i kdybych to potřeboval. Zabíjet budu já. Ale když mi budeš pomáhat, můžeš se ocitnout v nebezpečí."

Guido se usmál.

„To je možné, ale nic nového."

Podíval se na Creasyho zkoumavě.

„Ty víš, kdo to udělal?"

Creasy přikývl.

„Jsem si jistý. Viděl jsem je a něco jsem si už prozkoumal. Chlápek, který po mně střílel, se jmenuje Sandri. Řidič auta byl nějaký Rabbia. Dělají pro chlapa, co si říká Fossella."

Pochmurně se usmál.

„Jsou v pohodě. Prokázali, že v té době byli v Turíně. Mají tucet svědků."

„Odkud znáš jejich jména?"

„Policie mi ukázala celou sbírku fotek podobných ksichtů, ale já je poznal hned."

„Policii jsi to neřekl?"

Creasy zavrtěl hlavou. „Co by se jim stalo? No řekni, Guido."

Byla to řečnická otázka, ale Guido na ni odpověděl.

„Nanejvýš několik let vězení - se vším pohodlím. Potom propuštění - za dobré chování. Víš, jak to chodí."

„Přesně. Takže, takhle to tedy nebude. Tentokrát ne."

Guido se nad tím zamyslel a řekl: „To by nemělo být těžké. Nebudou to čekat. Budeš je moci sejmout a vyváznout čistý. Pravděpodobně to nejsou žádná esa."

„Ne, Guido, takhle to nebude," řekl tiše a důrazně, až tím Guida úplně zmátl.

„A jak tedy?"

„Ne jen tyhle dva. Půjdu po každém, kdo v tom měl prsty nebo z toho měl nějaký zisk. Půjdu až nahoru, přímo do toho smrdutého, špinavého hnízda."

Guido nejprve téměř oněměl úžasem, ale pak se hlasitě rozesmál. Když konečně vstřebal to, co slyšel, smál se dál - tentokrát tomu obrovskému možnému rozsahu celé věci. Creasy se usmíval.

„Takže už chápeš, proč potřebuji tvou pomoc?"

„Ale jak? Víš, co to znamená? Víš vůbec, jak jsou organizováni?"

Creasy přikývl. „Poměrně dobře. Nevím všechno, ale základ je mi jasný. V Miláně jsou dva největší bossové. Fossella a Abrata. Tenhle únos měl na starosti Fossella, takže je v jedné linii s Rabbiou a Sandrim. Conti v Římě dostal jistě podíl, takže je také na seznamu, a nakonec ta tlustá kočka v Palermu - Cantarella. Vždycky dostane sousto úplně ze všeho. Tentokrát si vylomí zuby - zabiju ho."

Guido se znovu rozesmál, ale tiše.

„Contiho znám. Vůbec mi ho nebude líto. Později ti řeknu proč. Jak ses to všechno dozvěděl?"

Creasy pokrčil rameny.

„Spousta toho je ve starých novinách. Měl jsem spoustu času, abych si je pročetl. Jsou tak zatraceně arogantní, že normálně podávají inzeráty. Četl jsem také knihu toho žurnalisty - Andata - *Jiná země.* Dostal se opravdu hluboko. Divím se, že je ještě naživu."

Guido zavrtěl hlavou.

„Nezabili by ho po vydání knihy. Mimo svůj kruh zabíjejí jen proto, aby zachovali tajemství, a když už byla kniha vytištěna, nebylo to už tajemstvím."

Chvíli uvažoval.

„Přesto ti můžu pomoct. Mám ještě nějaká stará spojení. Tu strukturu ti mohu zkontrolovat."

„Spojení?"

Guido se usmál.

„Ano. Nikdy jsem ti nevyprávěl, jak jsem se dostal k legii. Teď se to zdá ironické, řeknu ti o tom později. Mimochodem, jak jinak ti mohu pomoct?"

Zašli do kuchyně, aby si uvařili kávu, a sedli si ke stolu, aby projednali detaily.

Creasy si pečlivě připravil strategii. Nastínil ji Guidovi a ten byl unešen. Do bloku si dělal poznámky o požadavcích na dopravu a ubytování. Nakonec se opřel o opěradlo, napil se kávy a přes okraj hrníčku pozoroval svého přítele.

„Je to dobré, Creasy - moc dobré. Je mi jasné, že po Miláně budeš muset improvizovat, ale do té doby bys měl získat co nejlepší informace. Ale víš doopravdy, do čeho se pouštíš?"

„Řekni mi to."

Guido si uspořádal myšlenky.

„Jsou mnohem mocnější, než by si někteří dokázali nebo vůbec mohli představit. Vzpírají se policii a někdy ji dokonce sami řídí. Rozvrátili už i soudy. Podplácejí politiky na všech úrovních, od vesnických radních po vládní ministry. V některých oblastech - zejména na jihu a na Sicílii - jsou doslova zákon - trestají i odměňují, jak se jim zlíbí. Prakticky řídí věznice zevnitř. Už několikrát během posledních let se úřady pokusily postavit se jim. Teď se o to pokoušejí v Kalábrii. V Reggiu probíhá velký proces kvůli korupci a nucenému prodeji půdy pro ocelářský komplex, ale..."

Svým šálkem učinil výmluvné gesto a pokračoval.

„Zbraně, které mohou úřady používat - policie, *Carabinieri,* soudy a vězení - jsou většinou zkorumpovány nebo infiltrovány. Je několik dobrých policistů, žalobců nebo soudců, ale celý systém je slabý. Jen Mussolini s tím měl ve třicátých letech úspěch, protože používal fašistické metody, a spolu s mafií trpěla i spousta nevinných lidí. Ale po Mussolinim se vrátili a stali se ještě silnějšími, než byli kdykoliv předtím. Mají tisíce informátorů. Mají svoje bandy v každém městě a na jihu dokonce v každé vesnici. Je to celá armáda dobře vyzbrojených mužů."

Nalil si ještě kávu a vyprávěl Creasymu o svých dřívějších stycích v Neapoli a hlavně o Contim. Nakonec se opřel o opěradlo židle a čekal, jak bude Creasy reagovat.

„Nebude to lehké," souhlasil Creasy. „Ale několik okolností je na mé straně. Za prvé, stejně tak jako Mussolini mohu používat praktiky, které si policie dovolit nemůže. Například teror. Tihle lidé jej používají jako vlastní zbraň, ale nejsou zvyklí na to, že by se mu měli sami

bránit. Za druhé, jak po nich půjdu, tak budu postupně získávat informace. Důležité informace, takové, které policie nikdy nemůže získat, protože nemůže používat moje metody."

Guido tomu rozuměl. Creasy je přinutí mluvit.

„Za třetí," pokračoval Creasy, „mým cílem není nastřádat důkazy a přivést je k soudu. Mým cílem je zabít je."

Jeho hlas se ztišil.

„Za čtvrté mám motivaci, motivaci, kterou ani policista, ani soudce mít nemůže. Dělají svou práci. Mají ženy, rodiny a před sebou kariéry. Já ne, objevím se před nimi takovým způsobem, jaký ještě nezažili."

Guido se nad tím zamyslel. Byly to opravdu výrazné výhody - možná i rozhodující.

„Zbraně?" zeptal se.

Creasy sáhl do kapsy od saka.

„Podniká ještě Leclerc u Marseilles?"

„Myslím, že ano," odpověděl Guido. „Mohu to zjistit telefonem." Vzal si ten kus papíru a přečetl si seznam, který napsal Creasy ve vlaku. Jemně hvízdl.

„Kčertu, Creasy, ty jdeš do opravdové války! Myslíš si, že Leclerc bude tohle všechno mít?"

„Může to sehnat," reagoval Creasy. „Většinu toho nabízel v Rhodésii před pár lety. Byl jsem tam, abych jim poradil. Byl to pro něj dobrý obchod. Myslíš, že to dovede ocenit? Pro něj by to měla být hračka."

„Měl by," pokyvoval hlavou Guido. „Dostal jsi ho ven z toho pekla v Bukavu. Měl by ti být dostatečně zavázán."

„Možná, ale je to pěkný pacholek a od doby, co se místo používání zbraní živí jejich prodejem, pořádně zbohatl. Kdo zbohatne, může se změnit. Budeš na něj muset trochu přitlačit."

„Nějaké návrhy?"

„Řekni mu o barevném pohřbu."

Guido se při té vzpomínce usmál. „To by mělo stačit." Zamával listem papíru. „Kdy to budeš potřebovat?"

„Příští dva měsíce ne. Nejméně tak dlouho mi bude trvat, než budu zase fit. Vyzvednu si to v Marseilles sám. Vypracoval jsem si taktiku, jak to udělat."

Otázka cvičení je přivedla k dalšímu bodu.

„Musím jet někam, kde je klid," řekl. „Nějaký návrh?"

Guido se krátce zamyslel.

„A co třeba na Maltu? K Juliině rodině na Gozo. Ještě pořád mají tu farmu a je tam opravdu klid. Jistě budeš vítán. Sám tam každý rok na pár týdnů zajedu. Můžu jim zavolat."

Creasy se nad tím zamyslel a přikývl. „To zní dobře. Určitě tam nebudu překážet?"

Guido se usmál. „Můžeš pomoct Paulovi s prací na farmě. Je to těžká práce a určitě tě posílí. Vždycky jsi rád pracoval rukama. Bude z tebe dobrý farmář."

Takže to bylo ujednáno. Dále mluvili o penězích. Guido navrhl, že by mohl financovat zbraně a veškeré nákupy v Itálii. Měl ještě konto v Bruselu a mohl peníze převádět snadněji než Creasy. Může to Guidovi splatit, až to skončí.

„Co když to nedokážu?" zeptal se Creasy vážně.

Guido se ušklíbl. „Pamatuj na mě ve své závěti!"

Creasy se také usmál, ale neřekl nic - nemusel.

Bavili se dál dlouho do noci. Bylo rozhodnuto, že za dva dny odjede Creasy lodí do Palerma. Chtěl si tiše prohlédnout Cantarellovu rezidenci. Odtud pojede vlakem do Reggio di Calabria a nasedne na loď na Maltu.

Už téměř svítalo, když skončili, ale ani si toho nevšimli. Mělo to přídech starých časů. Když nakonec vstali od stolu, Guido si ještě prolistoval svůj blok s poznámkami a zkontroloval, jestli nic nechybí. Pak zvedl oči a řekl: „Pro tebe je teď nejdůležitější, aby ses uzdravil."

Creasy se protáhl, zívl a řekl pochmurně:

„Ano, poperu se s tím, abych byl zase fit."

KNIHA DRUHÁ

Kapitola 10

Melitaland nebyla nejhezčím příkladem námořní architektury. Seděla na vodě tiše - jako by byla hrdá na své tvary a šikmé komíny. Jejím úkolem bylo převážet osobní i nákladní auta a také lidi mezi dvě míle vzdáleným ostrovem Gozo a Maltou.

Creasy stál na horní palubě s kufrem u nohou. Italská loď z Reggia byla zpožděná o dvanáct hodin kvůli stávce, a tak přijela do hlavního přístavu na Maltě až ráno. Nemusel tak na tom velkém ostrově strávit noc, což ho potěšilo, neboť chtěl co nejdřív začít pracovat na svém programu.

Loď pomalu minula malý ostrov Comino se starou rozhlednou vysoko nad útesy. Voda tady byla jasně modrá s písčitým břehem - Modrá laguna. Creasy si vzpomněl, jak se tady před osmi lety společně s Guidem a Julií koupali.

Voda i pláž zde nebyly téměř vůbec znečištěny - díky proudům, přílivu a odlivu.

Podíval se kupředu směrem ke Gozo - byl to vyšší a zelenější ostrov než Malta, na kopcích byly vidět malé vesničky. Byl to zemědělský ostrov a pole se táhla na terasách až k moři.

Když sem přijel poprvé, Gozo se mu líbilo. Bylo pro něj jedinečné, neboť v místní společnosti nebyly žádné třídy. I nejchudší rybář věděl, že je stejně dobrý jako nejbohatší farmář. Člověk, který si myslí, že je lepší než ostatní, by se měl Gozu docela určitě vyhnout. Pamatoval si, že lidé jsou tam veselí a hluční, a jakmile vás poznají, jsou i velmi přátelští. Hluk nastal hned, jakmile přirazili v malém přístavu Mgarr, a cestující se tlačili kupředu, aby byli na pevnině první.

Vyšel nahoru na kopec k baru s pochybným jménem: Gleneagles. Byla to stará obdélníková budova s úzkým balkonem a s výhledem na moře. Guido mu řekl, aby odtud zavolal Juliiným rodičům, že ho vyzvednou. Uvnitř byl vysoký strop, spousta místa, na stěnách visely obrazy místní krajiny a u baru stáli zákazníci.

Creasy nechal kufr u dveří. Pohled na plné půllitry mu připomněl, že má žízeň, a tak pokynul směrem k pípě. Malý tlustý barman s kulatým obličejem se ho zeptal: „Půllitr, nebo třetinku?"

„Půllitr, díky." Creasy se usadil na stoličce a před sebe položil libru. Pivo bylo chladné a jantarové a on se zhluboka napil. Když mu barman přinesl zpět drobné, Creasy se zeptal: „Nemáte číslo na Paula Schembriho?"

Barman na něj pohlédl bez jakéhokoli výrazu ve tváři.

„Paul Schembri," opakoval. „Má farmu nedaleko Naduru, určitě ho znáte."

Barman pokrčil rameny a řekl: „Schembri je běžné jméno a na Gozo je spousta farmářů." Šel na druhý konec baru, aby obsloužil někoho jiného. Creasyho to nepobouřilo. Vlastně s tím souhlasil. Ten muž musel Paula Schembriho znát. Byl to velmi malý ostrov. Ale byl to ostrov, který si sám bránil své soukromí. Ani malá invaze turistů s tím nic neudělala. Byli k cizincům přátelští, ale neřekli jim nic, dokud nevěděli, kdo jsou a co chtějí. Gozánec by zapřel vlastního bratra, dokud by nevěděl, kdo se na něj ptá.

Creasy tedy pil dál a čekal na svůj čas. Potom si objednal ještě jednou, a když pivo dostal, řekl: „Posílá mě Guido Arrelio. Mám bydlet u Paula Schembriho."

Objevil se úsměv.

„Á, vy myslíte toho Paula Schembriho? Ten farmář -blízko Naduru?"

Creasy přikývl. „To je on."

Barman si ho prohlédl a usmál se. Měl jeden z těch mála úsměvů, které dovedly rozzářit

celou místnost. Podal mu ruku.

„Já jsem Tony. Teď už si na vás vzpomínám. Byl jste tady, když si Guido bral Julii." Ukázal na druhý konec baru na mladšího muže. „To je můj bratr - Sam." Potom ukázal na tlustého muže u baru: „To je Shreik," a na jiné dva: „Michele a Victor - když nepijou tady, tak jsou na lodi."

Creasy si vzpomněl, jak je viděl dohlížet na nakládání aut a vybírat přepravné. Už tu nebyl cizí. Tony zvedl telefon, vytočil číslo a řekl pár slov maltsky. Pak se znovu usmál: „Joey tady bude za pár minut a vyzvedne vás."

Sam postavil před Creasyho další půllitr a ukázal na tučného Shreika. Creasy znal místní pijácké hrdinství a věděl, že když si Gozánci začnou navzájem objednávat, může uplynout víc než celý den, než skončí. Cítil se dobře a uvolněně. Mohl by k těmto lidem patřit. Nebudou se ho na nic vyptávat. Nikdo se ho nebude pokoušet zařadit do nějaké kategorie, nebo ho obtěžovat předstíraným přátelstvím. Všechno je zde nefalšované. Buď tím, kým chceš být. Dělej si, co chceš, jen nikomu nešlapej na nohy, nebuď skoupý, když máš objednat rundu, a hlavně nebuď „namyšlený". Být „namyšlený" je na Gozo největší hřích. Můžete to rovnou přirovnat k napíchnutí na kůl. Člověk mohl být žhář nebo sodomita, a přesto ho lidi brali, ale pokud byl „namyšlený" - neměl šanci.

Creasy dopil pivo a zachytil Tonyho pohled. Tony byl jedním z barmanů - a je jich takových málo -, kteří vidí vše a nezáleží na tom, kolik mají zrovna práce. Přesunul se u baru dál, rozléval pití a vzal si od Creasyho další peníze.

„Ty si nedáš?" zeptal se Creasy.

Tony zavrtěl hlavou. „Na mě je ještě moc brzy."

Za deset minut se mu tvář opět rozzářila, vzal si dalších deset centů a řekl: „Proč ne," a nalil i sobě.

Creasy si potom vyslechl, že tohle je Tonyho zvyk. Vždycky se odmítal napít a pak obvykle strávil deset minut až půl hodiny tím, že přemýšlel, proč to udělal. Jeho myšlenky vždy zakončil úsměv a nevyhnutelné: „Proč ne!"

Každý Gozánec měl nějakou přezdívku a nebylo překvapením slyšet, že tomuto barmanovi říkají „Proč ne".

Před barem zastavil otlučený landrover a vyskočil z něj dlouhonohý mladík s příjemným obličejem a černými vlnitými vlasy. Podal Creasymu upracovanou ruku.

„Ahoj, já jsem Joey. Vítej na Gozo."

Creasy si matně vzpomínal na Juliina mladšího bratra, ale tehdy mu nemohlo být víc než deset let. Joey se podíval na Tonyho, přehnaně oddechoval a dostal pivo.

„Nespěcháte, viďte?" zeptal se s úsměvem. Creasy se taky usmál a zavrtěl hlavou.

Joey vyprázdnil půlku piva. „To je dobře. Vázal jsem celý den cibule a to je žíznivá práce."

Trochu popili a dobře se přitom bavili. Druhým jazykem maltských ostrovů je angličtina, a tak jen občas sklouzli do maltštiny, aby zdůraznili pointu. Maltština obsahuje spoustu arabských i italských slov a má zvláštní zpěvný rytmus. Creasy oba jazyky dobře znal, a tak pochytil spoustu slov. Dovnitř začali proudit rybáři - žízniví po celém dni stráveném na slunci, a Michele s Victorem se zvedli, aby zajeli naposled s přívozem.

Většina pijáků už přešla z piva na tvrdý alkohol, když se Joey podíval na hodinky.

„Madonna! Šest hodin - pojďme, Creasy, nebo bude máma řádit."

Jeli nahoru do prudkého kopce přes vesnici Quala a potom zas dolů, než odbočili na cestu k Naduru.

Farma měla uprostřed velký dvůr - byla stavěná ve starém stylu jako rozložitá kamenná budova. Jedno rohové křídlo vypadalo nověji než ostatní části a dovnitř se dalo dostat venkovním schodištěm. Z kuchyně vyšla vysoká, baculatá žena. Měla kulatý, příjemný obličej, a když Creasy vystoupil z auta, usmála se na něj, objala ho a políbila.

„Vítej, Creasy. To už je doba." Rozzlobeně pohlédla na syna.

„Creasy měl žízeň, mami," bránil se Joey a spiklenecky mrkl na Creasyho.

Trochu mu vyhubovala, řekla mu, ať odnese Creasymu kufr nahoru, a zavedla Creasyho do kuchyně.

Pamatoval si na tu velkou místnost s obloukovou klenbou. Všechno, co bylo pro rodinu

důležité, se odehrávalo právě tady - jídelna a hala byly spíš formálními místy.

Díky tomu si uvědomil, že je v opravdové rodině, což mohlo způsobit, že by se začal cítit nesvůj, ale točila se kolem něj Laura, udělala kávu a ptala se ho, jak se vede Guidovi, a starala se o tři hrnce, které mírně vařily na plotně. Nemohl se cítit nesvůj. Jeho přítomnost jim byla milá a tento pocit v něm ještě zesílil, když se vrátil z pole Paul Schembri. Byl menší než jeho žena a zprvu se zdál i hubený; ale jeho paže byly svalnaté a šlachovité a Creasymu se zdál dost pevný a silný. Paul kývl na Creasyho a zeptal se: „V pořádku?"

Bylo to nejvíc používané slovo na Maltě, a to v jakémkoli jazyce, a pokrývalo svým významem jak otázku, tak konstatování i pozdrav, dokonce i rozloučení. Bylo to jako francouzské „ca va", možná i víc.

„V pořádku," odpověděl Creasy a Paul se posadil a vzal si od Laury hrnek s kávou.

Jeho pozdrav zněl, jako by byl Creasy pryč jen přes noc místo osmi let, a Američan se uvolnil ještě víc.

Creasy si v Neapoli koupil malý přehrávač kazet a teď do něj vložil jednu z těch kazet, které mu přivezl Guido z domu v Como. Potom se natáhl na postel a zatímco Dr. Hook pěl smutně o lásce, on uvažoval o své situaci a o lidech, mezi kterými se ocitl. Guidův nápad, aby si za svou základnu zvolil Gozo, byl skvělý; věděl, že Schembriovi Creasyho vřele, ale neokázale přijmou. Věděl také, že nedávno si pronajali od církve pozemky, které ležely ladem, a že stavba teras a příprava této půdy bude namáhavá práce. Creasy rád pomůže a ještě na tom získá. Guido mluvil s Paulem po telefonu poměrně dlouho a vysvětlil mu Creasyho stav i to, co ho potkalo. O budoucnosti však pomlčel.

Creasymu přenechali několik místností. Všiml si, že jsou to ty v novém křídle - s vlastním vchodem z venkovního schodiště. Během večeře mu Paul vysvětlil, že tam původně měli skladiště a stodolu na seno. Guido jim od sňatku s Julií posílal každým rokem peníze a pokračovalo to i po její smrti. Paul se zprvu hněval - přece nebyli tak chudí - a vyhrožoval, že je bude posílat zpátky. Ale Guido ho velmi rychle odzbrojil tím, že mu řekl, že je to kvůli daním. „Víš, jaký je," řekl Paul Creasymu.

Část peněz tedy použili k přestavění starých částí domu, aby měl Guido pohodlí, když každý rok na čas přijede. Byly zde dva velké pokoje a koupelna - všechno s obloukovou klenbou jako celý dům. Tlusté kamenné zdi byly naolejovány - což bylo lepší než obyčejný nátěr - v barvě mdlého okru. Pokoje byly vybaveny jednoduše. V ložnici byla velká postel, prádelník a na stěnách dřevěné kolíky na pověšení oblečení. V druhé místnosti byla menší pohodlná křesílka, stolek na kávu a dobře zásobený bar. Bude to jeho domov nejméně na dva měsíce a už teď se tu cítil pohodlně a usazeně.

Přemýšlel o Schembriových. Byli to po všech stránkách prostí farmáři, ale na Gozo je úroveň vzdělanosti poměrně vysoká, a přestože jsou tady lidé konzervativní a trochu uzavření, zajímají se o okolní svět a často jsou velmi sečtělí. Ostrov by byl brzy přelidněn, kdyby se část Gozánců neusadila za mořem - v Severní Americe, v Austrálii, ale někteří z nich se na Gozo vracejí, když už jsou v důchodu, a kupují si domy ve svých rodných vesnicích. Takže tady probíhá omlazování myšlenek i pohyb v rámci komunity.

Paul Schembri byl typický farmář, smyslem jeho života byla tvrdá práce, chuť něco produkovat. Držel se svého rozumu a nevnucoval své názory jiným. V bance měl peníze a každému muži se mohl podívat zpříma do očí. Byl jako ty kameny, které obklopovaly jeho pozemek -suché, plné prachu, ale kvalitní, dobře sedící, stmelené cementem, aby chránily pole před větry Gregale, které se v zimě na ostrov hnaly přes moře z Evropy.

Laura byla více společenská. Náhodnému pozorovateli by se mohlo zdát, že v manželství dominuje, ale byl to jen první dojem. Byla to velká žena, která si byla vědoma svého intelektu, a přestože by to Paul dovolil, byla příliš moudrá, než aby zneužívala jeho zjevné dobroty. Ale její povaha byla složitější než Paulova, více zářila, byla zvědavější a měla i širší zájmy.

Joey byl spíš po matce, byl bezelstný, ochotný a hodný. Jednou bude pro ženy velmi přitažlivý, napadlo Creasyho. Budou očarovány jeho tmavýma očima, které v nich jistě vyvolají mateřský instinkt.

Byl zvědavý na tu dívku, Nadiu. Pracovala jako recepční v hotelu na Maltě, ale na víkend jezdila domů, aby pomohla rodičům na farmě.

Guido mu řekl, že si vzala anglického námořního důstojníka, ale manželství se rozpadlo a ona se před rokem vrátila. Creasy si na ni matně vzpomínal, setkal se s ní na Guidově svatbě. Byla teenager, se stejně tichým a dobromyslným výrazem jako Julia. Doufal, že s ní nebudou žádné problémy. Takže dosud byla situace dobrá. Ráno začne s tréninkem. Nechtěl mít žádné problémy.

Otočil kazetu a Dr. Hook se rozezpíval o starém opilci v Brooklynu a jeho prosbě dostat se o kus dál. Jen o kus dál.

Vyběhl na hřeben, ze kterého bylo vidět zátoku v Marsalfornu, a zastavil se, aby si oddechl. Jeho běžecký úbor ztmavl potem. Slunce bylo ještě nízko, vyšlo sotva před hodinou a zátoka, schovaná za hradbou okolních kopců, byla zastíněna. Seděl na nízké kamenné zídce a zhluboka dýchal. Bolelo ho celé tělo - svaly protestovaly, jako by žasly nad náhlou aktivitou. Připomněl si, že to nesmí uspěchat. Kdyby si teď natáhl sval, prodloužilo by to jeho přípravu o celé dny nebo týdny. Vstal těsně před úsvitem, aby si trochu zacvičil, připomněl si starou legijní rutinu, kterou však poněkud zmírnil, aby nezačal hned tak tvrdě.

Pak si dal studenou sprchu a šel dolů. Byl překvapen, že už je Laura vzhůru, a také jí to řekl.

„V pět hodin půjdu na ranní mši," odpověděla mu a usmála se. „Někdo se v téhle rodině musí pomodlit za všechny její hříšníky."

Creasy se také usmál. „Pomodlete se i za mě, Lauro," řekl mírně. „Také jsem docela hřešil."

Přikývla a najednou zvážněla a podívala se na zlatý křížek, který mu visel na krku.

„Jsi katolík?" zeptala se a Creasy jen pokrčil rameny.

„Nevěřím asi ničemu."

Udělala mu velký hrnek černé kávy, a když ji usrkával, do místnosti vstoupili Paul a Joey - oba už oblečeni na práci na poli.

„Jdu si zaběhat," řekl Creasy, „a pak zaplavat. Můžu vám potom pomoct se stavbou teras?"

Farmář se usmál a přikývl, vyvedl Creasyho ven a ukázal směrem dolů z kopce, k moři.

„Jestli chceš jít plavat, jdi po téhle pěšině. Je tam malá zátoka a můžeš plavat mimo skály. Voda je tam hluboká a je to soukromé. Dá se tam dostat jen přes moje pozemky nebo na lodi."

Laura mu řekla, aby, až si zaplave, zašel domů na snídani, a myšlenka na vodu a jídlo ho přinutila se postavit a dát se opět do mírného klusu.

Malá zátoka byla tiché místo a voda zde byla čistá a hluboká. Vápencové břehy byly podemleté a plochá lišta vyčnívala do moře. Creasy se svlékl a vrhl se do vody. Plaval asi sto metrů do Comminského kanálu. Malý ostrov se zdál docela blízko, ale Creasy věděl, že jeho nejbližší bod je téměř míli daleko. Později, až bude fit, tam přeplave; a ještě později, až bude ještě více fit, poplave tam i zpět.

V domě mu Laura připravila velkou snídani - šunku s vejci a čerstvý, ještě teplý chleba s ostrovním medem. Seděla, pila kávu a spokojeně sledovala, jak mu jídlo rychle mizí z talíře.

Pamatovala si, jak před osmi lety přišli s Guidem -i teď byl stejně tichý jako tehdy. Vypadal teď ale starší a hodně unavený. Guido jim v telefonu řekl, jak blízko byl smrti.

Měla svého zetě moc ráda, jako vlastního, a když byla Julia zabita, truchlila jak pro svou dceru, tak pro Guida.

Vzpomněla si na noc před svatbou. Guido k nim přišel, aby si s ní a s Paulem promluvil. Řekl jim něco o své minulosti a to, jak si představuje budoucnost. Jak miluje jejich dceru a o svých plánech s penzionem v Neapoli. Nakonec jim řekl, že kdyby se s ním cokoliv stalo a Julia by potřebovala pomoc, ať se obrátí na Creasyho.

Následujícího dne sledovala tohoto Američana, jak se snažil přizpůsobit veselí typické gozánské svatby. Vycítila jeho radost z přítelova štěstí a instinktivně poznala, že to, co jim Guido říkal minulou noc, byla pravda. Guido jim dal Creasyho adresu v Bruselu a byla to právě Laura, kdo mu tam tehdy poslal telegram, když zemřela Julia, ten telegram, který Creasyho přivolal z Afriky do Neapole, aby byl v těžkých chvílích se svým přítelem. Teď měla za úkol pomoci tomuto muži znovu získat sílu. Cvičení a těžká práce v tom budou hrát velkou

roli a ona ho bude krmit dobrým, čerstvým jídlem.

Po snídani šel Creasy na pole, našel Paula, sundal si košili a začal pracovat vedle něho. Na stavbu stěny je třeba zvláštních dovedností. Kameny musely být pečlivě vybrány a umístěny správně, jeden na druhý. Starý muž byl překvapen, že Creasy tak rychle pochopil, oč jde, ale Creasy měl pro takový druh stavby talent.

Přesto ho asi za hodinu strašně bolela záda ze stálého ohýbání a jeho ruce - zjemnělé dlouhým zahálením, byly poškrábané od kamení a začaly se na nich dělat puchýře. V poledne zavelel Paul pohov a Creasy sešel k zátoce, aby si umyl ruce ve slané mořské vodě.

Oběd byl jednoduchý a skládal se ze studeného masa a salátu. Potom si šel každý odpočinout, aby tak přečkali nejteplejší část dne. Tlusté kamenné zdi a vysoké stropy s obloukovou klenbou držely v místnostech chládek i přes den a Creasy si pořádně zdříml, i když ho bolelo celé tělo. Vstal ve tři hodiny odpoledne, byl celý ztuhlý a ruce ho pořádně bolely. Bylo by fajn jen tak se povalovat, a dokonce ho to i svádělo, ale pak si vzpomněl, proč tady je, vstal a šel se přidat k Paulovi. Jak se v práci zdokonaloval, šlo jim to rychleji, a tak tiše pracovali - bok po boku. Za několik hodin se objevila Laura s chlazeným pivem ve vědru s ledem.

Vyhubovala Creasymu za spálená záda a s upřímnou zvědavostí si prohlédla jeho jizvy - jak staré, tak nové.

„Jsi jako pořezaný, Creasy," poznamenala. „Měl by ses dát na farmaření nadobro."

Pak uviděla, v jakém stavu jsou jeho ruce, a obrátila se na Paula, nyní opravdu rozzlobená.

„Jak mu můžeš dovolit pracovat s takovýma rukama? No, jen se na ně podívej!"

Paul pokrčil rameny. „Zkus mu to říct sama."

Vzala Creasyho ruce do svých a prohlížela si je.

„To je v pořádku," řekl jí. „Později si půjdu zaplavat -v slané vodě se jistě brzy zahojí. Za několik dní se vypracují." Otočila mu ruce hřbety vzhůru, podívala se na tu spoustu jizev a zavrtěla hlavou.

„Farmaření," řekla rozhodně, „je mnohem bezpečnější."

Následující tři dny byly nejtěžší. Každý večer padl Creasy do postele naprosto vyčerpaný.

Ale zavedl si rutinu, podle které pak postupoval: brzy ráno běh, hned potom plavání - každý den delší, pak práce na poli na horkém slunci a bez košile. Další plavání večer a hned po večeři do postele. Cvičil, jakmile ráno vstal, a pak předtím, než zalehl. Tyhle první dny zažíval opravdová muka, obzvlášť ráno, když uvolňoval ztuhlé a netrénované svaly. Odhadoval, že mu bude trvat nejméně dva týdny, než se dostane do plné síly. Ale bolest jako by ho stimulovala. Stále mu připomínala jeho poslání, tu dívku a to, co jí udělali, a nenávist jeho bolest okamžitě přehlušila.

Paul a Joey si toho jednoho večera všimli, když po večeři seděli venku na dvoře, popíjeli kávu a brandy a dívali se na tmavé moře směrem k vyvýšenině ostrova Comino a světlům na Maltě.

Světla Creasymu připomněla jeho příjezd do Neapole před tolika měsíci a všechno, co ho od té doby ovlivnilo. Narůstající přátelství s Pintou a posledních pár týdnů, kdy byl opravdu šťasten.

Pak se jeho myšlenky dostaly k tomu poslednímu dni a k tomu, jak mu Guido v nemocnici řekl, že je mrtvá.

Paul se k němu otočil, aby mu něco řekl, ale když uviděl Creasyho obličej, vyschlo mu v krku a slova v něm uvízla. Viděl, že z toho muže stoupá nenávist jako mlha ze studeného moře.

Creasy se náhle postavil, mávnul jim na dobrou noc a šel si lehnout.

Joey pohlédl na otce a viděl, že jeho obvykle usměvavý obličej je teď vážný a zasmušilý.

„Ten muž uvnitř hoří. Ano, hoří v něm oheň. Ještě nikdy jsem neviděl, že by se někdo tvářil najednou tak smutně i nenávistně."

Paul souhlasně přikývl. „Ovládá se, ale je to v něm. Někoho tím ohněm jistě upálí."

Joey zahnal špatnou náladu, ušklíbl se a vstal. „Ve mně je také oheň, ale krapet jiný. Jdu k Barbarellovi. Je pátek večer a turistky budou vděčné a osamělé."

Otec dobromyslně zavrtěl hlavou.

„Nebuď tam moc dlouho, nebo zítra nebudeš k použití a máme ještě tři pole cibule, kterou je třeba sklidit." Chlapec prošel vnitřním dvorem, aby se vyhnul matce, která by si jistě neodpustila lekci o morálce cizích dívek. Z otevřeného okna Creasyho pokoje slyšel slabou muziku, zastavil se a zaposlouchal se do ní. Poznal tu píseň, neboť zde byla před pár lety populární - Blue Bayou. Byl trochu překvapen. Začal na toho zvláštního Američana pohlížet zase jinak. Vyskočil na svou suzuki, nakopl startér a muzika byla rázem přehlušena, když se rozjel nahoru po cestě směrem ke Xaghře.

V sobotu přijela Nadia. Seděla v kuchyni za stolem, když se muži vrátili z pole, aby se doma naobědvali.

„Creasy, vzpomínáš si ještě na Nadiu?" zeptala se Laura a ukázala na dívku.

„Vzpomínám si," a obrátil se k dívce: „Měla jsi copánky, že?"

Usmála se a při tom úsměvu se její poněkud drsné rysy jinak přitažlivého obličeje zjemnily, pak se postavila a políbila ho na tvář.

Byla štíhlá a vysoká a pohybovala se zajímavou chůzí. Dlouhé nohy byly rovné - ne tuctové, ale zvláštní - v bocích se vlnila víc, než bylo obvyklé.

Během oběda ji tajně pozoroval. Díky ní se všichni víc bavili - škádlila Joeye kvůli jeho kocovině, pak ho zase podpořila, když ho máma hubovala, že přišel až ve dvě ráno a že ho pak museli za rozbřesku tahat z postele.

Měla inteligentní obličej. Trochu drsný na to, aby byl nádherný, vysoké lícní kosti a plná ústa mu dodávaly na zajímavosti. Měla kolem sebe rovněž auru zřetelné erotičnosti. Pohlédla na Creasyho a přistihla ho, jak se na ni dívá.

„Jak se má Guido?" zeptala se. Její hlas byl hluboký, stejně jako její oči. Jako by rezonoval - chvěl se.

„Má se dobře a pozdravuje vás všechny."

„Říkal, kdy přijede?"

Creasy zavrtěl hlavou a napadlo ho, jestli není něco mezi touto dívkou a Guidem. Byla skoro jako Julia - trochu vyšší a štíhlejší, ale měla stejně nebezpečné oči, jejichž účinek si odporoval s jejím častým úsměvem. Bylo by jen přirozené, kdyby Guida přitahovala, a od Juliiny smrti už uplynulo pět let. Ale pak si vzpomněl, že je zpátky na Maltě teprve necelý rok a stejně, Guido by mu o tom řekl. Takže tohle byla jiná situace.

Po obědě, když si všichni muži odešli do svých pokojů odpočinout, pomáhala matce s mytím nádobí.

Chvíli pracovaly tiše, až najednou řekla: „Zapomněla jsem... Víš, on tak trochu nahání hrůzu."

Laura jí odpověděla: „Ano. On je těžký případ. Moc toho nenamluví, ale zvykli jsme si na něj, a tvému otci hodně pomáhá." Na chvíli se odmlčela a pak dodala: „Mám ho ráda. Vím, co je zač, a tvůj otec si myslí, že tady získává kondici kvůli něčemu speciálnímu, a pak půjde a spáchá spoustu násilí. Je to násilník - ale my ho máme všichni rádi."

Nadia tiše utřela nádobí a pak se zeptala: „Kolik je mu let?"

Laura se zamyslela. „Musí mu být skoro padesát. Je jen o pár let starší než Guido. Může být rád, že žije. Ty jeho jizvy jsou příšerné."

Nadia sebrala mísy a ukládala je do kredence.

„Ale je to mužský," mumlala si pro sebe a pak se usmála máminu zvědavému výrazu - zvědavému, ale s příchutí smutku. „Aspoň je to mužský," opakovala. „Tak o tom nepochybuj."

Nebyla to vůbec divná poznámka, kterou Nadia utrousila. Na všechny muže se dívala poněkud zvláštně - nejdříve si každého zhodnotila v souvislosti se svou těžkou dřívější zkušeností.

Její muž byl krasavec - vtipný a inteligentní. Vdala se a byla plná očekávání. Prostě pohádka, romantické námluvy. Večírky a zábavy, vzrušení z cesty za oceán, nadějné vyhlídky a potom, najednou si uvědomila, že něco není v pořádku, a sny se jí zhroutily.

Byl to homosexuál - dlouho to v sobě potlačoval. Manželství pro něj bylo jen jinou formou tohoto potlačování. Věděl o svých sklonech a bojoval s nimi - už od puberty. Ale tuhle válku musel prohrát a poslední bitvou bylo jeho manželství s Nadiou. Tu bitvu prohráli - všechno

přicházelo pozdě, pak sebeobviňování a nakonec ponížení, když sklouzl tam, kde to už nemohl dál zapírat.

Mluvili o tom spolu, snažili se proti tomu bojovat společně. Bylo to pro ni těžké. Nemohla to pochopit. Její ženství bylo uraženo. Byla by schopna si uvědomit nebezpečí jiné ženy, aspoň by proti tomu mohla bojovat svými přirozenými ženskými zbraněmi. Ale proti takovému nepříteli se cítila ztracená.

Konec přišel náhle a bolestně. Večírek na námořní základně v Portsmouthu. Všichni hodně pili. Neviděla ho, hledala ho a pak ho našla opilého, svlečeného, s lodním poddůstojníkem a už se o něj nestarala - přijala to, čím byl.

Dalšího dne si sbalila věci a odletěla na Maltu.

Byl to hrozný příchod domů, ale Paulovi a Lauře všechno řekla a oni byli silní a cítili s ní. Jak smutné -jedna dcera mrtvá, druhá s hlubokou citovou ranou.

Požádala o zrušení sňatku, ale takové věci trvaly věčnost. „Kovboj", který je oddával, poslal do Vatikánu papíry a svým drsným způsobem se ji snažil utěšit a vysvětlit jí, proč to tak dlouho trvá, že jsou s tím potíže. Bude třeba svědků, aby se písemně vyjádřili, a potom budou anonymní soudcové bez tváří rokovat o tom, jestli je rozvést, nebo ne. A to může trvat roky. Proč? Manželství je svátost. Oni nevidí bolest a lidi, kteří trpí. „Kovboj" to viděl a byl velmi smutný, když se mu přišla vyzpovídat ze hříchů, které spáchala a přiznala se, s kolika muži spala. Nejdřív mladý rybář z Mgarru. „Je to muž, Otče, a já jsem potřebovala vědět, co je to muž." A potom občas turisté, se kterými chodila v hotelu, ve němž pracovala. Pro ni byli také bez tváří, jako její soudcové. Zůstali dva týdny, chtěli se opálit a užít si s místní dívkou.

Nikdy se s tím nesmířila. Věděla, že si o tom lidé povídají, dokonce jim jí bylo líto a ona to nesnášela. Chtěla normálně žít. Byla tak vychována - rodina, děti, úcta. I kdyby ji soudcové ve Vatikánu rozvedli, rozhodli, že se její svatba před očima Boha nikdy nekonala - co pak? Bylo jí šestadvacet. Vezme si ji snad nějaký místní muž? Po všech řečech v tak malé komunitě? Jít za hranice? Tato vyhlídka se jí vůbec nezamlouvala. Potřebovala svou rodinu - jistotu a podporu. Dům, ve kterém se narodila a vyrůstala. Zemi, na které žila. Tyto věci nelhaly, neměnily se a nepřevlékaly se do jiných šatů. Proto se vrátila, dokonce i z Malty. Cokoliv bude dělat, bude se dít v tomto domě, kde se cítí bezpečně.

Pozdě odpoledne si vzala plavky a sešla po pěšině dolů k moři. Na převisu spatřila šaty a ve vodě Creasyho, jak plave. Seděla, čekala a pozorovala ho, jak plave asi dvě stě metrů daleko, pak se otáčí a plave zpět.

„Myslela jsem, že plaveš až na Comino," řekla, když vylezl z vody.

„Doplavu tam příští týden, až budu mít víc síly," odpověděl, sedl si vedle ní a těžce oddechoval z toho vypětí. Podívala se na jeho poslední jizvy na břichu a na boku, které byly růžové a světlejší než kůže, která byla jen spálená sluncem.

„Půjdeš si zaplavat?" zeptal se.

„Ano, otoč se, musím se převléknout."

Minutu nato se - oblečená v jednodílných plavkách -vrhla ladným skokem do vody.

Byla dobrá plavkyně a zanedlouho vyplavala ze zátoky do kanálu. Byla zvědavá, jestli opravdu poplave až na Comino. Proud by mohl být dost silný. Cítila ho dokonce i tady, blízko u břehu. Chtěla se o tom zmínit, ale pak si to rozmyslela. Byl typem muže, který si od ženy poradit nenechá.

Později leželi vedle sebe na ploché skále v pozdním slunci. Zeptala se ho na Guida a jeho penzion. O únosu a střelbě se vůbec nezmínila. Četla o tom v italských novinách. Ráda by o tom věděla víc - ale musí si počkat.

Kapitola 11

Creasy se řítil rozbitým landroverem dolů po klikaté silnici do Cirkewwy. Viděl *Melitaland,* jak nakládá poslední auta. Kdyby ji zmeškal, musel by strávit noc na Maltě. Když se dostal na příjezdovou cestu, byla už přitahovací lana na lodi a rampa nahoře. Zuřivě mačkal

klakson a ulevilo se mu, když spatřil Victora, který stál u rampy a mával na něj. Rampu mu spustili a on vjel vděčně na palubu.

„Stihls to jen o vlásek," řekl Victor a ušklíbl se.

Creasy se na něj usmál. „Řekli mi, že máte vždycky zpoždění." Podíval se na hodinky. „Ve skutečnosti jste vyjeli o dvě minuty dřív."

„Dnes je to výjimečné," hájil se Victor. „Večer bude party a já se chci před tím ještě trochu napít. Jen kvůli náladě, chápeš?"

Creasy věděl, že „trochu napít" znamená dvouhodinové vysedávání v Gleneagles. No, dnes se k nim přidá. Cítil, že si to zaslouží. Byl na ostrově už třetí týden a tu nejtěžší část přípravy měl za sebou. Jeho svaly konečně pochopily, že jim ty dlouhé prázdniny skončily, a začaly reagovat. Stále ještě nebyl zdaleka fit, ale měl už dobrou koordinaci a věděl, že se to bude zlepšovat.

Dnes strávil uspokojivé odpoledne v St. Elmo - staré rozlehlé pevnosti chránící vjezd do Velkého přístavu. Dostal se tam díky článku v novinách, který před pár dny četl Joey. Psali tam o pokusu o únos letadla, a jak zasáhlo speciální protiteroristické komando. Paul se zmínil o tom, že na Maltě je také taková jednotka. Velitelem je jeho synovec, George Zammit - policejní inspektor.

Creasy o tom přemýšlel a dalšího dne se zeptal Paula, jestli by mu jeho synovec nemohl dovolit, aby s jeho jednotkou trénoval. Paul mu zatelefonoval a snadno to zařídil.

Bylo to užitečné odpoledne. Jednotka používala zbraně, které jim věnovala britská armáda: samopaly Sterling a spoustu ručních zbraní. Uvnitř pevnosti měli ještě další arzenál a Creasy byl rád, že je zase v kontaktu se zbraněmi. Byl ztuhlý a podle svých měřítek i neohrabaný, ale to se v nadcházejících týdnech zlepší. Po střelbě se jednotka o patnácti mužích plus Creasy přesunula do tělocvičny k nácviku boje beze zbraní. Byla to dobrá jednotka - teprve nedávno zformovaná, a tudíž s malými zkušenostmi, ale měli zájem a tvrdě pracovali. George Zammit byl velký, přátelský policajt, ke Creasymu se choval srdečně, a když viděl, jak zachází se zbraněmi, tak i s úctou.

Teď, když se *Melitaland* šinula k ostrovu Gozo, George zatelefonoval svému strýci.

„Paule, víš, co je to za muže, který u vás bydlí?"

„Je to Guidův přítel," odpověděl Paul. „Nezpůsobil nějaké potíže, že ne?"

„Vůbec ne. Ale Paule, on je profesionál - expert. Co přesně dělá na Maltě?"

Paul mu vyprávěl o únosu a zranění, a jak se Creasy u nich pouze zotavuje a posiluje tělo.

„Nehodlá tady začít na něčem dělat?" zeptal se George.

„Určitě ne. Samozřejmě, vím, že je žoldnéř. Guido byl také. Jakou práci by tady asi mohl dělat?"

George se rozesmál.

„Nechystáte tedy převrat?"

l Paul se rozesmál. „Zdá se, že člověka bych na to měl. Opravdu je tak dobrý?"

Následovala pauza a pak George řekl: „Nejlepší, jakého jsem kdy viděl, a to jsem byl na výcvikových kursech v Anglii i v Itálii. Zacházel s našimi zbraněmi, jako by si s nimi hrál už od kolébky - má obrovské zkušenosti."

Zase bylo chvíli ticho a potom George požádal: „Pozvi mě, prosím, na večeři, Paule. Nechtěl jsem se ho moc vyptávat, teď napoprvé, bylo by to neslušné. Ale rád bych se o něm dozvěděl víc. Máme nedostatek dobrých instruktorů a možná bych ho mohl, samozřejmě neoficiálně, využít."

Paul ho pozval na sobotní večeři a zavěsil se spokojeným výrazem.

Creasy sjel s vozem na pevninu jako poslední a počkal na Victora, který si pak sedl vedle něj, aby ho zavezl nahoru do Gleneagles. Bar byl plný a hlučný, lidé se rozestoupili, aby je pustili dovnitř. Shreik zrovna platil rundu a poslal Creasymu půllitr piva. Byla to hodina, kdy se nejvíc pilo, celodenní práce skončila. Joey na ně zamával z druhé strany místnosti a Creasy spatřil Nadiu, jak sedí u jednoho z mála stolků s Victorovou ženou. Usmála se na něj, pozvedla sklenici a on se cítil nesvůj. Rostlo mezi nimi osudné napětí.

Plavali spolu téměř každý den. Nerušila jej, obvykle byla tichá - pohlcená vlastními myšlenkami. Ale byla svou přítomností neustále na okraji jeho mysli.

Smířil se už se skutečností, že se změnil. Více si všímal lidí, jejich individuality a ona jej přitahovala fyzicky -svýma dlouhýma rovnýma nohama i způsobem chůze, štíhlým pasem a vážným obličejem.

Znovu na ni pohlédl a přistihl ji, jak si ho hloubavě prohlíží. Už si na ten pohled zvykl. Zdálo se mu, jako by ho vážila.

Otočil se a naznačil Tonymu, ať u baru naplní sklenice. „A jednu si dej sám."

„Díky, Creasy, ale na mě je ještě brzy."

Creasy před sebe položil peníze a trpělivě čekal. Vířil kolem něj rozhovor a on to téměř vzdal, když se konečně Tony usmál.

„Proč ne?"

V sobotu ráno, hned po svítání se Creasy rozhodl, že poplave až na Comino. Namířil si to na bod před modrobílým hotelem a dobře si rozvrhl tempo. Vál jemný vánek, který jen trochu čeřil vodu, ale vanul ze západu a přidával tak proudu na síle. Creasy se nepodíval na tabulku síly proudu, nepovažoval to za důležité, ale když se blížil doprostřed kanálu, spatřil větší část hotelu a uvědomil si, že je unášen na východ. Znovu upravil úhel útoku a zrychlil tempo, ale brzy poznal, že proud nad ním vítězí. Pomyslel si, že by to mohl zvládnout k té druhé zátoce vedle hotelu, ale za chvíli zjistil, že ani tam mu to proud nedovolí, a tiše proklel svoji hloupost. Za touto zátokou se břeh zvedal v nepřístupná skaliska, a tak se obrátil a zamířil zpět na Gozo. Začal být unavený a bylo jasné, že se z kanálu sám nedostane.

Zastavil se na chvíli, aby koncentroval síly na tu strašnou námahu, kterou musel vynaložit, aby se dostal z hluboké vody a vymanil ze silného proudu. Ukázalo se mu jihovýchodní pobřeží ostrova Gozo a on spatřil rudý písek pláže Ramla. Ale bylo to hodně daleko - více než míli. Znovu začal plavat - plaval pomalu, ale rychle se unavoval.

Byl vyčerpaný a šlapal vodu, když uslyšel zvuk dieselového motoru, ohlédl se a uviděl Luzzyho světlou rybářskou loď. Rozeznal dvě sklánějící se postavy, jak zkoumají vodu - Nadia a Joey. Zkoušel křičet a mávat na ně, ale potopil se pod hladinu a pak lapal po dechu. Pak si ho všimli, otočili se a rychle přijeli. Byl příliš zesláblý, aby se sám dostal nahoru, a Joey skočil do vody, podepřel ho rameny a ti dva rybáři ho vytáhli za paže z vody.

Ležel na dně lodi, sípavě dýchal a potom vyzvracel celé litry slané mořské vody.

Když jeli zpět do Mgarru, seděl mlčky na zádi a zhluboka oddechoval. Nadia tajně pozorovala jeho rozzlobený obličej. Stála brzy ráno v ložnici u okna a viděla ho, jak vyplaval ze zátoky do kanálu a napadlo ji, že chce přeplavat na Comino. Viděla, jak ho unesl proud, a jak se nemůže dostat zpět na Gozo, a křičela na Joye. Jeli landroverem dolů do Mgarru jako o závod. Většina rybářů už byla daleko na moři, ale jedna loď se teprve připravovala. Naštěstí se rybáři, dva bratři Mizziové, den předtím notně zpili v Gleneagles a kocovina je poněkud opozdila. Nadia a Joey skočili do loďky a rychle jim vysvětlili, co se stalo.

„Měl jsi štěstí, Creasy," řekla. „Lehce jsme tě mohli minout."

„Já vím," dával jí zapravdu. „Kčertu, to jsem ale hlupák. Měl jsem si zkontrolovat sílu proudu."

Viděla, jak se škodolibě podíval ke Cominu a pak zpět na Gozo. Nenáviděl ten pruh vody. Domnívala se, že se o to brzy pokusí znovu.

Když byli v přístavu, požádal Creasy Joeye o pět liber a snažil se je vnutit rybářům. Bylo už pozdě, aby vyjeli na moře. Smáli se a vrtěli hlavami.

„Ty jsi největší úlovek, jaký jsme tohle léto chytili," řekl jeden z bratrů.

Druhý souhlasil. „Teď se ještě musíme rozhodnout, jestli tě opečeme, nebo osmažíme."

Všichni pak šli do Gleneagles a Creasy, který u baru stál jen v plavkách, všem koupil pití.

Byla to událost, která způsobila menší rozruch v místní zaběhnuté rutině. Tony připravil zvláštní medicínu pro téměř utonulé, kterou si hned chtěl nechat patentovat: byl to hrnek horkého sladkého čaje vylepšený brandy a pořádnou dávkou rumu. Byl na to tak pyšný, že si udělal jeden i pro sebe. Potom přišli Victor s Michelem, a když si celou příhodu vyslechli, rozhodli se, že by si dali také.

„Ale musíte být buď barmani, nebo zpola utopení," vysvětloval Tony.

„Tak to jsme," prohlašoval Viktor. „Byli jsme zpola utopení včera v noci - ale zevnitř."

Přišel Shreik, aby se vzpružil po snídani, a oslava začala.

„Jsou ti vděční, Creasy," řekla Nadia s pohrdavým úsměškem: „Mají radost z čehokoliv, co jim umožní se ožrat ještě před obědem."

‚Shreik' na něj kývl. „Škoda, že ses neutopil úplně, *Uomo.* Mohli jsme mít opravdovou oslavu." Usmál se. „Samozřejmě, že myslím tryznu."

Na cestě domů se Creasy zeptal: „Co myslel tím *Uomo?"*

„To je tvá přezdívka," vysvětloval Joey. „Na Gozo musí mít každý přezdívku."

Creasy to tiše strávil. *Uomo* znamená v italštině muž. Byla to dobrá přezdívka. Po dnešním ránu, uvažoval, by mu měli říkat spíš osel.

Ale znamenalo to, že byl místními přijat. Cizincům se obvykle nedostávalo té cti, že by dostali přezdívku.

Creasy a George seděli venku před domem sami. Dobrá večeře jim opravdu chutnala. Laura s Nadiou ji připravovaly skoro celé odpoledne: *minestra,* potom *timpana* - všechno v maltském stylu a pak nadívaný králík s velkou ovocnou oblohou a místním paprikovým sýrem z kozího mléka. Poté, co málem utonul, strávil Creasy velmi klidný den. Odpoledne jel na policejní stanici do Rabatu a dostal několik tabulek pro měření proudu.

Všiml si, že Paul a Joey někam záměrně odešli a nechali je o samotě. Nadia přinesla kávu a koňak a potom se vrátila do kuchyně.

George si zamyšleně nacpal a utěsnil velkou dýmku, škrtl zápalkou a nasál plamen dovnitř. Creasy nalil kávu a koňak. Věděl, co přijde. Paul uznal za vhodné říct mu o tom dopředu pár slov.

George se spokojeně zahleděl na dýmku, opřel se a řekl: „Víte, že jsem zodpovědný za bezpečnost tady na ostrovech?"

Creasy přikývl a podal mu šálek kávy. „Chcete vědět, jestli tu vaši bezpečnost nějak naruším?"

George odmítavě zavrtěl rukou. „Ne, Paul mi vysvětlil, proč jste tady. A ještě jsem se na vás tak trochu informoval." Byl poněkud v rozpacích. „Dnes ráno jsem poslal telex do Paříže."

Creasy byl zmaten. „Do Paříže?"

„Ano - na Interpol." Odzbrojil ho svým úsměvem. „Ne, není to tak, jak si myslíte. V posledních letech si všechny země vedou přesné údaje o všech žoldácích - vlastně už od toho fiaska v Angole. Je jen výhodné mít centrální depozitář u Interpolu. Není v tom žádná kriminální zápletka, rozumíte?"

Creasy mlčel a George po krátké odmlce pokračoval.

„To je tak - nechal jsem vás cvičit ve čtvrtek s naší jednotkou, protože jste přítel mého strýce, ale kdybyste k nám chtěl chodit pravidelně, musel jsem se informovat, jestli nemáte nějaký škraloup."

„To chápu," přikývl Creasy. „A mám nějaký škraloup?" George zavrtěl hlavou, sáhl do kapsy svého saka a podal mu složený kus papíru.

„To je odpověď na ten telex, kterou jsem dostal dnes odpoledne." Pokrčil rameny. „Vlastně bych vám to neměl ukazovat."

Creasy četl a George si bafal ze své dýmky. Nastalo dlouhé ticho, které nakonec přerušil Creasy: „Co znamenají ty značky na konci?"

George se k němu naklonil a přeložil mu zakódovaný dodatek. „Žádná politická příslušnost. Žádné kriminální záznamy. Nepracuje ve skupině. Detaily na vyžádání."

Creasy přeložil papír, vrátil jej a nastalo další prázdné ticho.

„Je to aspoň zhruba správné?"

Creasy přikývl a poprvé se usmál. „Kromě toho, že už nejsem bodyguard. Jaké jsou ty další detaily, o kterých se zmiňují?"

„Poslal jsem žádost druhého stupně," vysvětloval George. „Je to levnější a my nejsme bohaté oddělení. Takže mi poslali jen stručnou zprávu. Žádost prvního stupně by znamenala každý detail, který o tobě zjistili."

Creasymu se to líbilo. „Jak získávají informace?"

„Hlavně od zpravodajské služby," odpověděl George. „Některé informace sdílíme. Máme dnes citlivý svět a žoldáci můžou působit nepříjemnosti. Například na Comoro Islands v

Indickém oceánu se ujali sami velení -ve vašich profesích jsou i pořádní paličáci, Creasy."

„Máte pravdu," souhlasil Creasy, „a tihle paličáci to někdy dělají těžké pro nás - paličáky." Podíval se na George znalecky. „Obáváte se, že se to může stát i zde?"

George zavrtěl hlavou: „Vůbec ne. Ale jsme neutrální země. Už tady nejsou žádné cizí základny. Můžeme se starat jen sami o sebe, i když každý s tím jistě nesouhlasí. Věc se má asi takto: Malta je zrovna uprostřed. Nechceme, aby se zde usazovali lidé, kteří tady někde chtějí něco provést."

Bylo to vyřčeno. Neformulovaná otázka.

„Jsem sám," řekl Creasy s úsměvem. „Jak říká ta zpráva, nepracuji ve skupině a nemám žádné plány, které by vám mohly způsobit nepříjemnosti. Jsem tady jen proto, abych se zotavil a zlepšil si kondici."

„To je dobře," oddechl si George. „Můžete kdykoliv použít našich zařízení - samozřejmě jen neoficiálně."

„Děkuju vám."

George se usmál. „Mám jednu podmínku - nic obtížného." Poklepal si na kapsu. „Máte velké zkušenosti a já chci ty zkušenosti využít."

„Jak?"

Georgova dýmka vyhasla a on se ji snažil znovu zapálit, mezitím si v hlavě pořádal myšlenky. Potom se dal na dlouho do řeči.

„Moje jednotka vznikla kvůli zvláštním incidentům. Teroristický útok, únos letadla a podobně. Dneska už má takovou jednotku téměř každá země. Ale co nám chybí, jsou současné zkušenosti. V minulosti byla na Maltě vždy zahraniční vojska, která prováděla bezpečnostní opatření. Máme jen malou armádu - OSM - Ozbrojené síly Malty. Nejsme bohatá země, a tak si nemůžeme dovolit luxus jednoúčelové armády, takže OSM pracuje také na civilních projektech - jako je stavba silnic a podobně. Je to finančně výhodné a já s tím souhlasím. Problém je v tom, že si nemůžeme dovolit zaplatit instruktorům zkušeným ve všech oblastech boje. Předtím, než Britové odešli, pomáhali nám, Libyjci nám obstarali vybavení - helikoptéry, čluny pro námořní hlídku a tak dále, a také nám pomáhali cvičit naše lidi. Ale pro speciální jednotku nemáme dostatek zkušeností ani instruktora. Například já - byl jsem za mořem a teď předávám, co jsem se tam naučil, ale nikdy jsem nebyl v opravdovém boji. Musíme pracovat s teorií, na předem připravených situacích. Ale dnešní svět - svět terorismu - může připravit spoustu nepředvídaných situací."

Seděl opřený o opěradlo židle, dýmku svíral zuby a tázavě se na Creasyho díval: „Vy jste ale v boji byl - ve všech možných situacích - na obou stranách."

„V pořádku," souhlasil Creasy. „Udělám, co budu moci. Kromě toho, co jsem viděl ve čtvrtek, jaké máte další vybavení?"

Dali se do vysvětlování technických detailů a skončili až po půlnoci. Vytvořilo se mezi nimi nenásilné spojení. Oba byli velmi praktičtí, nedbali na okázalost, spíš jeden druhého zkoumali a měli radost z toho, co o sobě zjistili.

Tentokrát se vrhl do vln z plochého převisu asi patnáct minut před koncem přílivu. Zase foukal mírný vánek, ale proud byl slabý a Creasy plaval vyrovnaně ke svému cíli. Nadia stála u okna v ložnici a sledovala ho tatínkovým dalekohledem. Viděla, jak se dostal do malé zátoky a jak plave k hotelovému molu. Potom šla dolů a zatelefonovala do Gleneagles Joeymu. Posílala ho tam poslední dny každé ráno - Creasy se nezmínil o tom, že by se znovu pokoušel přeplavat na Comino, ale ona ho už znala. Pak zavolala své přítelkyni, recepční v Hotelu Comino.

Creasy procházel naboso a celý mokrý kolem hotelu, když vtom uslyšel své jméno. Ze schodů seběhla dívka a podávala mu plastovou tašku a vychlazené pivo.

„Nadia vám gratuluje," řekla s úsměvem.

Creasy se musel smát. Otočil se a podíval se přes kanál. Mohl vidět farmu nahoře na kopci, kde z horního okna blýskalo sklíčko dalekohledu. Zamával a pozdvihl sklenici k tichému přípitku.

Uvnitř tašky byly džínsy, bílé tričko a gumové sandály - všechno nové - a také ručník a malý lístek.

„Tohle je velice katolická země," četl. „Nemůžeš se tady potloukat skoro nahý!"

Dívka někam ukázala.

„Támhle jsou šatny a touto cestou se dostanete k Modré laguně." Pohlédla na hodinky. „Loď na Gozo jede za čtyřicet minut."

Poděkoval jí a vrátil prázdnou sklenici.

Džínsy i tričko mu perfektně seděly. Všímavá dívka, pomyslel si, když je oblékal. Pěšina vedla nahoru do kopce a potom zase dolů k průzračné vodě laguny. Slunce už bylo hodně vysoko a ze suché, neúrodné země sálalo horko. Vlevo nahoře uviděl Creasy muže ve vyšoupaných kalhotách, které v pase držel kožený pásek. Na jedné straně pásku byla připevněna igelitová taška a ještě nesl vypouklý měch, jehož konec byl také upevněn do pásku. Měl na sobě šedivou košili s dlouhými rukávy a splácnutou čepici na hlavě - normální oděv gozánského farmáře, ale jeho chování normální nebylo. V rukou držel dlouhou větev z nějakého keře, pohyboval se po svahu, větví mlátil do země a občas se sehnul, aby něco sebral a dal to do tašky. Creasy byl ohromen a vydal se dolů k molu. Uviděl odtamtud tu malou žlutou loďku, jak zrovna vyplouvá z mgarrského přístavu. Posadil se na kámen a pozoroval toho muže, jak pomalu postupuje ze svahu dolů k němu.

Dostal se k molu zrovna ve chvíli, kdy loď přirazila ke břehu, a Creasy se podíval na průhlednou tašku, která visela u jeho pasu. Kobylky! Živé kobylky. Vystoupili na palubu a on stále nechápal, ale když vypluli, stařík sáhl do velkého měchu a vytáhl rybářské náčiní. Návnada -ty kobylku jsou určitě návnada. Ale na konci vlasce visela stará a opotřebovaná gumová návnada, která rychle zmizela v brázdě za lodí.

Zvědavost zvítězila.

„Na co máte ty kobylky?"

Starý muž přestal sledovat vlasec. „Mám slavíka. Krmím ho tím."

Creasy byl stále zmaten.

„Ale na Gozo je spousta kobylek, viděl jsem je."

Starý muž se usmál. „Ale kobylky z Comina jsou chutnější."

To Creasyho na chvíli umlčelo. Seděli vedle sebe a dívali se za lodí na ponořenou gumovou návnadu.

„Chytíte často rybu?"

Starý muž zavrtěl hlavou. „To je spíš vzácnost."

Creasy si pomyslel, že to je jistě díky stáří a stavu té umělé návnady, ale pak se ta vzácnost málem udála. Voda zde byla tak čistá, že si všiml stříbrného záblesku, když se ryba vrhla z boku na návnadu. Nastal zmatek. Ozvaly se výkřiky, loď byla zastavena a tři členové posádky se nahrnuli na záď, aby zbytečně radili. Starý muž navíjel vlasec - opatrně a beze spěchu.

Byla to velká ryba, a jak se blížila k zádi, vzrušení narůstalo. Stařík se nahnul dopředu, aby naposled zabral a vytáhl ji na palubu, a už byla ve vzduchu, když se rozhodla, že se raději s háčkem rozloučí. S plesknutím spadla do vody, ještě jednou stříbrně blýskla a byla pryč.

Posádka velmi truchlila a ozývaly se nesčetné výkřiky k *Madonně,* ale starý muž zůstal nevzrušený a klidný.

„Je nám to všem moc líto," litoval ho Creasy.

Stařík zavrtěl hlavou. „Všem ne," řekl. „Té rybě to jistě vůbec nevadí."

„Proč jsou kobylky na Cominu chutnější než ty na Gozo?" zeptal se Creasy Paula u večeře.

Setkal se s nechápavým pohledem, a tak mu pověděl o tom filozofujícím rybáři.

„To je starý Salvu," smál se Paul. „Má malou farmu blízko Ramly. Říká to jen proto, aby nějak vysvětlil, že každý den jezdí lodí, aby něco ulovil."

„Je to divný patron, tenhle Salvu," přidala se Laura. „Jeho žena zemřela před pěti lety. Každou neděli chodí do kostela v Naduru, aby se tam Kovbojovi vyznal ze svých hříchů - přiznává se k nejstrašnějším věcem, jen aby z něj dostal požehnání."

„Myslel jsem, že zpověď je tajná," namítal Creasy.

„To ano," řekla Laura. „Kovboj by o tom nikomu neřekl, ale Salvu se s tím všude chlubí -

říká, že chce jen Kovbojovi pomoct dovědět se víc o životě: o co všechno přichází."

„No," řekl Creasy, „pozval mě na večeři, až příště chytí rybu."

Paul byl nadšen. „To je nezvyklé. Je to takový samotář, ale běž. Dělá nejsilnější víno na Gozo a jídlo vaří také skvělé."

Rozhovor byl přerušen telefonem. Byl to Guido – volal z Neapole. Mluvili s Creasym tak, aby nikdo nepoznal, o čem se baví. Creasy se dověděl, že se Guido spojil v Marseilles s Leclercem a ten byl ochoten spolupracovat. Všechny ostatní přípravy také probíhaly dobře. Creasy naznačil, že za čtyři nebo šest týdnů bude připraven, a požádal Guida, aby mu poslal dopis, až bude všechno zařízeno.

Tu noc ležel Creasy v posteli, poslouchal Johnyho Cashe a hodnotil svou kondici - jak fyzickou, tak duševní. Byl se sebou spokojen. Jeho tělo už dobře reagovalo, slabost se vytrácela. Za měsíc nebo tak nějak bude ve vynikající formě. Měl štěstí, že se setkal s Georgem Zammitem a že mohl trénovat s jeho jednotkou. Až opustí Maltu, bude plně připraven pro úkol, který si vytyčil. A to i psychicky. Rozeznal v sobě tu zásadní změnu. Díval se na život otevřeněji. Dokonce se slitováním. Dříve se mu lidé kolem zdáli nepodstatní. Neposuzoval je z osobního ani emocionálního hlediska. Jeho přístup byl vždy odtažitý - distancoval se. Pinta to změnila. Všechno, co viděla, na ni mělo nějaký vliv. Představil si ji tady na Gozo - jak by byla nadšená ze starého Salvu. Jak by se chovala k lidem, se kterými se setkal, jak by v nich viděla život se všemi jeho aspekty. Teď viděl jejíma očima. Ještě před rokem by pro něj byl Salvu nezajímavý stařík, který má doma ptáka a chytá pro něj kobylky, a tudíž je tak trochu padlý na hlavu. Ale teď se Creasy těšil na večeři s ním, jak si s ním bude povídat a dozví se o něm víc. Pinta to způsobila, ano, způsobila, že mohl přijet na Gozo a být přijat touto uzavřenou společností. A mít z tohoto přijetí taky radost. Uvažoval o tom nespravedlivém osudu, který tak brzy ukončil její krátký život. Ne, to nebyl osud. Osud za nic nemohl. Každá událost, všechno, co se lidem přihodí, je způsobeno nějakým činem, který vykonají oni sami nebo ti druzí. Štěstí není náhodný jev. Osud je předurčen člověkem.

Jeho myšlenky se přesunuly na Nadiu. Věděl, co se děje, a cítil tu přitažlivou sílu. Bude s tím bojovat. Byly by s tím velké problémy - má málo času - a hodně před sebou.

Ale vždyť vlastně právě tohle byl osud. Kdyby se potkali jindy, na jiném místě, dopadlo by to jistě jinak. Jak často se takové věci stávaly, uvažoval. Kolik lidí se setkalo za nepříznivých okolností? Ale to také není osud. Byla to směsice oddělených zkušeností, kontakt a poznání podobných nadějí a očekávání.

Ano. Jeho očekávání bylo jednoduché a prosté. Jeho budoucnost krátká a jasná.

V jiné části domu, ve svém pokoji ležela Nadia a také přemýšlela. Těžká zkušenost způsobila, že byla cynická. Její budoucnost byla také omezena. V této komunitě byla žena, která se jednou provdala, prostě vdanou ženou, na okolnostech nezáleželo. I kdyby bylo její manželství ve Vatikánu úředně zrušeno, nemohla si dělat velké naděje. Matky by nechtěly, aby si jejich synové vzali za ženu takhle poznamenanou dívku, a synové by se na ni dívali jen jako na bytost opačného pohlaví. Přitažlivou bytost, ale ne potenciální manželku.

To však na jejím cynismu nic nepřidalo, nezanechalo to v ní žádnou hořkost. Najde si svůj vlastní kout, schová si v něm záda a bude hledět ven zpříma.

Ale něco přece jen chtěla. Neodepře si úplně vše. Jiné mohly mít své manžele s jejich postaveními, dobrými pověstmi a společenskými jistotami, ale ona bude mít aspoň něco. Bude jí jedno, co si lidé povídají, jak ji kritizují. Nezajímá ji to. Její rodina to pochopí. To je pro ni podstatné. A díky tomuto pochopení bude moci z toho kouta hledět s důvěrou.

Už je jen málo času. Čtyři, maximálně šest týdnů říkal do telefonu. Bude to muset přijít brzy.

Ráno byli Paul a Joey na poli a Creasy plaval. Nadia viděla malou tečku, jak se blíží ke Cominu. Matka byla na trhu v Naduru. Sešla dolů a zatelefonovala Guidovi. Vždycky si se svým švagrem rozuměla. Zeptala se ho na Creasyho, jaká je jeho budoucnost. Co pro Creasyho znamená. Kam míří a proč?

Guido si okamžitě uvědomil, co se stalo, a bylo mu jí líto. Snažil se jí vysvětlit, že je to

zbytečné, že Creasy nemá budoucnost. Ale na její otázky neodpověděl, musí se zeptat Creasyho sama.

Ale tón, jakým s ní mluvil, i jeho soucit a odmítnutí cokoli říci, jí vlastně daly odpověď. To, co jí řekl, nebylo úplně přesné. Měla by vědět, že Creasyho budoucnost je naprosto bezvýchodná. To jí jen potvrdilo nesmyslnost toho, co mělo přijít, ale nezměnilo to její plány - spíš povzbudilo v cestě za osudem.

Večer sešla na pole, kde Creasy s jejím otcem dokončovali poslední kus zdi, která měla tvořit terasu. Věděla, že si Creasy půjde na chvíli zaplavat, než se vrátí nahoru na farmu. Sedla si na zeď a pozorovala je - její otec vypadal vedle obrovského Američana spíš jako malý šlachovitý trpaslík. Všimla si změny, která se s Creasym udála - byl dosněda opálený, měl zpevněné svalstvo a ruce ztvrdlé od několika týdnů namáhavé práce.

„Nemáš co na práci?" zeptal se otec hrubě, aniž se mu podařilo v hlase potlačit náklonnost, kterou choval ke své dceři.

„Už mám všechno hotovo," odpověděla. „Půjdu si zaplavat, takže čekám na Creasyho."

Creasy zvedl velký kámen a položil ho na stěnu.

„Pořád máš strach, že se utopím?" zeptal se posměšně.

Zavrtěla hlavou.

„Ne. Chci s tebou mluvit."

„A o čem?"

„Řeknu ti to, až si zaplavem."

„Už běž, Creasy," vybídl ho Paul. „Zaplavte si, dokud je světlo. Ten zbývající kousek dodělám sám za pár minut."

Plavali kousek dál ze zátoky. Comino mělo v zapadajícím slunci barvu mědi. Voda byla úplně klidná, jen občas se hladina zčeřila kvůli nějaké rybě. Otočila se a zamířila zpátky ke břehu, ale on plaval ještě dál a uvědomoval si její napětí. Znepokojovala jej.

Když doplaval zpátky do zátoky, ležela natažená na ručníku na plochém kusu skály. Lehl si vedle ní a nechal se sušit posledními paprsky zapadajícího slunce. Než promluvila, uplynulo několik minut.

„Creasy, zamilovala jsem se do tebe." Zvedla ruku. „Prosím, nepřerušuj mě." Slova volila opatrně.

„Vím, že ke mně také něco cítíš, ale nechceš se vázat. Vím, že jsi nejméně o dvacet let starší než já. Vím, že za měsíc odjedeš a asi se nikdy nevrátíš."

Otočila hlavu, podívala se na něj a řekla velmi tiše: „Ale určitě tě miluju, a dokud budeš tady, budu tvou ženou."

Hleděl nehnutě na oblohu a potom pomalu zavrtěl hlavou.

„Nadio, ty jsi šílená. Všechno, co jsi říkala, je pravda, hlavně to, že už se nevrátím. Takže to nemá budoucnost. A co se týče toho, že mě miluješ - to se moc snadno říká."

„Já vím," odpověděla. „Ale před tebou jsem to řekla jen jednomu a nakonec z toho byla jen legrace - hnusná legrace." Řekla mu o svém manželství a o svém muži. Udělal grimasu, postavil se a podíval se na ni shora.

„Takže bys už měla být rozumná a nedostat se znovu do bezvýchodné situace."

Ležela s rukama za hlavou - její olivová kůže byla v mírném kontrastu s černou barvou plavek - a klidně se na něj dívala.

„Nelíbím se ti?"

„Víš, že ano. Ale o to nejde. Nemá to budoucnost." Sehnul se, aby si sebral věci. „Jsi velmi mladá. V porovnání se mnou - úplné dítě. I přes to, co se ti přihodilo, máš před sebou ještě celý život. Určitě si najdeš dobrého muže, se kterým se o něj podělíš."

Snažil se, aby to znělo věcně. Odmítl její vyznání jako neracionální výbuch citů. Postavila se a zvedla ručník.

„To je možné," řekla stejným hlasem. „Kdo ví? Ale než k tomu dojde, podělím se o něj s tebou." Teď zněl její hlas věcně.

Začal se zlobit.

„Nadio, to je směšné. Jak s tím vůbec můžeš přijít tak najednou, jako bys mě zvala do kina?"

Něco ho napadlo. „Kromě toho, co by tomu řekli tvoji rodiče? Jsem v jejich domě hostem,

byla by to pro ně urážka."

„Pochopí to," řekla. „Promluvím s nimi o tom ještě dnes večer."

Užasle se na ni podíval.

„Co že uděláš?"

Usmála se.

„Creasy, přestože jsou moji rodiče staromódní gozánští rolníci, jsou to moji rodiče a já je dobře znám. Vím, jak s nimi mám mluvit, jak jim to vysvětlit. Pokud nebudeme indiskrétní, bude všechno v pořádku."

Sebrala si věci a oblékla se, zatímco Creasy stál a nebyl schopen vydat ze sebe ani hlásku. Potom se vydala nahoru po pěšině.

„Počkej chvíli," volal na ni Creasy. „Tak počkej přece!"

Otočila se a podívala se dolů na něj a na jeho zmatený a zděšený výraz.

„Co to má kčertu znamenat? Podělaný trh s dobytkem?" Mával na ni rukou, v které držel svoje šaty, a pokoušel se najít slova. „Nemám k tomu taky snad co říci? Zapomeň na to. To nepřipustím. Rozumíš?"

Usmála se - byl to pomalý a záhadný úsměv.

„Ale říkal jsi, že se ti líbím."

„Přesně," řekl, jako by najednou zjistil, jak to je. „Řekl jsem, že se mi líbíš, a ne, že tě miluju. To není to samé, víš?"

„Pro tuto chvíli to stačí," odpověděla přes rameno, pustila se dál po pěšině a za sebou zanechala Creasyho v rozladěné a rozzlobené náladě.

Na jeho dveřích nebyl zámek. Chtěl si dát pod kliku židli, ale zdálo se mu to hloupé. Ale nepřišla a on ležel a přemýšlel, jestli by se o něčem takovém opravdu byla schopna bavit s rodiči. Zvažoval taky možnost, že by odjel a našel si nějaké jiné místo, kde by mohl dokončit svou přípravu, nebo že by si sám promluvil s Paulem jako muž s mužem. Vysvětlil by mu, jak se věci mají, a požádal ho, aby si s Nadiou promluvil. Ale jak říct tomu muži, že se mu jeho dcera vrhá kolem krku? Proklel dívku, že mu způsobuje takové nepříjemné rozptýlení, a usnul neklidným spánkem.

Ráno si šel zaběhat velmi brzy. Když běžel dole kolem Naduru, viděl Lauru, jak jde z ranní mše. Zamávala na něj a on jí odpověděl, aniž se zastavil. To je dobré znamení, pomyslil si. Aspoň po mně nehodila kamenem. Jasné ranní světlo jako by jeho problém rozpustilo. Viděl to optimisticky. Nadia to na něj včera jen zkoušela -chtěla si otestovat jeho reakce. Jeho jasný nezájem ji snad odradil. Když běžel kolem ní, musel si přiznat, že byl sváděn. Mladá, žádoucí žena se mu takhle nabízela. Byl dost starý na to, aby byl jejím otcem. Ale asi na něm jeho trénink přece jen zanechal nějaké stopy. Poplácal své ploché břicho. Jen jeden ze sta mužů jeho věku mohl být v takové formě jako on - možná jeden z tisíce. Mírně se zapýřil.

Seběhl dolů k Ramla Bay. Jeho snění přerušil nějaký hlas, volající na něj přezdívkou - Uomo. Ohlédl se nahoru, kde uviděl Salvu, jak pracuje na svém poli, a zastavil se, aby si s ním popovídal.

„Neviděl jsem tě na Cominu už několik dní," řekl starý muž.

„Zítra," odpověděl Creasy. „Přeplavu tam zítra. Zatím žádné ryby?"

Salvu zavrtěl hlavou.

„Ale bude to už brzy, Uomo. Musím nějakou chytit -slíbil jsem to."

Creasy se dal zase do běhu.

Za chvíli doběhl k zátoce, na obličeji se mu třpytil pot. Svlékl svůj běžecký úbor a s nadšením skočil do studené vody.

Potom, když odpočíval na plochém kameni, přemýšlel zase o Nadie. Až ho uvidí, bude pravděpodobně v rozpacích. Doufal, že se poklidná atmosféra v domě nezmění. Bylo by hodně nepříjemné muset se teď sbalit a odjet. Bude se snažit jednat s ní klidně. Celou věc můžou považovat třeba za vtip. Tím to bude jednodušší. Věděl, že je citlivá. Kdo by nebyl - po všem tom zmatku v jejím manželství? Možná, že právě proto je tak iracionální. Kdyby se o to pokusila znovu, bude sice mírný, ale neústupný. V jeho životě nebylo pro takový vztah místo.

Postavil se, osušen sluncem, oblékl si svůj úbor a vydal se po kamenité cestě k domu.

Nadiu nebylo nikde vidět a v kuchyni byla Laura.

Pozorně se na ni podíval.

„Chceš snídani, Creasy?" zeptala se s úsměvem. „Dneska jsi vstal nějak zvlášť brzo."

Přestože na to byl duševně připraven, pořádně si oddechl. Laura se chovala jako obvykle, takže se minulou noc jistě o ničem nemluvilo. Sedl si, najednou ucítil hlad a Laura rozbila na pánvičku čtyři vajíčka a kolem nich položila plátky šunky.

„Je to pravda, že Američani jedí k snídani palačinky?" zeptala se přes rameno.

Creasy přikývl. „Se sirupem. Ale já palačinky nejedl od dětství."

Položila před něj talíř a pak ještě jeden, na kterém byla spousta nakrájeného teplého chleba. Potom mu nalila velký hrnek černé kávy a zamíchala do ní tři vrchovaté lžičky cukru. Pak si také nalila kávu, sedla si naproti němu a s uspokojením se dívala, jak mu chutná. Když někomu opravdu chutnalo, bylo vaření potěšením. Věděla, že se změnil. Příčinou byla jak dobrá strava, tak pohyb.

Promluvila konverzačním tónem:

„Nadia se mnou a s Paulem včera v noci mluvila."

Creasy se málem udusil soustem jídla.

„Neboj se," řekla. „Jsme si v rodině velmi blízcí a Nadia by nikdy neudělala nic za našimi zády. Je to čestná dívka."

„Je to hloupá dívka!" vybuchl Creasy, rozzloben za to, jak se cítí. „Celá ta záležitost je šílená."

Laura se usmála.

„Láska je vždycky šílená. Dělá se z toho takové drama, ale je to docela přirozená věc, nemyslíš?"

„Láska!" odfrkl si. „Myslím si, že je to dobré, když je to vzájemné. Jak může ona mluvit o lásce? Nikdy jsem jí nedal žádný podnět. Nechápu, proč o tom mluví."

Laura vážně kývla.

„Já vím, že ne, a Paul to ví taky. Proto jsem začala mluvit na tohle téma. Chci, abys věděl, že tě z ničeho neobviňujeme."

Creasy mluvil vážně - přesvědčivě.

„Podívejte, Lauro, mám Nadiu velmi rád, to je všecko. Ale i kdybych k ní cítil něco víc, bylo by to k ničemu. Zdá se, že právě tohle nemůže pochopit. Za pár týdnů odjíždím. Mám totiž něco na práci. Je úplně nepravděpodobné, že bych se vrátil. Její naděje by byly opět zničeny - to přece není logické."

Laura se na něj znovu usmála.

„Logické! Taková slova. Kdy vůbec byla láska logická?" Zvedla ruku. „Počkej - poslouchej. Víš o jejím manželství. To ji ovlivnilo víc, než si myslíš. Ne to, co se stalo. Ne v její mysli. Mělo to vliv na její postavení na Gozo. Chce tady zůstat. Je to její osud. Ale tady to není jako jinde. Nemůže tady žít jako jiné ženy. Nemůže začít znovu. Ale ona je upřímné děvče. Chce někomu něco dávat, neskrývat to, nebo se za to stydět. Proto s námi včera v noci mluvila."

Zavrtěl hlavou.

„Lauro, proč já? Je toho tolik proti. Za prvé, jsem o tolik starší než ona a za druhé, odjíždím, definitivně odjíždím."

O něčem přemýšlel.

„Možná, že si myslí, že může mé rozhodnutí změnit. Přesvědčit mě, abych neodjížděl." Díval se s odhodláním na Lauru, do jejích očí a řekl s přehnaným důrazem: „To je nemožné. Musíte ji o tom přesvědčit. Potom na tu hloupost možná zapomene."

Laura se na chvíli zamyslela. Tenhle fakt ji zmátl, protože Nadia byla praktická dívka. Určitě něco skrývala. Minulou noc, když o tom mluvila s rodiči, byla stručná a výstižná. A oni hned pochopili, že to nemá budoucnost.

Její otec byl hrubý. „Odejde pryč a opustí tě," prohlásil. „Nic ho nezastaví. Vím to." Ale ona mu odpověděla, že to ví také a že to akceptuje. Vždyť ho miluje. Není přece dítě. Nehledá nic trvalého, ví, že je to nemožné. Ale má přece právo na trochu štěstí - i když dočasného.

Takže teď Laura zavrtěla hlavou a pronesla: „O tom pochybuju. Nemyslím si, že se tě bude snažit přesvědčit, abys zůstal." Zachytila jeho výraz. Zmatený, rozpačitý a zarputilý. Její hlas změkl.

„Creasy, ty jsi pro ženy přitažlivý. To přece musíš vědět. Nemůžeš žít v takové izolaci. Působíš na lidi. Každý působí na své okolí, ať tak, či onak. Nemůžeš přece čekat, že bys prošel životem, aniž bys měl na ostatní vliv. Aniž bys byl sám ovlivněn. Vem si tenhle dům - například Joey tě uctívá jako hrdinu. To je přirozené. Je mladý a ty pro něj reprezentuješ ten vzrušující svět, se kterým se on nikdy nesetkal. V Nadiině případě jde o lásku. To může být také přirozené. Po tom zmatku z manželství se možná vydala jinou cestou. Možná, že v tobě vidí všechno to, čím její manžel nebyl."

Ta myšlenka se jí zalíbila, když se tak na Creasyho dívala: svalnatá předloktí odpočívající na stole. Zjizvené ruce a obličej.

„Ty přece nejsi křehká květinka."

Nezareagoval. Zdálo se, že její poslední slova neslyšel. Něco, co řekla dříve, teď doznívalo v jeho mysli. Vrátilo ho to o kousek zpátky.

„Žiješ v izolaci." To byla pravda. Žil tak dlouho. Ale to se teď změnilo.

Vrátil se zpět do přítomnosti, vstal a řekl: „Každopádně, na to musí být dva. Na všechno, co se jí teď honí hlavou, může zapomenout."

Obrátil se k odchodu a ve dveřích utrousil: „Lauro, je mi líto, že se to stalo. Nechci působit žádné problémy. Možná, že bych měl odejít?"

Pokrčila rameny.

„Co se nás týká, nejsou žádné problémy a taky nebudou. Jsme rádi, že tě tu máme. A Paulovi jsi moc pomohl. Letos v létě potřeboval pomoct. Ale s Nadiou si to budeš muset vyřídit sám. Já už nebudu nic říkat. Nebudu se mezi vás plést." Usmívala se. „Ale ty nevypadáš jako člověk, který utíká - dokonce ani před ženou."

Pohlédl na ni a viděl její široký úsměv, vyšel ven a zabouchl za sebou dveře.

Přišla až třetí noc, těsně po půlnoci.

Dveře se tiše otevřely a on slyšel pleskot bosých nohou na kamenité podlaze. Měsíční světlo matně osvětlovalo skrz malé okno její postavu stojící ve dveřích ložnice. Stála klidně - a pozorovala ho. Pohnula se směrem k posteli. Šustot látky na kůži.

„Jdi zpátky do svého vlastního pokoje," zavrčel.

Odhrnula pokrývku a vklouzla k němu.

„Já tě tady nechci. Běž zpátky do svého pokoje."

Jemná paže se mu ovinula kolem pasu a měkké rty ho políbily na rameno. A potom se pohybovaly nahoru k jeho krku.

Ležel úplně nehybně - nijak nereagoval.

„Nadio, pochop to. Já tě nechci."

Pomalu se zvedla. Malá, měkká ňadra se mu přitlačila na hruď. Její ústa se pomalu přesouvala z jeho krku na bradu a potom na jeho rty. Snažil se ji znovu poprosit, aby odešla - ale bylo to obtížné.

Kapitola 12

Byl malý a robustní, oblečen byl v maskáčích. Z popruhu na jeho hrudi visely granáty a malá vysílačka a v ruce držel samopal Sterling. Přitiskl se ke kamenné zdi, zhluboka dýchal a snažil se uklidnit po sprintu k dvoupatrové budově přes nechráněný prostor.

Teď byl připraven a opatrně se posouval k rohu. Věděl, že za ním je dlouhá chodba bez oken a na jejím konci jsou schody do druhého patra. Schoulil se a přikrčen vyrazil kupředu - ukazovák mu ztuhl na spoušti. Po budově se rozlehl zvuk sterlingu.

Creasy stál u paty schodů a sledoval, jak se blíží. Jeho oči se snažily zachytit každý detail.

Za vrzání gumových podrážek se dostal až ke schodům, kde zase splynul se stěnou. Prázdný zásobník zařinčel o zem a cvaknutí prozradilo, že nový byl zasazen na místo. Zvedl ruku s vysílačkou. „Jdeme nahoru," řekl, bleskl pohledem po Creasym a rozběhl se nahoru po schodech. Creasy ho následoval a slyšel další výstřely a na druhém konci budovy i výbuchy granátů.

Nahrnuli se do kamenité zahrady - všech patnáct -oblečeni v maskáčích, a mluvili vzrušeně. George šel jako poslední a řekl jim, ať se posadí k nízké zídce.

Výcvik trval jen pět minut, ale rozebírali ho aspoň hodinu. George s nimi procházel všechny fáze útoku, chvíli kritizoval, chvíli chválil. Stál před nimi a Creasy vedle něj. Jednotka byla v živé náladě - byl to jejich první výcvik v plném rozsahu a hluk a akce je stimulovaly.

George skončil a otočil se ke Creasymu. „Nějaké poznámky?"

Creasy předstoupil a jednotka ztichla v očekávání.

„Celkově to bylo dobré," hodnotil a mezi mladíky se objevily úsměvy.

„Ale v opravdovém boji by polovina z vás padla nebo byla zraněna." Úsměvy povadly.

Ukázal na jednoho, který seděl ve dřepu.

„Grazio, ty jsi šel chodbou dolů a opíral ses přitom o stěnu - kamennou stěnu. Tak tě snadněji zasáhne odražená kulka. Říkali jsme vám to - vždycky běžte středem. Budeš se cítit více vystavený střelám, ale je to bezpečnější. Kolem rohu jsi přešel přikrčený, ale hned ses narovnal a mířil jsi do výšky pasu. Vždycky miř nízko. Nepřítel může ležet na zemi, ale nemůže se vznášet ve vzduchu. V kamenné nebo cihlové budově, jako je tahle, využívejte odrazu střel ve vlastní prospěch."

Grazio schlíple přikývl, ale Creasy ještě neskončil.

„Kdybych byl terorista, už bys byl mrtvý. A další věc, ta výměna zásobníku byla pomalá - velmi pomalá. To je právě ta kritická doba, kdy jsi nejvíce zranitelný. Musíš to cvičit, dokud tě nebudou brnět prsty. Dokud si to nezautomatizuješ." Rozhlédl se po všech. „Všichni to musíte cvičit. V tom je ten rozdíl mezi životem a smrtí. Nemáte čas na hraní."

Ukázal na vyššího muže s hustým černým knírem.

„Domi, ty jsi šel za Charliem do místnosti dvě. Měl jsi zůstat na chodbě a krýt dveře místností tři a čtyři. Nemuseli jste tam lézt oba. Nebyla to ložnice. A nečekaly tam na vás žádné holky!"

Jednotka se rozesmála. Domi byl známý Romeo.

Creasy pokračoval a zmínil se o výstupu snad každého muže z jednotky. George tiše žasl nad množstvím a rozsahem Creasyho pozorování. Znovu si všiml té změny v Creasyho chování, kdykoli mluvil k mužstvu. Málomluvnost byla pryč - mluvil jasně a výstižně. A viděl, jak ho všichni poslouchali a snažili se všechno si zapamatovat. Byl to hlas, ve kterém cítili zkušenosti a autoritu. Viděli, jak Creasy vyměňoval prázdný zásobník sterlingu. Náhlý rychlý pohyb a střelba téměř neustala. Viděli ho, jak střílí z ručních zbraní - SMG a karabiny - rozkládal je a zase skládal se stejnou jistotou, s jakou oni zacházeli s vidličkou a nožem. Všichni s ním nacvičovali boj beze zbraně a byli uchváceni jeho rychlostí a reflexy. Všichni to byli drsní dvacetiletí muži, plně trénovaní, a všichni věděli, že o tolik let starší Creasy by je v opravdovém boji mohl zabít. Poslouchali tedy.

Skončil tím, že jim řekl, že na první cvičení to bylo docela dobré. Pochválil je za rychlost při počátečním výpadu, a že nezaváhali, když se ocitli v budově.

„Ale nepostávejte na místě," zdůrazňoval. „Pořád se hýbejte. Hýbejte se a sledujte, co se děje kolem. Sami víte, jak je snadné zasáhnout statický cíl. Takže se držte při zemi, pohybujte se a mějte oči na stopkách."

Poodstoupil, George řekl ještě několik slov a potom jednotku rozpustil.

George záměrně vynechal Creasyho z plánování celé cvičné akce. Chtěl znát jeho neovlivněný názor. Teď si vzal Creasyho stranou a zeptal se ho: „A co celková taktika?"

Creasy se podíval směrem k budově a zamyslel se. Scénář akce byl následující: čtyři teroristi bez rukojmích jsou obklíčeni v budově - pravděpodobný úkryt: horní podlaží. Snahy promluvit k nim megafony, aby se vzdali, selhaly, a tak elitní jednotka dostala rozkaz budovu vyčistit.

„Porušili jste rovnováhu," řekl konečně. „Jen pět mužů zůstalo venku, aby nás jistili, a dovnitř nás šlo deset. Lépe je to naopak. Za prvé, uvnitř se přece každý člen zasahující skupiny pustí vlastní cestou, a za druhé, když už zásah začne, budou se samozřejmě teroristi snažit uprchnout, a to různými směry." Ukázal na okna v horním patře. „Mohli třeba vyskočit - není to tak vysoko."

Trochu zmírnil kritiku: „Metoda a směr průniku do budovy byly dobré. Líbila se mi myšlenka nechat pod jižními okny projet náklaďák a diverze zepředu byla také dobře načasovaná a realistická."

Položil Georgovi ruku na rameno.

„Byl to nápaditý plán útoku, ale doporučoval bych méně se spoléhat na vysílačky. Jsou dobré, když někoho sledujete, ale muži ze zásahové jednotky by se na ně měli vykašlat, dokud někde neuvíznou. Hlášení každého pohybu je hrozně omezuje. Všichni vědí, co mají dělat, vždyť byli cvičeni, aby se chovali individuálně, tak je nechme se tak chovat." Usmál se. „Celkově to bylo dobré, Georgi. Obzvlášť jako první cvičení."

George by potěšen.

„Díky," řekl. „Mám tu budovu ještě celý měsíc. Budeme tady cvičit ještě dvakrát a Air Malta nám příští týden půjčí na pár hodin jeden ze svých boeingů, abychom mohli cvičit zásah proti únosu."

Jednotka se shlukla kolem zádi policejního landroveru a byly rozdány láhve se studeným pivem. Creasy a George se k nim přidali. Když tam tak spolu stáli a popíjeli, obrátil se najednou George na Creasyho s žertovnou hrubostí.

„Mimochodem, sliboval jsi, že se na Maltě do ničeho pouštět nebudeš."

Creasy byl na chvíli zmaten, ale potom to pochopil. Dělal ze sebe neviňátko. „Bože, Georgi, vždyť jen pomáhám tvému strýci na farmě."

Všech patnáct mladých policistů poslouchalo a smálo se. George také. „Tohle jsem nemyslel, Creasy, a ty to víš - ale stejně, byla to dobrá práce. Ušetřilo nám to práci a spravedlnosti bylo učiněno zadost."

Měl na mysli událost, která se seběhla před několika dny.

Začala už rybářská sezona. Nejoblíbenější rybou Malťanů jsou lampuki. Creasy zavezl Nadiu dolů do Mgarru, aby si koupila ryby z prvního úlovku přímo od rybářů. Viděli jejich čluny světlé barvy, jak se vracejí z cominského kanálu. Nechal ji na molu a šel se napít do Gleneagles.

U baru stála malá skupinka lidí. Michele, Victor, Tony a Sam a Shreik. Připojil se k nim, Sam mu nalil pivo a oni se vrátili zpátky k započatému rozhovoru. Tvářili se až neobvykle vážně a Creasy je poslouchal se zájmem.

Problém se točil kolem jedné „postavičky" z Gozo -Bennyho, který měl přezdívku Tattoo - jeho paže byly totiž posety tetováním. Byl obrovský, velmi silný a vypadal jako Frankenstein. Ačkoli to byl Gozan, strávil mnoho let na velkém ostrově. Creasy už o něm slyšel několik příběhů. Jeden z nich se týkal předchozích voleb. Jeden politik mu slíbil, že když mu pomůže ve volbách, tak mu zařídí dobré místo, až se dostane do vlády. Benny byl důvěřivý typ, a proto tvrdě pracoval, a když byl politik opravdu zvolen, zašel pro slíbenou práci do jeho kanceláře. Musel tam čekat několik hodin a pak mu sekretářka sdělila, že nemají žádnou nabídku volných míst a že dotyčný politik nemá čas, aby se s ním setkal. Rozzuřený Benny odstrčil sekretářku a vrhl se ke dveřím kanceláře. Politik to předpokládal, a tak byly dveře zamčeny. Benny se opravdu rozzlobil a zamčené dveře vyrazil. Politik unikl oknem a mohl být jen rád, že jeho kancelář byla v přízemí. Byla to pěkná kancelář, hezky zařízená a čerstvě vymalovaná. Benny si na ní vylil svou zlost. Když přijela policie, bylo stále slyšet, jak uvnitř praská nábytek.

Ani jednomu z policistů se nezamlouvala myšlenka, že by měl vejít dovnitř a Bennyho zatknout - měl už svou pověst. Měli s sebou dva německé ovčáky, a tak řekli Bennymu megafonem, že jestli nevyjde klidně ven, pošlou dovnitř psy. Nastalo velmi krátké ticho a pak se znovu ozvaly zvuky rozbíjeného nábytku. Poslali dovnitř psy. Za půl minuty byli zpátky - vyhodil je oknem se zlomenými vazy.

Benny měl štěstí. Soudce nebyl ani milovník zvířat, ani přívrženec toho politika. Benny dostal jen tři měsíce.

Jeho poslední zápletka se zákonem se objevila před šesti měsíci. Měl trvalé zaměstnání jako „vyhazovač" v baru na Strait Street ve Valettě. Tato ulice, známá jako „stoka", byla oblíbeným místem námořníků po celé generace, ale po zavření britské námořní základny tady nastaly špatné časy. Jen pár barů zůstalo otevřeno a některé z nich se staly vyhledávanými putykami různých pochybných tvrdých hochů z maltského malého, ale dobře známého podsvětí. Benny měl mezi těmito lidmi nepřátele a při své vyhazovačské práci poslal jednou v noci dva z nich na dlouhý čas do nemocnice.

Stejný soudce ho odsoudil k jednomu roku vězení s šestiměsíčním odkladem. Aby se udržel z dosahu pokušení, vrátil se Benny zpátky na Gozo, aby tam přečkal těch šest měsíců relativně v ústraní.

Bylo ho často vidět v Gleneagles a několikrát zašel s Creasym na skleničku. Mezi místními byl oblíbený. Byl přátelský a vždy připravený podat pomocnou ruku - vytáhnout na břeh člun nebo natřít barák či zastrašit nezvaného hosta.

Creasy ho měl rád. Jednou přišel Benny s dívkou -peroxidem odbarvenou blondýnou, trochu opilou turistkou, která byla zřejmě fascinována jeho drsňáckým vzhledem. Dvakrát převrhla Creasymu sklenici, podruhé se to stalo, když byl Benny na záchodě. Creasy ji okřikl.

„To byla nehoda," vyštěkla pobouřeně. „Takhle se mnou nemluv."

Když se Benny vrátil, stěžovala si, že jí Creasy nadával.

V místnosti nastalo ticho. Benny se tázavě podíval na Creasyho.

„Snaží se nás poštvat proti sobě," vysvětloval Creasy a pověděl mu o tom vylitém pití.

Benny přikývl, pokynul Tonymu a ten jim nalil dva nové drinky.

„No, snad se ho nebojíš?" zeptala se dívka opovržlivě.

Benny zavrtěl hlavou. „Ne a on nemá strach ze mne. A teď zavři klapačku, nebo vypadni."

Takže Creasy ho měl rád a teď soucitně poslouchal, jak se bavili o jeho problému.

Vypadalo to, že doba Bennyho odkladu bude u konce během několika dní. Pokud udělá nějakou výtržnost ještě před koncem této doby, bude si muset odsedět celý rok. Tato myšlenka se zalíbila některým jeho nepřátelům na Maltě. Při minulé jízdě lodí si Victor všiml dvou z nich na molu v Cirkewwě. Čekali v řadě aut na převoz, ale protože byla ta fronta dlouhá, byl si Victor jist, že na palubě nebyli. Ale byli první na řadě pro příští převoz. Skupinka u baru diskutovala, co by se s tím dalo udělat. Věděli, že Benny dnes odpoledne pije v Marshalfornu, ale nebylo moudré mu doporučovat, aby se jim vyhnul. Jeho čest by mu to nedovolila. Bylo taky úplně zbytečné informovat o hrozícím střetu policii. Bylo zřejmé, že oba Bennyho nepřátelé se objeví proto, aby vyprovokovali potyčku, a můžou si počkat, protože Bennyho nebudou muset moc provokovat. Všichni se snažili přijít na nějaké řešení, ale Creasy byl zticha a mluvil jen sám se sebou. Nechtěl se zaplést - nikdy se nepletl do střetů jiných lidí. Nebyla to jeho starost - ale stejně, už šest týdnů žije v této společnosti a je jí akceptován. Tihle lidé jsou na něj hodní. Do určité míry musí být jejich problémy i jeho problémy. A Bennyho měl rád.

Takže když se Victor podíval na hodinky a oznámil, že musí jít, Creasy požádal Tonyho, aby našel někoho, kdo by odvezl Nadiu domů. „Já se pojedu projet s Victorem - abych se nadýchal čerstvého vzduchu."

Stál s Victorem v kajutě, když *Melitaland* přirazila k molu v Cirkewwě.

„To je jejich auto," ukázal Victor. „Na začátku té fronty."

Byl to starý velký dodge, nabarvený na červenobílo a okrášlený chromovými proužky a maskotem vzpínajícího se hřebce.

„Všichni mají takováhle auta," podotkl Victor. „Buď opatrný, Uomo. Tihle dva se s nikým nepárají."

Creasy přikývl. „Kdy vyjíždíš?"

„Za půl hodiny."

Creasy otevřel dveře kajuty.

„Když se do té doby nevrátím, chytnu tě příště - nečekej na mě."

Auta začala sjíždět dolů po rampě a Victor se předklonil, aby se podíval, jak si Creasy našel správnou chvíli, přešel před nimi a opustil loď. Šel jakoby nic k řadě čekajících aut. Když přecházel kolem dodge, najednou se zastavil a jediným pohybem otevřel zadní dveře,

vlezl dovnitř a rychle za sebou zavřel.

Dodge se začal díky svému měkkému pérování kolébat. Ze své pozice nahoře v kajutě nemohl Victor do auta vidět. Běžel k můstku, ale stále nic neviděl. Pak kolébání přestalo. Victor slyšel, jak nastartoval motor dodge a jak se velmi pomalu vyřadil z fronty, stočil se dolů po cestě pryč z mola a asi míli odtud zmizel za zatáčkou.

Půl hodiny nato už byla všechna auta naloděna. Jeden z členů posádky se podíval nahoru na můstek, aby přijal signál ke zvednutí rampy. „Počkej," zvolal Victor, který viděl, jak se dodge znovu objevil.

Přijel z boku k rampě, Creasy vystoupil ven ze zadních dveří a vstoupil na palubu. Dodge se obrátil zpět k Valettě.

„Co se stalo?" ptal se dychtivě Victor, když se Creasy objevil ve dveřích kajuty.

Creasy pokrčil rameny. „Rozhodli se, že tohle léto Gozo nenavštíví." Tón jeho hlasu vyloučil jakékoli další otázky a do Mgarru dojeli v tichosti.

„Ty víš o každé maličkosti, která se na těchto ostrovech seběhne?" zeptal se Creasy.

George přikývl. „Jen tak mimochodem, cos jim provedl?"

„Jen jsme si tak popovídali." Creasy se pokusil změnit téma rozhovoru. „Kdy bude další výcvik?"

George se zašklebil. „Někdy příští týden. To musel být pekelný rozhovor. Ti dva nevystrčili nos po celé tři dny."

„Změněné povahy," zachroptěl Creasy.

Otočil se k jednomu z chechtajících se mužů. „Grazio, už pojedeme?"

Paulův landrover byl v opravě. Ráno Creasyho někdo svezl do Valetty a Grazio se nabídl, že ho odveze zpátky do Cirkewwy.

Když jeli po vinoucí se pobřežní cestě, Grazio se snažil zavést hovor. Ale brzy to vzdal. Creasy byl v přemýšlivé náladě. Přemýšlel totiž o svém nadcházejícím odjezdu. Rozhodl se ještě pro dva další týdny a pak by měl být připraven. Myšlenka na odjezd s sebou přinesla rozporné emoce. Teď, když dosahoval plné síly, vzrůstala jeho netrpělivost, aby se mohl dát do práce. Přípravy byly dlouhé a těžké a snášel je jen kvůli jedinému účelu. Byl téměř připraven a jeho mysl hleděla kupředu, procházel si svou strategii a snažil se předvídat možné problémy. Jeho mysl měla před tělem náskok - čekala na něj, aby ji dohnalo. Za dva týdny už budou jedno.

Nadia - ta byla tou druhou emocí. Nadia a její život na Gozo. Když ji opustí, tak už to bude navždy. Tušil to. Miloval ji. Přiznat si to byl pro něj fyzický šok, který uvolnil do jeho krve adrenalin.

Po té první noci si všechny své šaty přestěhovala do jeho pokoje. Dovolil jí to. Měsíc - to bylo vše. Varoval ji -má co chtěla. Ale to trvalo jen několik dní. Jednou ráno se probudil brzy. Slunce osvětlovalo její spící obličej. Vážný a zranitelný - a on ji miloval.

Řekla, že bude jeho ženou a v těchto několika krátkých dnech ukázala, co to znamená. Úplně, ale ne tak, že to dusilo. Měla v sobě tu přirozenou moudrost, že ho svou přítomností pouze doplňovala. Po tom prvním dni už nikdy nemluvila o lásce. Nikdy na něm nevisela, nikdy nebyla zbytečně sentimentální. Zkušeně udržovala vášeň v rovnováze.

Zavedla určitou nenásilnou rutinu.

Za svítání vyklouzla z postele, sešla dolů do kuchyně a připravila konvici kávy. Když se vrátila, byl už vždy vzhůru a cvičil. Seděla na posteli a se slavnostním výrazem ve tváři se dívala, jak pokládá své tělo na předložku u postele. On pak seděl vedle ní na posteli a pil kávu. Ta časná rána byla úplně tichá. Mnoho toho nenamluvili. On si potom šel zaběhat - teď už celých pět mil - a když doběhl - vždycky do zátoky, ona na něj čekala se studeným pivem a ručníky. Plaval na Comino a zpět a proud ho už vůbec neobtěžoval. Pak spolu leželi na plochém kameni - asi půl hodiny, někdy víc - vyhřívali se na slunci a potom šli nahoru k domu. Podle nevyřčené dohody se její matka vzdala přípravy snídaně pro Creasyho. Nadia smažila vejce a šunku a servírovala je v běžném, ale upraveném podání, jako by to dělala už dlouho. Později se vypravoval do polí a pracoval celý den s Paulem a Joeym.

Večery byly pro Nadiu zvláštní. Setkala se s ním opět v zátoce a potom spolu plavali a mluvili. Nic závažného: ale ty rozmluvy samy o sobě stmelovaly pocity nevyslovených závazků. Ten lehce dosažitelný hřejivý pocit z toho, že jsou spolu, v soukromí. Ona viděla, jak se směje, někdy slyšela i vtip. Objevila jeho smysl pro suchý humor s nádechem cynismu. On zase objevil ženu, velmi inteligentní a mysticky erotickou. Ženu, která mu mohla vyplnit jeho život, a přitom ho nesvazovat. Po večeři šli často do společnosti. Ze začátku jen proto, aby ji potěšil. Cítil, že to chce. Chce, aby je lidé viděli spolu. Potřebovala jim ukázat, že je jeho ženou a nestydí se za to. Obvykle šli nejdřív do Gleneagles na časný drink. Creasy seděl na rohové stoličce, byl součástí obyčejného davu, většinou jen poslouchal rozhovor a slova mu šla jedním uchem tam a druhým ven. Nadia seděla vedle něj, ruku měla kolem jeho pasu - svým chováním dávala najevo svou pozici. Nikdo k tomu nic neříkal. Pro Shreika, Bennyho, Tonyho a Sama i pro ostatní to bylo jaksi v pořádku - Schembriho holka a Uomo. Bylo to v pořádku.

Zvláštní bylo, že jediná osoba, která k tomu něco řekla, byl Joey. Den po tom, co si Nadia přestěhovala svoje věci do Creasyho pokoje, pomáhal Creasy Joeymu nakládat pytle s cibulí na vlečňák. Joey byl zticha a zaměstnán. Najednou pronesl: „Co se týká Nadii." Jeho tón byl velmi vážný. „Jsem její bratr... takže, já vím, oč tu běží. Nechci, abys tomu špatně rozuměl."

Creasy, bez trička a obrovský stál za ním.

„Špatně rozuměl čemu?" zeptal se mírně.

Joey hledal slova. „No... obyčejně, když muž svede příteli sestru pod jeho vlastní střechou, tak ten s tím něco udělá." Byl v rozpacích, ale také mírně zarputilý.

„Já jsem tvoji sestru nesvedl," poznamenal Creasy krátce.

„Já vím." Joey zvedl pytel na vlečňák, otočil se a řekl: „Říkám to jen proto, aby sis nemyslel, že nejsem schopen bránit sestřinu čest. Kdybys ji svedl, nebo jí nějak ublížil, vzal bych to na sebe - ať jsi jakkoli drsný."

Creasy se usmál. „Já vím, že bys to udělal. Já jí neublížím - ne záměrně. Ne, pokud se tomu budu moci vyhnout."

Pokračovali v práci mlčky a potom se Joey usmál své myšlence a pronesl: „Každopádně, kdybych se zkusil mezi vás plést, Nadia by mě praštila pánví na smažení."

Po odchodu z Gleneagles občas zašli na večeři do Il-Katell v Marsalfornu nebo do Ta Cenc - toho malého luxusního hotelu s italským vlastníkem. S velmi drahým, ale dobrým jídlem.

Někdy končili večer v baru Barbarella, na diskotéce na kopci nad Marsalfornem. To bylo místo, které měl Creasy rád. Stará, přestavěná farma - taneční parket býval hlavním dvorem. Bar byl na střeše - byl tam chládek a kolem hvězdná obloha. Místního barmana - Censu si Creasy také oblíbil - toho tichého, stydlivého, usmívajícího se mužíka, který všechno věděl. Creasy poponášel svůj koňak a užíval si diskotékové hudby, zatímco Nadia si povídala s přáteli. Byla opravdu překvapena, když při první návštěvě Creasy zachroptěl: „Pojď si zatancovat." Nevypadal jako diskotékový typ. Ale byl přirozeným tanečníkem - jeho tělo mělo v sobě nadání koordinace, pohyboval se přesně v rytmu hudby, jeho zamyšlené oči byly většinou zavřené, nechal se omývat zvuky.

„Kolébá se jako medvěd," vyprávěl Joey své matce. „A pak se jakoby přepne a zapojí přímo do zvukového systému."

Vždycky přišli domů před půlnocí. Nikdy ho neprosila, aby zůstali venku déle. Věděla, jak ho jeho příprava zatěžuje.

Ve velké posteli končívali den milováním. A to se jim také líbilo. Úplné a uspokojující. Nebylo to umělé ani předstírané. Objevovali navzájem svá těla, zkoumali své pocity. On byl tím, kdo dominoval, ale byl něžný. Ona byla pokorná, ale přesto rovnocenná. Potom, ten krátký čas než usnula, byl pro ni nejlepší. Ležela v posteli vždycky kousek pod ním, její hlava spočívala na jeho hrudi, cítila se v objetí jeho paže bezpečně, její tělo se tisklo k jeho a jejich nohy byly navzájem propleteny. Byl to čas, kdy ztrácela vzpomínky. Skvělý čas, neboť věděla, že ráno tu pořád bude ta paže - mohla spát, klidně jako dítě.

Laura měla pravdu. Nadia nikdy nemluvila o jeho nadcházejícím odjezdu. Respektovala nevyslovenou dohodu, že o budoucnosti se mluvit nebude.

Z myšlenek se probral, až když sjeli z kopce dolů k Cirkewwě a zastavili na molu. Vystoupil a otočil se k řidiči.

„Díky, Grazio. Uvidíme se příští týden - a nacvičuj tu výměnu zásobníku."

Grazio se ušklíbl. „Já vím, dokud mě nebudou bolet prsty."

Creasy vstoupil na palubu a šel do kajuty. Službu měl Michele a ten mu řekl, že starý Salvu konečně chytil svou rybu - velkou stříbrnou pražmu.

„Čeká na tebe v Gleneagles už celé odpoledne, a jestli brzy neodejde, už ji nenajde, natož aby ji uvařil."

Ale Salvu se držel dobře. Jeho široký kožený pásek byl trochu povolený, a rozepnul si dokonce i knoflíky u košile, ale stál na nohou. Bar byl plný, bylo tu hlučno a Tom se Samem měli plné ruce práce. Joey seděl v rohu s Nadiou a mával na Creasyho.

„Přijeli jsme tě vyzvednout, landrover je opravený."

Creasy se prohrnul davem a najednou si uvědomil, že mu to všechno bude chybět. Shreik se živě bavil s Bennym. Přerušili na chvíli rozhovor, aby se typicky přivítali.

„V pořádku, Uomo?"

„V pořádku, Shreiku?"

„V pořádku, Benny?"

„V pořádku!"

Salvu na něj mávl a podal mu pivo. „Dnes večer je večeře, Uomo. Nakonec jsem ji dostal."

„Tu stejnou, Salvu?"

Starý muž se usmál. „No jasně, že tu stejnou. Tu bestii, co se minulý měsíc sesmekla."

„Jak to víš?" zeptal se Creasy vážně.

Úsměv se rozšířil až do úšklebku. „Protože když jsem ji vytahoval, podívala se na mě a řekla: 'Bože! Zase ty?'"

„Ta se ale rouhala," řekl Creasy a snažil se zachovat vážný obličej.

Salvu přikývl. „Neměj strach, vyzpovídám se za ni v neděli. Bude za to pykat ještě dnes večer - v pekelném ohni mojí trouby." Salvu pokynul bradou k Nadie. „Vem s sebou svou dívku. V osm hodin. Domů ji budeš muset nést na zádech."

Byl to skvělý večer. Seděli v kuchyni s obloukovou klenbou ve staré Salvyho farmě, popíjeli silné víno a pozorovali ho, jak připravuje rybu. Farma byla postavena v 16. století a černá železná pec vypadala jako původní vybavení. Pražma byla od rána vykostěná a celý den naložena ve víně a citronovém džusu. Salvu přidával koření z různých neoznačených skleniček, ke každé si čichal a mumlal si něco pro sebe jako starý čaroděj. Potom dal všechno do trouby, sedl si k nim ke stolu a nalil si do hrnku víno. „Čtyřicet minut," řekl a mrkl na Nadiu. „To je tak akorát čas dát si ještě do nosu."

Z háčku na stropě visela ptačí klec. Slavík byl ospalý a tahle nepočetná společnost ho rušila.

„To je tlustý pták," prohodil Creasy. „Cpeš do něj moc kobylek."

„Máš pravdu," souhlasil Salvu. „Potřebuje cvičit. Až půjdeš příště běhat, vem ho s sebou."

„Nebo si spolu můžou zaplavat na Comino," navrhla Nadia. „Může si nachytat kobylky sám."

Salvu smutně zavrtěl hlavou. „Myslel by si, že je kachna, a pak by chtěl denně ryby."

Pak došlo na rybu - byla skvělá. Měkká a jemně ochucená, se zeleninou ze Salvyho úrody a k tomu křupavý chléb, propečený v troubě.

Creasy a Nadia jedli mlčky a Salvu, mírně opilý vínem, vzpomínal na staré časy na Gozo. K Nadiině úžasu a k částečně předstíranému šoku se vytáhl i s několika starými skandály.

„To bys nevěřil, co se tady všechno děje," řekl Creasymu a spiklenecky na něj mrkl. „Vem si například Nadiina dědečka - z otcovy strany. To byl kousek."

„Ty starý špinavče," vykřikla Nadia. „Jak se opovažuješ hanět mého dědečka? Je už dvacet let mrtvý!"

„To je pravda," souhlasil Salvu. „A mnoho žen tehdy nad hrobem zamáčklo slzu."

Pokračoval a zmínil se o některých husarských kouscích jejího dědečka. „Buď opatrný," varoval Creasyho. „Je to stejná krev - a budeš si ji muset hlídat."

Nakonec si dali silně pepřený sýr.

„Lépe se pak pije," vysvětlil Salvu a vyprázdnil džbán vína do Creasyho sklenice. Šel na chvíli ven, a když se vrátil, byl džbán opět plný po okraj.

Odešli hodně po půlnoci.

„Jedno staré čínské přísloví praví," řekl mu Creasy u dveří. „Vládni zemi, jako bys připravoval malou rybu. -Měl bys tam být premiérem, Salvu."

„To je pravda - ale neměl bych tam čas na rybaření," smál se starý muž a opíral se o dveře.

Po tom, kolik vína vypil, byl zázrak, že ještě stál na nohou.

Creasy také cítil, že má v hlavě, a přestože ho Nadia přímo nenesla, musela ho občas podepřít, když na kamenité stezce klopýtl.

Ráno měl kocovinu, poprvé po měsících. „Dneska žádné cvičení," řekla mu a položila podnos s kávou na postel.

Podíval se na ni kalnýma očima, vstal a šel do koupelny. Slyšela téct sprchu a za pár minut ho viděla s ručníkem kolem pasu, jak začíná cvičit.

Sedla si na postel a sledovala ho. Nic ho nezastaví, pomyslela si. Vařila jsem mu, milovala jsem se s ním a minulou noc jsem ho dokonce uložila do postele, ale nemůžu udělat nic, co by ho zastavilo.

Pár minut nato to potvrdil, když spolu seděli v posteli a pili kávu.

„Nadio, asi za deset dní odjedu." Mluvil s ní mírně a díval se jí do očí. „Pojedu do Marseilles. Ještě dneska si zjistím spoje."

„Já to udělám," pronesla věcně. „Mám přítelkyni, která pracuje v cestovní kanceláři ve Valettě. Zavolám jí. Myslím, že jednou týdně tam jezdí loď - *Toletela."*

Další den přišel Guidův dopis. Creasy si ho odnesl s sebou nahoru do pokoje a pečlivě prozkoumal obálku. Byla už jednou otevřená a znovu zalepená. Zadní část obálky nebyla pečlivě přilepena původní lepenkou. Creasy seděl velmi dlouho a přemýšlel - obálku držel v ruce. Potom ji otevřel. Čtyři stránky popsané Guidovým úhledným písmem a k horní části připevněný útržek lístku do úschovny na marseillské železniční stanici.

Té noci napsal dva dopisy, jeden do Paříže generálovi francouzské armády. V Dien Bien Phu byl generál nižším důstojníkem a byl těžce raněn. Potom, když se vzdali, ho Creasy nesl na zádech tři týdny až do tábora POW, a tak mu zachránil život.

Teď Creasy potřeboval laskavost, speciální kus vybavení. Požádal generála, aby mu to poslal na poste restante do Marseilles.

Druhý dopis byl pro vlastníka baru v Bruselu, bývalého žoldnéře, který se pro něj stal poštou a skladištěm. Znovu žádal o zaslání balíku do Marseilles.

Kapitola 13

Čas se naplnil.

Za dva dny odjede do Marseilles a zítra bude naposled cvičit s Georgovou jednotkou.

Pracoval dlouho do noci. Skrz otevřené dveře do ložnice viděl Nadiu, jak spokojeně spí. Dlouhé černé vlasy jí spočívaly na bílém polštáři.

Rád splácel své dluhy a práce, kterou teď do noci dělal, byla pro George. Probrali už spolu tvorbu dvojic v jednotce. Creasy to doporučil. Znal to už z dřívějších let, kdy s Guidem tvořili nerozlučnou dvojici a jako dva muži, kteří dobře znali myšlení i chování toho druhého, postupovali daleko účinněji než jednotlivci, třebaže jich bylo mnoho. Takže si ohodnotil každého člena jednotky a posoudil, kdo by s kým mohl dobře pracovat.

U každého páru dělal poznámky o speciálním výcviku, zase podle hodnocení, které si o každém během posledních pár týdnů udělal.

Když s tím byl hotov, napsal seznam vybavení, které by se jednotce mohlo hodit.

Nakonec udělal pár poznámek o taktice - zkoušel si představit situace, do kterých by se George mohl dostat.

Pracoval od devíti, a když skončil, bylo už hodně po půlnoci - na stole bylo plno papírů. Vstal, protáhl se, procvičil ztuhlé prsty pravé ruky a odešel do ložnice.

Když se svlékal, podíval se dolů na Nadiu. Noc byla teplá a tenká přikrývka ji zahalovala jen do pasu. Přistihl se, že ji srovnává s Rikou. Tělo bylo štíhlejší, ale kůži měla stejnou - jako samet pod sklem. Obličej měl poněkud drsnější rysy, ale vlasy byly stejně dlouhé, stejně husté i černé. Krása byla rozdílná - tahle byla méně konvenční, jemnější. V jeho očích, trochu zaslepených láskou, byla Nadiina krása osobnější, hodila se k její povaze. Byla zrcadlem jejího charakteru.

Vklouzl do postele vedle ní, něco zamumlala ze spaní a ze zvyku se posunula níž, přitiskla se k jeho hrudi, objala ho kolem pasu a znovu začala zhluboka a spokojeně oddechovat.

Jak naprosto intimní. Ležet s překrásnou dívkou a nemilovat se s ní. Mít rozkoš jen z toho kontaktu - spát spolu.

Zlepšení v jednotce bylo zřejmé. Bylo to jejich třetí cvičení, něco už se naučili a uvědomovali si to. Potom se s důvěrou dívali na George a Creasyho a byli spíš chváleni než kritizováni.

A protože byl Creasy u nich naposled, trvali na tom, aby se s nimi napil na rozloučenou. Creasy protestoval, protože se bál, že zmešká poslední loď, ale i na to už mysleli. Hlídkový člun OSN ho vezme od schůdků celnice až do Mgarru.

„Už jsem telefonoval Nadii," řekl mu George. „Počká na tebe v Gleneagles v osm hodin."

V baru mu věnovali kravatu. Byl na ní černý orel na červeno-bílých pruzích - barvách Malty. Byla to kravata jednotky a darování znamenalo Creasyho neoficiální členství. George krátce promluvil, poděkoval mu za pomoc a popřál hodně štěstí do budoucnosti a potom už se všichni policisté dali do pití.

Po chvíli vzal Creasy George k rohovému stolu a předal mu poznámky, které napsal předešlý večer. Prošel s ním seznam vybavení a poukázal na některé položky.

„Tyhle vyrábí Rusko nebo jeho satelity - můžete je koupit od Libyjců."

George se ušklíbl. „Pozvu zítra jejich vojenského ataše na oběd." Podíval se zadumaně na Creasyho a pronesl: „Hodně jsi nám pomohl. Mohl bych teď udělat něco já pro tebe?"

Creasyho obličej zvážněl a jeho hlas zněl rozhodně, když říkal: „Ano, Georgi. Řekni mi, jestli jsi otevíral moji poštu."

George byl čestný muž a nebyl podlý a nadcházející odpověď bylo možno vidět na jeho schlíplém výrazu. Creasy se uvolnil, opřel se o opěradlo židle a pořádně se napil piva.

„Ty přece víš, co je moje práce, Creasy." Georgův hlas byl plný rozpaků. „Já jsem nechtěl slídit... ale... víš, slídit je moje práce. A ty nejsi normální typ turisty."

„To je v pořádku, Georgi. Já tě neobviňuji. Já jsem jenom potřeboval vědět, že to neudělal někdo jiný." Najednou ho něco napadlo. „Kolik lidí od vás ten dopis vidělo?"

George zavrtěl hlavou. „Jenom já," řekl důrazně, „a neudělal jsem žádné kopie. Já sám jsem tu obálku otevřel a potom ji zase zalepil."

Creasy se usmál. „Potřebuješ praxi."

George se také usmál a oddechl si, že Creasy bral celou tu věc klidně, ale potom opět zvážněl. „Guido byl velice obezřetný, ale stejně můžu klidně hádat, o co jde. Ale ty víš, co riskuješ. Přál bych si, abych ti mohl pomoci, ale ty víš, že to není možné."

Creasy přikývl. „Ale jsi velitelem zpravodajské organizace. Budeš se cítit povinen podat zprávu o mých plánech centrální kanceláři Interpolu?"

George se na něj netečně podíval a zeptal se: „O jakých plánech?" Mrkl na hodinky. „Dopij to, člun už bude čekat, a když nebudeš v osm hodin v Gleneagles, Nadia bude na mě rozmrzelá. A ta dáma dokáže být hrozná."

Oba vstali, ale než vyšli, George ještě dodal: „Máš tady přátele, Creasy, zvlášť na Gozo. Ať už je výsledek tvé cesty jakýkoli, na tohle nezapomeň."

„Nezapomenu," řekl Creasy. „A děkuju."

Byla to noc loučení. Creasy měl jít s Nadiou na večeři, ale když vstoupil do Gleneagles a viděl ten dav, bylo mu jasné, že tady bude muset strávit ještě aspoň hodinu.

Nikdy předtím se s nikým nepřátelil, a když vešel do velké místnosti s vysokými stropy a

byl obklopen tím hlukem a množstvím zájmu, měl zvláštní pocit. Byli tam všichni: rybáři a farmáři, Shreik a Benny, bratři Mizziové, Paul, Laura a Joey. Victor mu podal pití a Nadia přešla k němu a dala mu telegram, který přišel už ráno. Byl od generála z Paříže. Jeho žádost byla vyslyšena.

Hovor plynul lehce, stejně teklo pití, a Creasy cítil štěstí z toho, že někam patří. Necítil smutek a nepochyboval o svém rozhodnutí ráno odjet. Ačkoli tady našel štěstí, žil už dost dlouho na to, aby věděl, že kdyby zapomněl na své poslání, znamenalo by to ztrátu tohoto štěstí. Nemohl by zde žít s tím, aby si neustále uvědomoval, od čeho ustoupil.

A jeho touha pomstít se ani na okamžik nezeslábla. Byla to jakási zásuvka, zavřený šuplík, který bude příštího rána otevřen, a příští týdny ovládne myšlenka na pomstu zcela jeho mysl.

Ale této noci byl šuplík stále ještě zavřený. Nebyl vůbec smutný. Dokonce i Nadia byla živá a smála se. Rozhodl se, že s ní si promluví později. Pokusí se jí to vysvětlit. Aspoň tohle jí dlužil. Ani jednou v posledních týdnech se ho nesnažila přesvědčit, aby zůstal. Ani jednou - žádný náznak, žádné gesto. Trochu ho to překvapilo, ale znal její odhodlanost a vyrovnanost. Když si jednou něco předsevzala, ani za nic by to nezměnila.

Benny mu přinesl novou sklenici a řekl Nadii: „Na chvíli si ho odvedu."

Přešli na balkon, kde byl větší klid, a ten velký svalnatý Gozan pronesl slavnostně: „Uomo. Když budeš potřebovat pomoc a nepožádáš o ni nejdřív mě - moc mě naštveš."

Creasy se usmál.

„Budeš první, koho poprosím - slibuji."

Benny přikývl, byl očividně spokojený. „Stačí sem, do Gleneagles, poslat telegram a Tonny už mě najde - kdykoli."

Vrátili se zpátky a tentokrát si vzal Creasy stranou Paula. „Dlužím ti nějaké peníze, Paule," začal Creasy.

Farmář se na něj překvapeně podíval. „Za co?"

„Vždyť to víš velmi dobře," odpověděl Creasy, „žil jsem ve vašem domě přes dva měsíce a snědl jsem tam spoustu jídla - a to stojí peníze."

Paul se usmál. „Dobře," opáčil. „Budu po tobě chtít patnáct liber za týden - to je přesně tolik, kolik tady dostává dělník na farmě - takže jsme vyrovnáni." Zvedl ruku, aby zabránil dalším argumentům. „Creasy, nikdy bych nenašel takového pomocníka na léto, který by udělal tolik, co ty - myslím to vážně. A už o tom nechci mluvit."

Otočil se zpátky k ostatním a Creasy nemohl udělat nic víc než pokrčit rameny a následovat ho.

Pár minut nato se rozloučil a odešel s Nadiou.

Chovali se jako mladí milenci na první schůzce. Jeho odjezd si vůbec nepřipouštěli. Nebyli smutní. Měli objednaný stůl na terase a k jídlu si dali rybu. Přestože byla skvělá, shodli se na tom, že Salvu udělal lepší. Vypili láhev studeného vína Soave a potom ještě jednu. Pro Creasyho byla tato příležitost o to dráždivější, že od zítřka bude jeho mysl zaměstnána plány a úvahami o smrti a ničení - a protože ho Nadia svým chováním utěšovala. Bál se toho, co za sebou na Gozo nechá. Nechtěl si pamatovat smutek a ona mu nedávala příčinu. Její přístup ukazoval její nezávislost a sílu. Bylo to jako balzám na jeho potlačené svědomí. A to bylo přesně to, co chtěla.

Po večeři šli k Barbarellovi. Creasy se chtěl totiž rozloučit s Censem. Zjistil, že nesmí zaplatit za pití. „To je na mně," nechal se slyšet Censu s tím svým něžným úsměvem.

Zeptal se Nadii, jestli chce tančit a ona zavrtěla hlavou. „Je skoro úplněk - pojďme si naposled zaplavat." Takže dopili, dojeli zpátky na farmu a sešli po kamenité stezce dolů k zátoce.

Ve studené vodě se objali. Její kůže byla kluzká - jako mokré sklo.

Na plochém kameni se pak milovali. Creasy ležel na zádech, aby sám snášel drsný povrch kamene - ale Nadia se na něj lehce položila a on necítil nic než její teplé měkké tělo. Jako vždy se milovali zvolna. Jejich vášeň pomalu vzrůstala. Díval se nahoru na její malá prsa, která mokře svítila v měsíčním světle, a na její oválný obličej a tmavé oči, přivřené rozkoší. Dosáhli vrcholu vzrušení a z jejího hrdla se vydral hluboký sten a její kolena ho stiskla v něžném sevření.

Potom on mluvil a ona poslouchala, seděla nahá, pažemi si objímala kolena a její oči ho soustředěně sledovaly.

Pověděl jí, co se chystá udělat a proč. Popsal jí svůj psychický i fyzický stav po svém příjezdu do Neapole. Jak Guido a Elio zařídili, aby dostal práci. Pověděl jí o prvních dnech a o tom, jak se záměrně před Pintou uzavřel, i to, jak se pak pomalu, ale jistě sblížili.

V té chvíli byl dobrý řečník. Jedenkrát v životě byl schopen popsat pravdivě své pocity. Možná to bylo tou noční atmosférou nebo tím, že se právě pomilovali, anebo prostě tím, že miloval tu ženu, která ho tak soustředěně poslouchala. Našel správná slova, aby popsal, co cítil a co se stalo.

Pověděl jí o tom dni v horách, kdy mu Pinta darovala křížek. Popsal to jako nejšťastnější den ve svém životě. Jeho slova jako by Pintu oživila a Nadia přikyvovala v porozumění, když mluvil o dívčině sebedůvěře, zvědavosti a o její prosté radosti ze života.

A o posledním dni. O únosu a o tom, jak volala jeho jméno, když ležel na trávě. Jak se probudil v nemocnici a nebyl si jistý, jestli bude žít, ale jak si to přál každým nervem svého těla a jak stále znovu slyšel ten poslední výkřik a tu úzkost v jejím hlase.

Jak mu Guido řekl, že je mrtvá a že byla zneužita.

Přestal mluvit a v zátoce se rozhostilo ticho. Uplynula dlouhá doba, než promluvila. Položila si hlavu na kolena a její mokré černé vlasy spadaly skoro až na zem. Když hlavu zase zvedla, uviděl v bledém světle, jak se jí v očích třpytí slzy.

„Nepláču proto, že odjíždíš, Creasy. Přísahala jsem, že to neudělám - ne dokud jsi tady." Její hluboký hlas se třásl. „Pláču kvůli Pintě. Znala jsem ji. Když jsi mluvil, ukázal jsi mi ji jako živou a já ji poznala, jako by to bylo mé vlastní dítě, a když jsi mluvil o její smrti, tak jsem to také viděla - a proto pro ni pláču."

Její slova ho uklidnila. Teď mohla pochopit, proč musí odejít i přesto, že ji miluje.

Řekl jí: „Miluji tě."

Její hlava se pozvedla. „Vím to. Nečekala jsem, že mi to řekneš."

„Neměl jsem to v úmyslu."

„Tak proč?"

„Nevím. Ale možná je to tím, že jsem mluvil o Pintě a že jsem byl čestný, a také jsem chtěl, abys to věděla, než odjedu - dokonce i tehdy, když vím, že je to zbytečné."

„To není zbytečné, Creasy." Chtěla pokračovat. Chtěla mu všechno říct. Ale stejně jako si přísahala ohledně slz, její přísaha se týkala i tohoto. Vstala a podívala se na moře zalité měsíční září.

„Jakou máš šanci, že to přežiješ?" zeptala se.

„Velmi malou," přiznal otevřeně.

„Ale když přežiješ - vrátíš se zpátky sem, ke mně?" Otočila se k němu a on se postavil.

„Ano, ale nečekej. Nejdu tam, abych spáchal sebevraždu. Jestliže mám aspoň jednoprocentní šanci, pak nejde o sebevraždu - ale, Nadio, záleží to na náhodě." Pohnul se a sevřel ji do náruče. „Takže nečekej."

„Chtěla jsem to jen vědět," hlesla. Políbila ho tvrdě a divoce. „Udělej to, Creasy." Její hlas zněl horlivě. „Udělej to. Zabij je. Všechny - zaslouží si to. Nenávidím je -nenávidím je tak moc, jako je nenávidíš ty." Pevně ho sevřela, cítila přitom jeho sílu a pohybovala rukama po jeho tvrdých svalech na zádech a ramenou. Promluvila k němu s ústy na jeho krku. „Neboj se o mě. Nemysli na mě. Mysli jenom na ně a na to, co udělali." V jejím hlase bylo slyšet nenávist - mohl to slyšet - byl jí naplněn.

„Každé ráno půjdu se svou matkou do kostela. Budu se modlit - modlit, abys je všechny zabil - nebudu se zpovídat. Budu se jen modlit - až zemřeš nebo se vrátíš - teprve pak se vyzpovídám."

Sebrali své šaty a stoupali nahoru k domu. Její slova i její nálada ho hluboce ovlivnily. Bylo tu něco, čemu nerozuměl, něco, co mu uniklo. Ale její reakce a její emoce, které se vázaly k jeho příštímu boji, a to jak se s tím ztotožňovala, to všechno způsobilo, že soustředil svou mysl a vyčistil ji od všeho, kromě toho jediného záměru.

Nechtěla se znovu milovat. Nechtěla ani spát. Chybělo už jen pár hodin do svítání. Leželi spolu v posteli, svou hlavu měla položenou na jeho hrudi, poslouchala jeho klidný dech.

Při prvním světle se tiše vyprostila z jeho objetí, vstala a popocházela po pokoji, když

sbírala jeho oblečení a balila mu tašku. Nahoru položila kazeťák. Šest kazet dala do boční kapsy. Potom je s mírným úsměvem zase vyndala a vybrala jednu, kterou vložila do kazeťáku, aby byla připravena k přehrání.

Potom sešla do kuchyně a uvařila snídani a kávu a podnos odnesla nahoru.

Musel stihnout první loď na Maltu. Joey odnesl jeho tašku do landroveru a vylezl si na místo řidiče. Laura ho objala a políbila ho na tvář a potom mu popřála hodně štěstí. Chvíli ji držel a děkoval jí, že mu pomohla znovu získat sílu.

Potom potřásl rukou Paulovi.

„V pořádku, Paule?"

„V pořádku, Creasy!"

Nadia se rozhodla, že s ním nepůjde až na loď. Přistoupila k němu, objala ho a políbila ho na ústa, popřála mu mnoho štěstí a potom se postavila zpátky ke svým rodičům, zatímco se landrover rozjel nahoru po cestě. Její obličej postrádal jakýkoli výraz.

Půl hodiny nato přešla dopředu před dům a dívala se, jak *Melitaland* odráží od přístavu.

Věděla, že on bude stát v kajutě s Victorem nebo Michelem. Když se jí odkryl výhled, spatřila, jak vyšel na kraj můstku a podíval se směrem na kopec k ní a zamával. Zamávala mu také a potom stála a dívala se, jak se loď otáčí, aby minula Comino, a jak se ztrácí z dohledu. Vrátila se do kuchyně, aby pomohla matce, která byla zmatená, protože Gozané jsou citliví, ale obličej její dcery nejevil známky emocí.

Večer šla po cestě do Ramly, zastavila se na svahu hory a v dálce spatřila velký bílý parník, jak vyplouvá z Velkého přístavu a míří na sever.

Salvu, který pracoval dole na svých polích, spatřil to děvče, jak stojí a dívá se na moře, a chtěl na ně zavolat, ale potom se zahleděl směrem, kterým se dívala ona, a vrátil se tiše zpět ke své práci. Teprve když loď zmizela za horizontem v soumraku, obrátila se a vydala se pomalu k farmě. Vyšla do pokojů, které spolu obývali, sundala si šaty a vlezla si do postele. Stáhla si jeho polštář dolů na břicho a objala ho.

Pak plakala dlouho do noci.

KNIHA TŘETÍ

Kapitola 14

Ti dva Arabové hodně smlouvali. Jasné podmínky, nebo nic. Bez raketometů nechtěli těch padesát MAS kulometů ani pět set lehkých kulometů. Pro Leclerca tak nastala nepříjemná situace. Jako mnoho obchodníků se zbraněmi měl i on jistou neoficiální podporu, neboť exportoval výrobky zbrojního průmyslu. Ze svého zdroje na ministerstvu se dozvěděl, že těmhle Arabům se nesmí dostat do rukou raketomety. Taková je politika. Ačkoli měli osvědčení od jistého státu z Perského zálivu, že jejich země nehodlá zbraně dál prodávat, zásilka měla být přeložena v Bejrútu, což mohlo znamenat cokoli - levice, pravice, falangisté, PLO nebo Troop 4 libyjských Skautů.

Vzdychl si - bude se muset se svým kontaktem spojit znovu.

„Nějaké bych vám možná mohl sehnat," řekl tomu staršímu, který byl elegantně oblečen, měl jestřábí obličej a vrtěl hlavou.

„Aspoň šest, monsieur Leclerc," řekl skvělou francouzštinou. „Nebo si je budeme muset objednat někde jinde, třeba v Monte Carlu."

Leclerc si znovu povzdechl a zaklel pod vousy. Ten zasraný Američan v Monte Carlu chce celý ten obchod zprasit. Prodá jim raketomety, prima, můžeme začít třetí světovou válku.

„Uvidím, co se dá dělat." Postavil se a obešel svůj stůl. „Zavolejte mi určitě zítra dopoledne v jedenáct."

Potřásli si rukama a Leclerc je vyvedl z kanceláře.

Creasy seděl u recepce a četl si časopis. „Běž do mé kanceláře," řekl mu Leclerc. „Hned budu u tebe."

Když se Leclerc vrátil, prohlížel si Creasy obrázky zbraní, které zdobily stěny. Francouz mu nabídl židli a posadil se za stůl. Chvíli se navzájem prohlíželi. První promluvil Leclerc.

„Vypadá to, že jsi v dobré kondici. To je velký rozdíl od té doby, co jsem tě viděl naposled."

„Když jsi mě viděl naposled, byl jsem opilec," odsekl Creasy krátce.

Ve vzduch viselo nepřátelství. Leclerc se o tom zmínil.

„Nemusel jsi říkat Guidovi, aby mě zastrašoval."

Creasy mlčel, jeho zadumané oči Francouze pozorovaly - snažily se ho ohodnotit. Leclerc byl vysoký muž v nejlepších letech se sklonem k tloustnutí. Měl na sobě tmavě šedý oblek a byl pěkně ostříhaný, s pečlivě upravenými nehty. Vypadal jako úspěšný burzovní makléř, ale Creasy ho znal ještě v dobách, kdy to byl velmi drsný a bezohledný žoldnéř. Leclerc si povzdechl a pokrčil rameny.

„Creasy, nikdy jsme nebyli přáteli. Není to moje vina. Ale jsem ti něco dlužen. Jsem ti dlužen za dvě věci - zachránil jsi mi život v Katanze a to už by skoro stačilo." Mírně se usmál. „Také ti dlužím za Rhodésii, pomohl jsi mi k velmi dobré objednávce - měl jsem z toho velký zisk. Takže je přirozené, že ti pomůžu - a Guido nemusel mluvit o barevném pohřbu."

„Za Rhodésii mi nic nedlužíš," ohradil se Creasy. „Zaplatili mi za to, že jsem jim poradil. Prostě jsi zrovna nabízel to, co potřebovali."

„O.K.," připustil Leclerc. „Ale Katanga, to je něco jiného. Pokus se připustit, že kromě Guida existují i další lidé, kteří tě považují za přítele, ať už se k nim chováš jakkoli."

Nastalo ticho a potom byl Leclerc šokován - Creasy se usmál. Otevřeným a prostým úsměvem.

„V pořádku. Díky," řekl. „Přijímám."

Leclerc se pomalu probral ze svého šoku a uvědomil si, že ten muž, který seděl před ním, se opravdu změnil. Nebyl jen zdravější - znal ho už dávno, když byl v takové kondici jako málokdo jiný. Změnil se uvnitř. Stále kolem něj byla jakási aura hrozby, ale jeho úsměv byl ryzí a nepředstíraný.

„Máš to všechno?" chtěl vědět Creasy.

Leclerc se zamyslel a potom přikývl.

„Ano. Byla to různorodá objednávka a mám několik alternativ. Můžeš si vybrat, co ti bude nejvíc vyhovovat." Podíval se na hodinky. „Pojďme se teď naobědvat a potom zajdeme do skladiště. Řeknu svým lidem, ať to zatím připraví."

Creasy přikývl, ale nevstal. Zdálo se, že o něčem přemýšlí. Nakonec se rozhodl.

„Leclerku, máš takové kontakty, abys mohl sehnat falešné doklady? - pas, řidičák - a tak dále?"

„To bych mohl," přitakal Francouz. „Ale pro jakou zemi?"

„Francii, Belgii, Kanadu nebo Ameriku," odpověděl Creasy. „Vlastně je to jedno - jde jen o různé jazyky. Mluvím francouzsky a moje angličtina má severoamerický přízvuk. Problém je, že je potřebuju rychle - do čtyř nebo pěti dnů."

Leclerc vztyčil prst a zamyslel se. „Francouzský půjde sehnat nejsnáz," řekl nakonec, „ale ne pokud jej hodláš používat v téhle zemi."

„To nebudu - ani zbraně - máš na to mé slovo."

Leclerc přikývl. „Už mě o tom ujistil Guido. A fotografie?"

Creasy sáhl do náprsní kapsy, vytáhl obálku a položil ji na stůl.

„Tady je jich tucet. Potřebuji doklady, které by si vzal na výlet lodí obyčejný Francouz."

Leclerc otevřel šuplík a obálku hodil dovnitř.

„O.K., podívám se na to dnes večer." Omluvně se na něj podíval. „Bude to drahé, Creasy. Nic pro mě, chápeš - já si z toho nenechám nic. Ale to, že to chceš tak rychle, pěkně zvedne cenu."

Creasy se opět usmál. „To je v pořádku. Pojďme teď na ten oběd."

Jak tak kráčeli ke dveřím, pomyslel si Leclerc, že jestli se na něj Creasy ještě jednou usměje, tak se z toho složí.

Toletela přijela do Francie předešlé noci. Creasy si vzal taxík a jel rovnou na nádraží, kde si ze zavazadlové pokladny vyzvedl černou koženou aktovku. V nádražní restauraci si našel klidný stůl v rohu, objednal si kávu a vytáhl Guidův dopis. Přečetl si kombinaci čísel a otevřel zakódovaný zámek. Uvnitř byla veliká obálka. V obálce byl klíč, mapa Marseilles a dvě sady dokladů. Jednak to byl pas a doklady na jméno Luigi Racca - dovozce zeleniny z Amalfi, a druhé papíry byly doklady k dodávce Toyota. Otevřel mapu a hned si všiml malé značky udělané perem a poznámek na okraji. Potom všechno zase položil do aktovky a zamkl zámek. Jak tak upíjel kávu, bloumal očima po restauraci i po tom shonu za sklem, které oddělovalo restauraci od nádražní haly. Myslel však na Guida. Bez jeho pomoci by byla celá operace nesrovnatelně těžší. Creasy věděl, že Luigi Racca bude jistě opravdový dovozce zeleniny, který však neví, že si někdo jeho jméno jaksi vypůjčil. Věděl, že jak pas, tak ostatní doklady budou prací nejlepšího padělatele v Neapoli - městě, které se svými padělateli právem pyšní. Věděl, že až do Neapole přijede, všechno bude v pořádku. Za týden začne zabíjení.

Tušil, že dodávku převezl do Marseilles po souši Pietro. Musí si s Guidem promluvit o jeho bezpečnosti, než to vypukne.

Dopil svou kávu a vzal si taxík k poště, kde vyzvedl balíky, které dorazily z Paříže a Bruselu. Potom se ubytoval v malém hotelu, přičemž použil dokladů na jméno Luigi Racca.

Jejich kroky duněly na kamenné podlaze a zvuk se ozýval až nahoru k ocelovým traverzám. Na paletách tu stály dlouhé řady beden a nad nimi se kroutila změť potrubí. Creasy vdechoval známý pach zbrojního arzenálu - měděný zápach tuku a kovu. Část skladu byla oddělena hrubou plechovou stěnou, ve které byly dveře s visacím zámkem. Leclerc zámek otevřel a otočil vypínačem. Na stropě se rozblikaly zářivky a osvětlily dva dlouhé

kovové stoly - jeden prázdný, druhý zaplněný zbraněmi a rozličným vybavením.

Leclerc zůstal stát ve dveřích a Creasy zatím pomalu procházel kolem stolu a sledoval, jak jsou zbraně různě seřazeny. Potom zašel zpět na začátek a zastavil se u první skupiny zbraní - pistolí. Leclerc se k němu přidal.

„Chtěl jsi pětačtyřicítku a něco menšího a lehčího." Pokynul mu. „Tak si vyber."

Na stole ležel asi tucet pistolí, výrobků různých zemí a několik druhů tlumičů. Creasy si vybral Colt 1911 a britský Webley 0.32. Leclerc se jeho druhému výběru trochu podivil.

„Já vím," bručel Creasy. „Je staromódní, ale dá se na něj spolehnout a jsem na něj zvyklý."

Otočil se a položil ty dvě zbraně na stůl za sebou, potom se otočil zase zpátky, vybral ještě dva tlumiče a položil je k pistolím. „Do každé si vezmu pět set ostrých."

Leclerc vytáhl malý zápisník a kuličkové pero a udělal si do něj poznámku. Přesunuli se k druhé skupince - samopalům. Byly zde čtyři typy - izraelský Uzi, britský Sterling, dánský Madsen a ten, který si Creasy okamžitě vybral - Ingram Model 10. Kovová pažba byla skládací a složená měřila zbraň jen asi pětadvacet centimetrů. Vypadal spíš jako velká pistole než automat, ale měl kadenci jedenáct set ran za minutu.

„Už jsi takový používal?" zeptal se Leclerc. Creasy přikývl a potěžkal zbraň v ruce.

„Jo. Ve Vietnamu. Jeho největší výhodou je ta velikost. Kadence je až moc velká, když ho máš jen na to, kdyby něco, ale pro můj účel se výborně hodí. Máš k němu tlumič?"

„Můžu ho do pár dnů sehnat."

„Dobře." Creasy položil zbraň na stůl za sebou. „Vezmu si pět zásobníků a dva tisíce nábojů."

Dál přišly na řadu dvě ostřelovačské pušky - upravená M14 s hledáčkem Weaver a britská L4A1 se standardním hledáčkem 32. Creasy si vybral M14.

„Vejde se do ní dvakrát tolik nábojů," poznamenal. „Chci dva náhradní zásobníky a standardní krabici nábojnic."

Přešli k raketometům.

„Nejdu do války," řekl Creasy. „Pro svou velikost a váhu to musí být RPG 7."

Leclerc se ušklíbl a vzal do ruky tu menší trubici. „Prodal bych jich milion, kdybych je měl." Držel trubici rukama na obou koncích a otočil jimi. Uprostřed se rozpojily. Creasy spokojeně přikývl. „Stroke D," řekl. „Čím dál tím líp. Jaké je standardní balení střel?"

„Bedna po osmi nebo po dvanácti," odpověděl Leclerc, zašrouboval opět raketomet a položil jej vedle ingramu.

„Takže těch osm," diktoval Creasy a přesunul se ke granátům. Vybral si britský Fragmentation 36 a Phosphorous 87.

„Budu jich potřebovat méně, než je ve standardním balení, mohli by mi tvoji hoši stlouct bednu pro patnáct od každého druhu?"

„To by šlo," potvrdil to Leclerc.

Potom si Creasy vzal dvouhlavňovou brokovnici s nakrátko uřezanou hlavní. S cvaknutím nalomil hlaveň, podíval se do ní proti světlu, aby ji prozkoumal, pak ji zase zacvakl a položil brokovnici vedle granátů. Vedle ostatních zbraní vypadala, jako by tam nepatřila.

„Pár krabiček SSG," objednal si Creasy a Leclerc si udělal poznámku.

Pokračoval a vzal si noční infradalekohled Trilux, nůž pro komando i s pouzdrem a různé druhy popruhů a přezek.

Až na kraji stolu ležel plochý kovový tác a na něm množství malých věciček. Creasy si několik vzal do rukou a zkoumavě je prohlížel.

„To jsou ty nejmodernější," řekl Leclerc přes rameno. „Možná jsi je ještě neviděl."

Creasy držel v ruce kulatou trubku. Z jednoho konce trčela úzká, asi palec dlouhá jehla.

„Používal jsem tyhle detonátory," vzpomněl si Creasy, „ale takový časovač ne."

Leclerc zvedl další kovovou trubku. Trčely z ní dva bodce - jako pro elektrickou zásuvku. Odšrouboval trubici a ukázal Creasymu kadmiovou baterii a dva číslicové displeje. Pak zasunul časovač do detonátoru. Spojený mechanismus nebyl ani pět centimetrů dlouhý a dva centimetry široký.

Leclerc se usmál. „Elektronika věci jen usnadňuje. Guido chtěl kilo plastické trhaviny. Mám ji tady všude."

„Dobře," řekl Creasy a podíval se na stůl za sebou. „To je všechno, co potřebuju."

Leclerc si tu kolekci prohlédl a zvědavost v něm silně zahlodala. Vybavit takhle Creasyho bylo pro něj téměř profesním blahem. Nevěděl, na co to vybavení Creasy potřeboval, a ani se ho nehodlal zeptat, ale byl si jist, že bude v příštích týdnech sledovat italské noviny. Znal už trochu toho Američana a věděl o jeho zkušenostech, takže si dovedl představit to ničení, které tyto zbraně přinesou.

„Můžeš mi obstarat dobrý lehký ramenní postroj s pouzdrem na toho webleye a pouzdro k pasu na ten kolt?"

Leclerc přikývl. „Standardní pouzdro na kolt."

„To bude dobré." Creasy si vytáhl vysunovací metr a poznámkový blok. „Máš nějaké jejich rozměry?"

„Samozřejmě." Leclerc šel do skladiště a Creasy se dal do práce s metrem.

„Kde tě mám vysadit?"

„Kdekoli blízko rybářského přístavu."

Creasy se nezmínil o hotelu, ve kterém bydlel. Důvěřoval Leclerkovi - ale staré zvyky se těžko mění.

Francouz se zeptal: „Potřebuješ snad v Marseilles ještě něco? - dámskou společnost?"

Creasy se usmál a zavrtěl hlavou. „Myslel jsem, že prodáváš jen zbraně."

„Víš, jak to je," reagoval na to Leclerc. „Když něco prodáváš, musíš to ozdobit pentlemi. Arabové jsou ti nejhorší - asi se jim toho doma dostává málo."

„Obchod musí tímhle směrem jen kvést," poznamenal Creasy. „Mají dost menších válek na to, aby se v evropských zbrojařských továrnách dělaly přesčasy."

„To je pravda," zachrochtal Leclerc. „A půjde to pořád lépe - nebo hůř, záleží na tom, jak se na to díváš. To opětovné vzkříšení islámu povede jen k dalším válkám -je to násilná víra." Pohlédl na Creasyho. „A kromě výrobců zbraní budou mít hodně práce i takoví, jako jsi ty."

Creasy pokrčil rameny. „Možná."

Zastavili u loděnice a Creasy otevřel dveře.

„Tedy v deset hodin, ve čtvrtek večer," řekl.

Leclerc přikývl. „Budu čekat."

Creasy prostudoval mapu a řidiči taxíku řekl, ať ho vysadí na rohu Rue St. Honoré. V hotelu se převlékl a teď měl na sobě prosté oblečení - džínsy a košili. Jeho oči líně bloumaly po ulicích, když ujížděli městem směrem na jih. Měl rád Marseilles. Člověk sem mohl zapadnout a stát se anonymním. Každý si tady hleděl svého. V tomhle městě člověk lehce sehnal drogy, zbraně, nebo se prostě jen ztratil.

Taxík zastavil, Creasy zaplatil taxikáři, vystoupil a šel asi deset minut, než se dostal k Rue Catinat. Několik minut jen stál a ulici pozoroval.

Bylo to předměstí, kde žili převážně dělníci. Pronajaté budovy, malé obchody a továrny. V polovině ulice byla řada garáží. Došel k číslu 11 a bez rozhlížení přistoupil k vratům, vytáhl klíč a odemkl, otočil vypínačem a zase za sebou zavřel.

Většinu místa zabírala dodávka Toyota Hiace. Byla natřena na tmavě šedo a na boku byl poněkud zašlý černý nápis: LUIGI RACCA - ZELENINA.

Dodávka vypadala staře a používaně, ale Creasy věděl, že motor i podvozek budou v perfektním pořádku. Otevřel zadní dveře. Hned před ním ležel dokola stočený elektrický kabel, na jehož konci byla zástrčka. Lehce se usmál Guidově předvídavosti, vzal zástrčku, šel k zásuvce a zapojil ji. Žárovka uvnitř dodávky osvětlila zbytek jejího vnitřku. Byly zde dřevěné lišty, pytle s bavlněným odpadem, dlouhá role plsti a dřevěná lavička s chytře připevněnou krabicí na nářadí. Creasy to všechno vyložil na podlahu za dodávku a potom přešel k přední části vozu a dobře si prohlédl plechový panel za sedadlem řidiče. Vrátil se k bedně s nářadím, vytáhl šroubovák a pak opatrně, aby nepoškodil lak, odšrouboval tucet šroubků skrytých v rozích a po obvodu. Falešný plech za řidičem se mírně odklopil a odkryl asi stopu široký prostor, který zabíral plochu celého průřezu vozu. Spokojeně zachrochtal, vynesl panel ven a opřel ho o stěnu garáže. Hned potom si vytáhl svůj vysouvací metr a poznámkový blok a přesně změřil rozměry tajného úkrytu.

Podle předešlých poznámek načrtl neumělý plán a přilepil ho zevnitř na vrata garáže.

Další dvě hodiny soustředěně pracoval - měřil dřevo a řezal ho malou motorovou pilkou.

Práce ho těšila, ale občas toho musel nechat, protože se mu v zavřené garáži špatně dýchalo. Venku už byla tma a on se šel na pár minut projít, aby se nadýchal čerstvého vzduchu. Pak objevil malé bistro a vstoupil dovnitř, aby si dal něco k večeři.

V osm hodin ráno už byl zase v garáži. Pracoval až do poledne a pak si zašel do stejného bistra na oběd. Jídlo bylo jednoduché a dobré a se svým prostým oblečením a hovorovou francouzštinou vypadal jako ostatní zdejší zákazníci.

Brzy odpoledne byl s prací se dřevem hotov a snažil se je umístit do úkrytu. Nejdřív těžký rám a potom ty křížové kusy, každý zapadl přesně na své místo. Poodstoupil, aby si prohlédl výsledek své práce. Úkryt byl teď jako obrovský nevyřešený dětský hlavolam. Ve čtvrtek ho přidáním chybějících dílů vyřeší.

Když byl zpátky v hotelu, podíval se do Zlatých stránek a zatelefonoval do půjčovny aut. Na jméno Luigi Racca si na příští den pronajal na čtyřiadvacet hodin dodávku - fiata.

Leclerc čekal s hlídačem. Na ulici nebyl nikdo jiný. Pět minut po desáté zahnula zpoza rohu modrá dodávka a zaparkovala asi sto metrů od nich. Světla dvakrát blikla a zhasla.

„Běž za roh a počkej tam," řekl Leclerc strážnému. „Nevracej se, dokud ta dodávka neodjede." Když hlídač zmizel ve tmě, dodávka se dala znovu do pohybu.

„O.K.?" zeptal se Creasy a seskočil z kabiny.

„O.K.," opáčil Leclerc a odemkl dveře skladiště. Uvnitř byly jen tři bedny na nízkozdvižném vozíku. Byly označeny A, B a C. Leclerc na ně postupně ukazoval. „Střelivo, zbraně, jiné vybavení." Za pár minut byly bedny naloženy v dodávce a Creasy si sedl opět do kabiny.

Leclerc se na něj nahoru podíval. „Přijď zítra odpoledne do mé kanceláře. Budeš mít hotové ty doklady."

Creasy přikývl a odjel.

Čtyřicet minut jezdil po městě, měnil rychlost a nepředvídatelně zatáčel. Když se ujistil, že ho nikdo nesleduje, zamířil k Rue Catinat a zaparkoval asi padesát metrů od garáže. Vypnul motor, zhasl světla a půl hodiny jen tak seděl a sledoval. Pak nastartoval a zacouval až k vratům garáže. Potom rychle vyložil bedny a nanosil je do dovnitř. Zamknul a jel zpátky do hotelu - celou cestu se opět díval do zrcátka.

Brzy ráno vrátil dodávku a v devět hodin už byl zase v garáži. Odstranil z beden víka a jednu po druhé umístil zbraně, munici i granáty na jejich předem přidělená místa. Pak bral do rukou plné hrsti bavlněných zbytků a ucpával prázdná místa mezi výzbrojí a rámem. Potom přikryl celý rám plstí. Dal na místo falešný plechový panel a - znovu opatrně, aby nepoškodil lak - přišrouboval šroubky na okrajích. Několikrát udeřil do panelu na několika místech pěstí. Nakonec se rozkročil, naklonil se dopředu a dozadu a rozhoupal dodávku na pérech.

Spokojeně přikývl. Jeho nosič zbraní byl připraven a naložen.

Leclerc mu přes stůl podal obálku a Creasy z ní vytáhl pas a ostatní papíry a důkladně si je prohlédl.

„Jsou dobré," řekl. „Lepší, než jsem čekal - kolik jsem dlužen?"

Leclerc kajícně pokrčil rameny. „Jedenáct tisíc franků."

„Stojí za to," řekl Creasy, vytáhl svazek bankovek a odpočítal potřebnou sumu. „Zařídil s tebou Guido platbu toho ostatního?"

Leclerc přikývl. „Zaplatí na můj účet v Bruselu." Odmlčel se a dodal: „Dostaneš to za skutečnou cenu - nic jsem si nepřidal."

„Díky," odpověděl Creasy a mírně se usmál. „Takže jsme vyrovnáni."

Leclerc se postavil a řekl: „To má můj život tak nízkou cenu? Doufám, že ne."

Creasy mu podal ruku. „Když se oplácí dobrý skutek, jde o to vůbec to udělat, a ne o to, do jaké míry. Mimochodem, vím, že musíš kvůli svému obchodu spolupracovat s vládou, a vím také, že tahle transakce byla velmi neoficiální. Kdyby na tebe vyvinuli nějaký tlak, řekni jim, že sis myslel, že stále jednám ve jménu Rhodésie. Ale o těch dokladech se nezmiňuj nikomu - ani Guidovi."

Leclerc se usmál. „O.K. Když je to nutné, dovedu se tvářit jako neviňátko. Hodně štěstí."

U dveří Creasy zaváhal, ale pak se přece jen rozhodl a otočil se.

„Musel ses kvůli mně potýkat se spoustou problémů," řekl tiše. „Vážím si toho. Kdykoli pro tebe budu moct něco udělat, spoj se se mnou - třeba přes Guida."

Leclerc se chtěl zrovna posadit, ale když se dveře zavřely, zůstal zpola stát, opřen rukama o opěradlo křesla, a ústa měl překvapením otevřená. Pak se pomalu svezl na své místo a pokřižoval se. Zázraky se dějí.

Kapitola 15

Guido stál na terase a sledoval dalekohledem, jak modrobílá loď přijíždí do přístavu. Měl důvěru v padělané doklady, ale vozy přijíždějící z Marseilles byly často důkladně prohlíženy.

Sklopili rampu a po ní dolů sjížděl proud osobních aut, který se pak dělil do tří front. Potom sjelo několik nákladních aut a kamion. Pak šedá dodávka. Guido viděl Creasyho, jak vystoupil z kabiny a líně se opřel o boční stranu vozu, aby vyjádřil jistou lhostejnost. Měl na sobě vybledlé modré montérky a držel velkou leteckou obálku, kterou si připlácl k noze.

Celník se k němu dostal až za dvacet minut. Mezitím vyšel Pietro na terasu.

„Přijel?"

„Ano," zavrčel Guido, aniž uhnul pohledem z doků.

Úředník pečlivě prohlédl doklady a potom přešel k zadní části vozu. Creasy mu otevřel dveře, celník mu vrátil obálku a vyhoupl se dovnitř. Zdálo se to jako věčnost, než se opět objevil a v ruce něco držel. Guido ztuhl, naklonil se trochu dopředu a zaostřil dalekohled, aby lépe viděl. Nakonec poznal, co to je, a když viděl, jak Creasy přikývl, jeho plíce uvolnily zatajený dech.

„Co je to?" chtěl vědět Pietro.

„Meloun! - Ten bastard chce meloun."

Pietro se rozesmál. „To je docela nízké clo."

Šedá dodávka se dala do pohybu a zastavila u brány bezpečnostní služby - tentokrát jen na chvíli - a pak se včlenila do neapolské dopravy. Guido odložil dalekohled a podíval se na hodinky.

„Zavolá asi za hodinu. Takže já půjdu někam na oběd - zvládneš to tady sám?"

„Samozřejmě," odpověděl Pietro. „Řekni mu, že přeji hodně štěstí."

„Řeknu mu to," přikývl Guido s vážným výrazem ve tváři. „Bude ho totiž potřebovat."

Guido vstoupil do restaurace a v ruce držel plátěnou tašku. Ve dveřích se na chvíli zastavil, aby nechal své oči přivyknout místnímu tlumenému světlu. Bylo právě poledne a kromě Creasyho, sedícího za stolem v rohu, a znuděného číšníka tady nebyl nikdo. Když se Guido přiblížil, Creasy se postavil a vřele se objali. Guido pak trochu poodstoupil a podíval se na něj kriticky.

„Gozo ti zřejmě svědčilo. Omládl jsi nejmíň o deset let."

Creasy se usmál. „Všichni tě pozdravují."

Sedli si a objednali si lehký oběd - *calzoni* a salát.

„V Marseilles bylo všechno O.K.?" zeptal se Guido, jakmile číšník odešel.

„Skvělé," přikývl Creasy. „Leclerc byl ochotný a pomohl mi, ale nelíbilo se mu, jak jsi mu vyhrožoval."

Guido se ušklíbl. „No, vyhrožování nebolí - jak se má Nadia?"

Otázka Creasyho na moment vyvedla z míry.

„Má se fajn - ty o tom víš?"

„Myslel jsem si to."

Guido mu řekl o jejím telefonátu a o tom, jak se ji snažil odradit. „Ale nemyslím si, že bych ji doopravdy odradil."

Creasy zavrtěl hlavou. „To teda ne."

„Jak vzala tvůj odjezd?"

Creasy pokrčil rameny - byl z toho poněkud zmatený.

„Jako by se nic nedělo. Žádné slzy, žádné citové výlevy - je to zvláštní dívka."

Přišel číšník s jídlem a s láhví vína a potom je nechal o samotě.

„Do Marseilles jsem poslal Pietra," vysvětloval Guido. „Obešel to tam všechno a zařídil také všechno potřebné v Miláně a Římě."

„Je to dobrý chlapec," poznamenal Creasy.

Chvíli jedli mlčky. Creasy se nemusel ptát, jestli je na Pietra spolehnutí, ale přesto musel něco říci.

„Mohl by se dostat do nebezpečí."

Guido přikývl. „Až to začne, pošlu ho na Gozo. Zůstane tam, dokud to všechno neskončí. Stejně potřebuje nějaké prázdniny."

„Zaslouží si je," souhlasil Creasy a opakoval: „Je to dobrý chlapec - jak to bez něj zvládneš?"

Guido se usmál. „Na tu dobu uzavírám penzion. Budu jen připravovat obědy a večeře pro stálé zákazníky. Bude to mnohem méně práce."

Creasy nezačal frázovitě žvanit o úniku zisků. Nemusel nic říkat.

Guido rozepnul plátěnou tašku, vytáhl pět svazků klíčů, dvě mapy a nějaké desky. Podal Creasymu klíče přes stůl. Na všech byly visačky. Řekl: „Byt v Miláně, chata ve Vigentino - je to jen kousek za městem, Alfetta GT, byt v Římě a Renault 20, rovněž v Římě."

Creasy si vzal klíče a usmál se: „Cítím se jako vlastník velkého majetku!"

„Spíš nájemce." Guido se na něj také usmál. „Všechno je to pronajato na tři měsíce a nájemní lhůta začala před deseti dny."

„Nemůžou tě přes ně nějak vystopovat?"

Zavrtěl hlavou. „Nemají šanci - byty i chatu najal Remarque z Bruselu, na falešné jméno, pochopitelně, a mezi mnou jím neexistuje spojení. Auta jsem najal já na jméno Luigi Racca. Náhodou je to vdovec a je teď na návštěvě u dcery, která žije v Austrálii. Vrátí se nejdřív za několik měsíců."

Otevřel mapy a ukázal mu zakroužkovaná místa, která označovala byt v Miláně a bungalov trochu mimo město.

„Je to docela stranou, taková samota, a je u toho i garáž - uvnitř je ta alfetta." Ukázal na byt v Římě a na garáž, která byla jen dva bloky vedle a ve které byl renault.

„V bytech i v bungalovu jsou jisté zásoby konzerv a podobně." Poklepal na desky. „Tady jsou adresy."

„Dobře," spokojeně přikyvoval Creasy. „Pamatoval jsi i na to elektrické zařízení?"

Guido se ušklíbl, sáhl do tašky a podal mu přes stůl dva lesklé válce. Creasy si jeden z nich důkladně prohlédl.

Byl vyroben z galvanického hliníku - asi osm centimetrů dlouhý, dva centimetry v průměru a na obou koncích byl zkosený. Chytil ho za konce, pomalu otočil a válec se rozdělil a objevil se jemný závit. Podíval se do obou polovin. Vnitřek byl stejně hladký jako povrch.

„Nechal jsem je udělat v místním strojním zámečnictví," vysvětloval Guido, vzal válce a dal je zpátky do tašky. „Jsou poněkud větší než obvykle - trochu nepohodlné, řekl bych."

Creasy se mírně usmál. „Může si stěžovat - budu s ním cítit."

Guido schoval klíče a mapy a nechal před sebou jen desky. „Pamatuješ si na Verruu?" zeptal se. „Z legie?"

„Ano," vzpomněl si Creasy. „Druhý REP. Udělal dvě chyby a odešel - už stárnul."

„Správně," řekl Guido. „Teď žije tady v Neapoli. Deset let - potom, co odešel z legie - pracoval na Sicílii pro Cantarellu s těžkými zbraněmi. Před pár lety ho vykopli a on se vrátil sem ke své vdané dceři. Často chodí do mého penzionu na jídlo. Rád vzpomíná na staré časy. Už jsem si na něj skoro nepamatoval - byl jsem v legii jen pár měsíců, když odešel - ale on se pamatuje na tebe. Často o tobě mluví - o těch starých časech ve Vietnamu."

Creasy přikývl. „Už tehdy mluvil až příliš mnoho. Neví nic o téhle operaci?"

Guido zavrtěl hlavou. „Nic. Ale proč o tom mluvím - je na Cantarellu velmi rozhněván. Má dojem, že se k němu nezachovali pěkně. Myslím, že si stěžuje na všechno - je takový už od přírody. Ale když jsem ho mírně vybídl, rozpovídal se podrobně o Ville Colacci a místním personálu." Podal Creasymu desky přes stůl. „Je to tady ještě s dalšími podrobnostmi, které se mi podařilo zjistit."

Creasy si prošel obsah desek. Byl zde schematický náčrtek vily a okolního pozemku a několik stran poznámek.

Vzhlédl nahoru a poděkoval: „Guido, tohle je opravdová pomoc - moc si toho vážím."

Guido pokrčil rameny a zavolal na číšníka, aby jim přinesl kávu.

„Vím, že hodláš získávat informace až během toho, jak budeš postupovat," řekl Creasymu. „Ale tohle by ti mohlo ušetřit nějaký ten čas."

„Určitě ano," souhlasil s ním Creasy. „Villa Colacci je dobře zabezpečená - a on se z ní vzdálí jen málokdy."

Guido se zase zašklebil. „Až se doví, že po něm někdo jde, nehne se z místa už vůbec. Máš nějaký nápad, jak se dostat dovnitř?"

„Několik," odpověděl, „ale rozhodnu se, až toho budu vědět víc."

Ve skutečnosti už věděl přesně, jak to provede. Rozhodl se už při své návštěvě Palerma před třemi měsíci. Prodiskutoval by to s Guidem, ale měl důvod, proč to neudělal.

Přinesli jim kávu, a když se Creasy trochu napil, začal to vysvětlovat: „Až to proběhne s Contim v Římě, budu úplně na vlastní noze. Bez kontaktu, bez jakékoli stálé základny. Do té doby už nechám obě auta i dodávku sešrotovat - chápeš proč?"

Guido se krátce usmál. „Jasně. Do té doby už ale jak Cantarella, tak policie zjistí, kdo zabíjí. Nebude jim to trvat dlouho a přijdou na mě. Pak se mě budou vyptávat -a já jim nebudu schopen nic říct, když nebudu nic vědět."

Creasy přitakal s vážným výrazem v obličeji.

„A když nebudeš nic vědět, půjde to poznat. Vždycky to tak je - oba s tím máme zkušenosti. Když to opravdu nebudeš vědět - budeš bezpečnější."

„Ale bude to tak těžší pro tebe," podotknul Guido. „A bůh ví, že to bude těžké už samo o sobě."

Američan se usmál. „Budu improvizovat - nebude to poprvé. Mimochodem, jak se pak skontaktuju s tebou? Nechci používat telefon."

Guido ukázal na desky. „Na přední straně. Je tam číslo P.O. Boxu tady v Neapoli - také číslo pro telegram a telefonní číslo a čas. Já ti zavolám odněkud zvenku."

Creasy otevřel desky a podíval se na čísla.

„O.K. Jestli půjde všechno dobře, nebudu se s tebou vůbec kontaktovat, dokud to neskončí."

Nastalo dlouhé ticho.

„Pořád jsi pevně rozhodnut?"

„Ano - nic se ve mně nezměnilo - tolik je chci dostat -je to jako nemoc."

„Myslel jsem, že by to mohla Nadia změnit - odčerpat nějakou tu nenávist."

Creasy dlouho neodpovídal a přemýšlel o Guidových slovech. Pak zavrtěl hlavou a řekl jemně: „Miluji ji, Guido - a ona miluje mě. Ale to na tom nic nemění. Ta dívka mi to umožnila. Naučila mě - ukázala mi, jak se mi to může přihodit." Jeho obličej byl zasmušilý, jeho hlas se chvěl hlubokým citem. „Všechno jsem Nadii vyprávěl a ona, nechápu, jak je to možné, je nenávidí stejně jako já. Nerozumím tomu, ale je to, jako by tady byla se mnou - povzbuzovala mě."

Opřel se vzadu o opěradlo, zhluboka se nadechl a snažil se své city kontrolovat.

„Vím, že si odporuju - snažím se na Nadiu nemyslet." Nucené se usmál. „Věřil bys tomu, Guido? Já! Padesát roků a zamiluji se."

Guido zavrtěl hlavou. Byl velmi smutný.

„Kdy začneš?"

Creasy se opět naklonil dopředu. Jeho hlas zněl zase věcně.

„Ještě dnes pojedu do Milána - zítra ráno se pojedu podívat na tu chatu. Rabbia a Sandri to schytají jako první, ale potřebuju mluvit jen s jedním z nich - pravděpodobně to bude Rabbia. Zřejmě je jen pěšákem, tak trochu omezený - zlomím ho asi dřív než Sandriho."

Pokrčil rameny. „Pár dní ho budu sledovat a pak ho sbalím."

Guido vzal složku, dal ji do tašky a zapnul ji. Postavili se.

„Běž první," řekl Guido.

„O.K. - řekni Pietrovi, ať si užije prázdnin - a že mu děkuju."

„Vyřídím," přikývl Guido. „Přeje ti hodně štěstí."

Objali se, Creasy vzal tašku a odešel.

Kapitola 16

Rabbia pracoval. Nebyla to žádná velká námaha. Během těch dvou uplynulých hodin navštívil velký počet barů ve východním Miláně. Byl čtvrtek a pro jeho bosse to znamenalo den výplaty.

Rabbia byl velký těžkopádný muž živé povahy. Když se rozzlobil, jeho pohyby se zrychlily a rád lidi bil. Na svou práci se perfektně hodil a účinně, pomalu ji vykonával, stále postupoval podle stejné rutiny.

Byla půlnoc, on skončil s bary a hodlal začít s kluby. Měl na sobě volné sako, které jen zvýrazňovalo jeho velikost. Pod sakem mu visela v koženém pouzdře beretta. Pod druhou paží v kapse u saka byla velká jemná taška z kamzičí kůže, zapnutá na zip. Byla jen zpoloviny plná.

Zastavil svou lancii v zóně zákazu stání před nočním klubem Papagayo a vystoupil z auta na chodník.

Byl na svou lancii pyšný - byla to stříbrná metalíza, uvnitř měl stereo Braun a melodický klakson. Na odkládacím prostoru za oknem byla hračka - jezevčík - jeho hlava se při jízdě hýbala nahoru a dolů. Byl to dárek od jedné milé přítelkyně.

Přestože auto bylo tak drahé a také nákladně vybavené, Rabbia se neobtěžoval s tím, aby ho zamykal, dokonce ani nevytahoval klíčky ze zapalování. Každý zlodějíček v Miláně věděl, komu auto patří, a dovedl si představit, co by následovalo, kdyby se ho jenom dotkl.

Vešel do klubu s mírným očekáváním, neboť právě tady vždy ze zvyku začínal se svým prvním nočním drinkem.

Majitel ho viděl přicházet a luskl prsty na barmana. Než Rabbia došel k baru, čekala tam na něj velká skotská. Labužnicky se napil a rozhlédl se po místnosti.

Několik dvojic tančilo na pomalou hudbu, kterou hrál někdo na piano. Muži byli středního věku, většinou obchodníci, a tančili s mladými společnicemi. Byl to drahý a úspěšný klub. Viděl, jak se jedna dívka vrátila z toalety a sedla si ke stolu - byla to vysoká blondýnka s velkými ňadry v krátkých přiléhavých šatech. Ještě ji tady neviděl, takže musela být nová. Pomalu si v duchu poznamenal, že si ji musí někdy odpoledne nechat poslat domů.

Dopil svou skotskou a majitel k němu přistoupil a dal mu svazek bankovek. Rabbia si je důkladně přepočítal, pak si sáhl pod sako, rozepnul zip a dal bankovky do tašky. Kývl na smějícího se majitele klubu a ukázal bradou směrem k jednomu stolu.

„Ta nová dívka - ta blondýna. Pošli ji ke mně - v pondělí odpoledne, řekněme ve tři."

„Samozřejmě, signore Rabbio."

Když byl znovu na ulici, nadechl se čerstvého vzduchu a šel ke své lancii. Kdyby tam bylo víc světla a kdyby byl Rabbia pozornější, mohl si všimnout, že jezevčíkova hlava za sklem se mírně kývala.

Sedl si za volant, požitkářsky zafuněl a právě se chystal sáhnout na klíč od zapalování, když ucítil vzadu na krku chladný kov a uslyšel ledový hlas: „Ani se nehni."

Nejdřív reagoval užasle: „Víš, kdo já jsem?"

„Jsi Giorgio Rabbia - jestli ještě jednou promluvíš, tak to bude naposled."

Zezadu na něj sáhla něčí ruka a rozepnula mu sako. Cítil, jak mu bere zbraň, ale ani se nehnul - neboť teď dostal opravdu strach. Ten muž za ním znal jeho totožnost a také vůbec nešel po kamzičí tašce. Krádež tedy motivem nebyla. Možná, že začaly problémy s Abratovou bandou.

Hlas přerušil jeho nervózní tok myšlenek.

„Nastartuješ a budeš se držet mých pokynů. Pojedeš pomalu a nebudeš se na sebe snažit strhnout pozornost. Nebudeš chytračit, nebo tě na místě zabiju."

Rabbia řídil opatrně, instinkt mu říkal, že ten chlap za ním si z něj nedělá blázny.

Vedl ho ven z města na jih, a když projížděli předměstím, jeho mozek začal pracovat. Kdyby začala válka gangů o území, byl by už mrtev - buď by to schytal hned před barem,

nebo v té opuštěné čtvrti plné prázdných skladišť, kterou zrovna minuli. Mátl ho ten hlas. Byl v něm jistý neapolský přízvuk a ještě něco, ale nevěděl co. Pomyslel si, že to není Ital, a to ho přimělo, aby začal přemýšlet o něčem jiném. Jeho šéf Fossella měl před několika měsíci jistou rozepři s Union Corpse - skupinou z Marseilles, kvůli lodní zásilce drog. Možná, že jejich nelibost byla větší, než předpokládali, ale proč ten neapolský přízvuk?

Těsně před Vigentinem dostal příkaz zatočit doleva na vedlejší silnici a potom ještě jednou na polní cestu. Zkusí něco udělat, až budou vystupovat z auta - zbraň mu bude muset sundat z krku a přes všechnu svou mohutnost se dokáže hýbat až záludně rychle.

Ve světlech reflektorů se objevil nízký bungalov. Takový, jaký si bohatší obyvatelé Milána staví, aby tam mohli trávit víkendy. Hlas mu řekl, aby ho objel a zastavil vzadu. Pod pneumatikami zaskřípal štěrk.

„Tady zastav. Zabrzdi ruční brzdou a vypni motor."

Rabbia se naklonil dopředu a chlad hlavně ho následoval. Pomalu se zase opřel. A najednou byl tlak na krk pryč. Napjal všechny smysly a zlomek vteřiny nato se mu zatmělo před očima.

Pomalu nabýval vědomí - nejdřív si začal uvědomovat pulsující bolest vzadu na hlavě. Chtěl se tam chytit rukou, ale nešlo to. Jeho brada spočívala na hrudi, a když zaostřil pohled, uviděl svou levou ruku, jak je za zápěstí přilepená lepicí páskou k dřevěnému opěradlu křesla. S bolestí pohnul hlavou k pravé straně. Jeho pravá ruka byla přikurtována podobně. Najednou se mu vrátila paměť a jeho mysl se trochu vyjasnila. Pomalu zvedal hlavu a nejprve uviděl dřevěný stůl. Bylo na něm několik předmětů: kladivo a dva ocelové hroty, vedle nich velký nůž a u něj něco přes třicet centimetrů dlouhá kovová tyč. Z jednoho konce tyče vedla elektrická šňůra a mizela z dohledu za ohybem stolu. Zvedl oči ještě výš a spatřil muže, který seděl za stolem naproti němu. Ten široký obličej - jizvy - přivřené oči - někde - někde už tu tvář musel spatřit.

Na stole vedle mužovy ruky ležel otevřený poznámkový blok, pero a lepicí páska.

„Slyšíš mě?"

Rabbia s bolestí přikývl. „Za tohle budeš trpět, ať jsi, kdo jsi."

Muž jeho slova ignoroval. Ukázal na předměty na stole.

„Podívej se pořádně na to, co tady leží, a poslouchej. Budu se tě teď vyptávat a budu moc zvědavý. Jestli nebudeš odpovídat úplně a pravdivě, odlepím tvou levou ruku, položím ji na stůl a zatluču do ní tenhle hřeb."

Rabbiův pohled se přesunul na lesknoucí se ocelové hroty. Studený a bezcitný hlas pokračoval.

„Pak vezmu tenhle nůž a odříznu ti prsty - jeden po druhém."

Rabbiův pohled se přesunul na nůž.

„Nevykrvácíš, neboj se." Prst ukázal na kovovou tyč. „Tohle je elektrická pájka. Použiju ji na zatavení tvých pahýlů."

Na Rabbiově bledém obličeji se objevil pot. Muž na něj hleděl apaticky.

„Potom, pokud nezačneš mluvit, začneme s pravou rukou a pak s nohama."

Rabbia jako spousta násilníků byl zbabělec. Když se díval do těch očí, které na něj civěly zpoza stolu, měl studený, ale jistý pocit, že ten muž je schopen to udělat - ale proč? Kdo je to? Kde už ho viděl?

Snažil se nastřádat v sobě hněv - hodně hněvu -, aby mohl zapudit svůj strach.

„Jdi kčertu!" zavrčel. Následovala řada oplzlostí, které však ustaly, když muž na druhé straně stolu vstal. Vzal do ruky lepicí pásku, kus odmotal, utrhl a obešel stůl.

Rabbia chtěl něco říct, ale páska mu rychle zalepila ústa a s nimi i slova, která zůstala na jazyku. Viděl jen ten rychlý pohyb směrem ke svému břichu a vzápětí se prohnul bolestí. Vteřinu nato byl zasažen těsně za spánkovou kost.

Zůstal jen částečně při vědomí - jeho tělo bylo paralyzováno, nervy omráčené. Neurčitě si uvědomoval, že jeho levá ruka byla uvolněna a položena na stůl. Za okamžik se jeho tělo napjalo v agonii a zase upadl do bezvědomí.

Když přišel podruhé k sobě, necítil už pulsující bolest na temeni hlavy. Jeho levá paže

byla jako v ohni. Otevřel oči a zíral na svou levou ruku ležící dlaní na stole. Hlava hřebu trčela zprostřed hřbetu ruky. Krev pomalu prosakovala mezi pokřivenými prsty do dřevěného stolu.

Jeho mozek nechtěl věřit očím, ale když se pokusil pohnout, jeho tělo opět zachvátila mocná vlna agonie. Z jeho zalepených úst se vydral slabý sten. Ta obrovská hrůza se zračila v jeho očích. Nešlo jen o brutální akt násilí, ale hlavně o naprosto bezcitný způsob, kterým byl proveden, jako by se ten muž rozhodl stlouct si poličku na knihy.

Znovu se mu podíval do očí. Ani nemrkl - celá tvář byla naprosto bez výrazu. A pak, když se muž znovu postavil, Rabbiovi ztuhla krev v žilách, přikrčil se v křesle, vrtěl hlavou a chroptěl. Muž ho chytil za vlasy a přidržel mu pevně hlavu, když mu strhával pásku z úst. Pak si šel zase sednout za stůl a s ledovým klidem sledoval, jak Rabbia zvrací a třese se bolestí i hrůzou.

Trvalo dlouho, než se velký zpocený Rabbia začal ovládat. Jeho oči se neustále přesouvaly z připíchnuté levé ruky na na nůž a pájku ležící vedle ní a zpět.

Křeče pomalu ustaly, zvedl oči a zlomeným, sotva slyšitelným hlasem se zeptal: „Co chceš vědět?"

Muž si posunul blok a otevřel pero.

„Začněme s únosem Ballettovic dcery."

A Rabbia si vzpomněl, kde ten obličej viděl.

Otázky se na něj sypaly déle než hodinu. Jen jednou, když měl povědět něco o Fossellovi, Rabbia zaváhal, ale když se tázající začal zvedat ze židle, odpovědi začaly z jeho úst zase plynout.

Začali únosem. Rabbia řídil auto a teď rychle poznamenal, že to byl Sandri, kdo střílel na bodyguarda. Ti druzí dva, které bodyguard zabil, byli Dorigo a Cremasco.

Nevěděl nic o penězích z výkupného. Dostali prostě rozkaz, aby tu dívku sebrali v určitou dobu, na určitém místě a odvezli ji do domu v Niguadě.

V celé práci byl zmatek hned od začátku. Fossella jim řekl, že tam bude bodyguard, se kterým nebudou mít moc práce. Nařídil Dorigovi, aby vypálil několik ran, aby ho zastrašil. Nedělali si s tím starosti.

„Kdo tu dívku znásilnil?"

„Sandri," zazněla okamžitá odpověď. „Byl úplně rozzuřený - Dorigo byl jeho dobrý přítel - a Sandri má rád velmi mladé dívky, ale tahle se bránila a poškrábala mu obličej."

Rabbia si nervózně olízl suché rty.

„A ty?" zněla další přímá otázka. „Také jsi ji znásilnil?"

Nastalo delší ticho a potom Rabbia téměř neznatelně přikývl a hlas se mu třásl, když odpovídal:

„No... až po Sandrim. Myslel jsem si, že je to už stejně jedno." Podíval se přes stůl. Muž ani nehnul brvou -zdálo se, že jeho mozek je někde úplně jinde. Znovu začaly padat otázky.

„Ještě někdo jiný?"

Rabbia zavrtěl hlavou. „Byli jsme s ní sami. Byla tam nuda - mysleli jsme, že to skončí za pár dní, ale byly nějaké problémy s výkupným a trčeli jsme v tom domě dva týdny."

„Takže jste ji znásilnili mnohokrát?"

Rabbiovi poklesla brada na prsa. Jeho čelo se lesklo potem. Jeho hlas zněl chraptivě.

„Ano... Nebylo tam co dělat a... ona byla moc krásná."

Hlas se mu zasekl v hrdle, zvedl zrak a viděl, jak na něj zpoza stolu hledí smrt.

„Fossella? Co o tom říkal?"

„Zuřil. Smrt té dívky byla chyba. Moc zuřil - měli jsme dostat každý deset milionů lir, ale Fossella nám nedal nic."

Hlas se měkce zeptal: „Takže jako trest vám za tu práci nezaplatil - to bylo všechno?"

Rabbia přikývl - pot mu kapal z brady.

„Měli jsme štěstí - Sandri je Fossellův synovec - syn jeho sestry."

Muž vzal do ruky pero.

„Ano," řekl jemně. „Měli jste štěstí. Popovídejme si teď o Sandrim."

Vyždímal z Rabbii každý detail: jaké má přátele, kde se pohybuje, jeho zvyky - všechno.

Potom se dostali k Fossellovi a zopakovali si stejnou proceduru.

V jednu chvíli si Rabbia stěžoval na bolest v ruce.

„Nebude to dlouhé," řekl mu muž. „Řekni mi o Contim a Cantarellovi."

Ale Rabbia věděl o takových eminencích jen málo. Cantarella, vysvětloval jen zřídka opouštěl Villu Colacci. Rabbia ho nikdy neviděl.

„Ale Fossella tam jezdí často," řekl. „A za Contim do Říma - aspoň jednou za měsíc."

Žádné další otázky nepadly. Muž zavřel poznámkový blok, zašrouboval pero.

Rabbia zpanikařil. Začal znovu mluvit, motal něco o Sandrim a Fossellovi, ale toho muže za stolem to už očividně nezajímalo. Pomalu se postavil a sáhl si pod sako. Rabbia spatřil zbraň a proud slov ustal. Už necítil žádnou bolest. Fascinován sledoval, jak je tlumič šroubován na hlaveň a jak muž obchází stůl. Jeho oči stále sledovaly zbraň, viděly, jak se zvedá - dokonce přibližuje, cítil, jak kov spočinul na jeho obličeji těsně pod pravým okem. Naposled slyšel lidský hlas:

„Půjdeš do pekla, Rabbio - a nebudeš tam sám."

U Granelliho bylo rušno, typická atmosféra pátečního oběda - usmívající se zákazníci, kteří už se těší na nadcházející víkend.

Vzadu u alkovního stolu jedl Mario Satta. Byl sám. Souhlasil se starým rčením, že nejlepší počet na oběd v restauraci jsou dva - on sám a zatraceně dobrý vrchní.

Satta byl muž, u kterého příroda nešetřila na přitažlivém vzhledu. I teď, když jedl *cappon magro,* se několik elegantních žen podívalo směrem, kde seděl. V zemi, která je baštou pánské módy, byl až neobvykle elegantně oblečen - měl nádherný sestřih vlasů, tmavě šedý oblek a slušivou bledě modrou košili, kterou zdobila široká kaštanově červená kravata. Světlo se blýskalo na plochých manžetových knoflíčcích a pěkných hodinkách Patek Philippe.

Měl štíhlý opálený obličej a mírně orlí nos. Dokonce i muži v restauraci na něj občas pohlédli a byli zvědaví, kdo to je.

Vypadal jako úspěšný herec, pánský módní návrhář nebo kapitán velmi rychlého tryskového letadla.

Ve skutečnosti to byl policista, ačkoli jeho matka, aristokratka, by nad takovým vysvětlením zalomila rukama. „Plukovník u *Carabinieri,"* opravila by vás mrazivě. Byla to pravda a ve třiceti osmi letech to byla docela vysoká hodnost. Mohlo to být díky legendárním kontaktům jeho matky nebo díky jeho vlastním schopnostem, ale dokonce jeho nepřátelé - a měl jich dost - by přiznali, že to druhé bylo pravděpodobnější.

Ale přesto byl jen policistou a jeho matka se nikdy nepřestala divit, proč si vybral právě takové povolání, když mu mohla tak snadno otevřít široké dveře do světa politiky nebo obchodu. Její starší syn ji překvapil, když si vybral studium medicíny a stal se uznávaným chirurgem - to je profese jistě užitečná, uznávala, ale naprosto neperspektivní. Avšak i tohle bylo daleko přijatelnější než být policistou. Sám Satta se často divil, co ho ke *Carabinieri* přitahovalo. Byl to nejspíš jeho cynismus - dominantní rys jeho charakteru. Způsob, jak lépe vidět všechny slabosti, hloupost a domýšlivost zkorumpované společnosti?

I přes svůj cynismus anebo právě díky němu byl dobrým policistou. Smysl pro čest nebo hojný majetek, kterým oplýval, mu pomohly odolat korupci a silně analytický mozek, podporovaný nekonečnou energií, mu přinesl úspěch.

Jeho práce byla jednou ze čtyř vášní, které ovládaly jeho život. Ty zbylé tři byly dobré jídlo, krásné ženy a backgammon. Skvělý den by pro Maria Sattu začal trochou té detektivní práce, potom by pokračoval obědem v jedné z milánských nejlepších restaurací, potom prověřováním a porovnáváním různých údajů z rozsáhlých kartoték v jeho kanceláři - potom přípravou večeře v jeho nádherném bytě pro stejně nádhernou dámu, která by byla dost inteligentní na to, aby mu později kladla nad backgammonovou deskou nějaký odpor. A nakonec by měl ten odpor zmizet docela, a to v jeho velké dvojposteli, kde by se oddávali méně duševním cvikům.

Poslední čtyři roky jeho kariéry byly hluboce uspokojivé. Požádal o přeložení na oddělení, které se specializovalo na vyšetřování organizovaného zločinu, a bylo mu vyhověno. Členové tohoto bratrstva jej fascinovali a strávil dlouhé hodiny studováním vnitřních vazeb a

jiných tajemství této síťové organizace. Po tři roky to byl téměř akademický seminář: sbírání informací - srovnávání a hodnocení, skládání jmen a obličejů k sobě. Spojení mezi městy na severu a na jihu, spojení mezi prostitucí v Římě a ředěním vína v Kalábrii, či drogovým syndikátem v Neapoli. Za tři roky věděl o mafii víc než kdokoli jiný, kdo nebyl zapleten do toho tajemného klubka, a víc než jiní, kteří byli uvnitř. Jeho asistent Bellu si dělal legraci, že kdyby se Satta rozhodl přejít na druhou stranu, mohl by zapadnout na nové místo okamžitě.

Během posledního roku se snažil Satta těchto znalostí využívat. Zaměřil své vyšetřování na velký skandál kolem ocelářského podniku v Reggiu, a dokonce viděl Dona Mommo, jak sám obchází bary - což však byl důvod pro vězení jen na dobu dvou let. Během posledních měsíců se soustředil na dva největší milánské klany -vedené Fossellou a Abratou, trpělivě sbíral důkazy o prostituci, násilí a drogách. Zavedl propracovanou síť, zahrnující odposlech telefonů, sledování a štěnice. Těšil se na příští měsíce, během kterých nashromáždí dostatek důkazů, díky kterým se mu podaří odstavit někoho z velkých hochů - možná dokonce samotného Abratu nebo Fossellu.

Jeho práci ulehčil během posledního roku i pohyb ve veřejném mínění. Lidé se konečně přesytili arogancí a očividnou imunitou organizovaných zločinců. Překvapením bylo, že pomohl i nárůst vlivu komunistické strany. To, že podporovala vládu, přineslo zpřísnění zákonů. Stále bylo ještě co dohánět. Rozsudky odnětí svobody byly mizerně neadekvátní a svědkové se obvykle těžko sháněli a ještě hůř chránili. Ale věci se začaly vyvíjet příznivě. Pokaždé, když mafie spáchala nějaký násilný a zjevný zločin, veřejné mínění se nachýlilo víc proti ní.

Po obědě měl jít na návštěvu k mladé herečce. Potkali se večer předtím na recepci. Byla malá, delikátní, křehká a velmi krásná - a hlavně hrála backgammon. Takže po obědě si jako desert objednal *gelato di tutti frutti.*

Satta byl mlsoun a měl obzvláště rád kombinaci kandovaného ovoce se zmrzlinou. Byl si vědom toho, že jeho obleky jsou šité přesně na tělo, a tak si dovolil moučníky jen o víkendech. Po pravdě řečeno teď podváděl, neboť byl teprve pátek. Ale jak se tak těšil na odpoledne, cítil, že se do něj ještě něco malého vejde. Vrchní se sice přiblížil, ale místo desertu mu na podnose nesl telefon.

„Vaše kancelář, plukovníku." Zastrčil konektor do zdířky ve zdi.

Byl to Bellu. Satta několik minut jen poslouchal a pak řekl: „Budu tam za půl hodiny," a zavěsil. Pokynul vrchnímu, že zaplatí, udělal obličej a zrušil své *gelato di tutti frutti.* Pak zatelefonoval té mladé herečce, aby zrušil jejich randez vous. Byla z toho zničená. Utěšil ji - připraví sám večeři v neděli večer u něj doma.

Když platil účet, řekl vrchnímu: „Řekněte šéfkuchaři, že to *cappon magro* chtělo trochu míň rozmarýnu."

Satta věřil, že kuchařova dovednost je přímo úměrná počtu stížností, které obdrží.

Tělo Giorgia Rabbii leželo na zádech v odvodňovacím příkopu u příjezdové cesty k dálnici Milán-Turín. Na cestě stála sanitka a několik policejních vozů. Na nosítkách ležel složený velký černý umělý vak. Policejní fotograf pobíhal kolem a blýskal svým bleskem.

Satta stál vedle svého asistenta Massima Bellua a díval se dolů na tělo.

„Takže výběrčího někdo vybral," poznamenal suše.

„Někdy včera v noci," řekl Bellu. „Tělo bylo nalezeno před hodinou."

„Jedna kulka do hlavy?"

„Ano, přesně tak - z nepatrné vzdálenosti." Ukázal na obličej. „Ožehlá kůže kolem místa vstupu střely."

„Co se mu stalo s rukou?"

Bellu zavrtěl hlavou. „Má ji propíchnutou - čím, to bohužel nevím."

Fotograf skončil a policista přistoupil blíž. „Můžeme ho už odnést, plukovníku?"

„Ano," dovolil jim to Satta. „Chci co nejdřív patologickou zprávu."

Ošetřovatelé ze sanitky začali nasouvat pytel na mrtvolu a Satta se obrátil k autu. Bellu ho následoval.

„Myslíte, že začala válka gangů?"

Satta se opřel zády o auto a jeho analytický mozek se dal do práce. Kvůli asistentovi

přemýšlel nahlas.

„Jsou tři alternativy: první, Abrata a Fossella začali válku o svá území. To je ale nepravděpodobné - mají město pěkně rozdělené a teď spolu vycházejí dobře. Kromě toho by jim museli dát Conti a Cantarella dobrozdání a ti teď jistě válku nechtějí. Druhá - Rabbia strkal prsty, kam neměl, a někdo ho po nich praštil." Chvíli přemýšlel tiše a pak zavrtěl hlavou.

„To nedává smysl. Rabbia byl patnáct let výběrčím a byl velmi loajální - hloupý, ale loajální. Třetí možnost -byl to někdo zvenčí."

Bellu ho přerušil: „Ale kdo? A proč?"

Satta pokrčil rameny, nastoupil do auta a skrz otevřené okénko řekl: „Chci Rabbiův spis a opis telefonních hovorů za posledních čtyřiadvacet hodin - všech - rozumíš?"

Bellu se podíval na hodinky a povzdechl si.

Satta na to okamžitě reagoval: „Jestli jsi měl na dnešní večer nějaké plány, tak na ně zapomeň." Pohlédl na něj rozzlobeně. „Já sám jsem už zrušil velmi zajímavou schůzku."

Na moment se zamyslel. „A posilte sledování všech, kteří jsou na červené listině."

Nastartoval motor.

„Uvidíme se v kanceláři."

Bellu zůstal stát a díval se, jak vůz odjíždí pryč. Pracoval jako Sattův asistent už tři roky. Celý první rok se snažil najít rozumný důvod, aby mohl podat žádost o přeložení. Nebylo to v tom, že by Sattu neměl rád -hnusil se mu. Žádný jiný důvod neměl. Ani jeho cynismus nebo zatrpklý humor, ani jeho extravagantní vzhled, ba ani jeho aristokratické pozadí nebo nedbalá arogance. Bylo to v tom, že Satta reprezentoval všechno, co se podle Bellua ke staršímu důstojníkovi *Carabinieri* nehodilo - a možná, že i trochu žárlil.

Jeho názor změnily dvě věci. První byla ta, že se mu po roce začal líbit Sattův tajemný, ale bystrý mozek -vlastně mu začal rozumět. Druhá byla záležitost s Belluovou sestrou. Přihlásila se ke studiu medicíny na Catanzaro University. Měla dobré výsledky, ale její rodina neměla žádné kontakty, a tak byla její žádost odmítnuta. Možná, že se o tom v kanceláři zmínil, to už si nepamatoval, ale za týden dostala dopis z univerzity, že se rozhodnutí mění. Až když začala studovat, dozvěděla se, že se za ni přimluvil jistý profesor Satta - starší chirurg z neapolské Cardarelliho nemocnice.

Bellu se na to ptal svého šéfa, který se zatvářil překvapeně.

„Vždyť se mnou pracuješ," řekl tehdy. „Samozřejmě, že jsem s tím musel něco udělat."

Bellu už nepřemýšlel o přeložení. Nebylo toho tolik, co pro něj Satta udělal, ale šlo o to, jak se k tomu postavil.

Pracuješ „se mnou", ne „pro mě".

Za poslední dva roky se z nich stal dobrý tým. Satta byl stále cynický, zatrpklý a arogantní a samozřejmě ani o trochu nezošklivěl. Ale Bellu ho chápal, a dokonce si začal osvojovat některé jeho povahové rysy: zajímal se více o své jídlo, dával víc peněz za obleky a ke svým ženám se choval mnohem arogantněji - a jim se to líbilo. Ale na backgammon si nezvykl.

Satta četl nahlas pitevní zprávu.

„Smrt nastala mezi půlnocí a šestou hodinou ranní, třináctého." Pohlédl na Bellua a řekl: „Odešel z Papagaya těsně po půlnoci, že?"

Bellu přikývl. „Tak to aspoň říkali. A do Bluenote té noci už nedošel. Obvykle tam chodí hned po Papagayu."

Satta se vrátil ke zprávě.

„Příčina smrti - značné narušení mozku pravděpodobně způsobené průchodem projektilu." Odfrkl si. „Proč nemůže ten idiot prostě napsat, že mu někdo prohnal kulku hlavou?"

Bellu se usmál. „To by znělo, jako by to řekl kdokoli jiný."

Satta zachroptěl a pokračoval se čtením zprávy.

„Popáleniny kolem místa vstupu pod pravým okem oběti dokazují, že zmíněný projektil byl vypálen z bezprostřední blízkosti."

Satta obrátil oči vzhůru, ale pokračoval: „Velká díra -přibližně patnáct centimetrů v

průměru v zadní části lebky ukazuje, že náboj byl velkého kalibru."

„Sláva!" Vzhlédl triumfálně od zprávy. „Aspoň se už z projektilu stal náboj."

Ale teď, když pokračoval, bylo v jeho hlase slyšet nefalšovaný zájem. „Oběť má bodnou ránu v levé ruce. Tvar zmíněné rány napovídá, že rukou byl veden ostrý předmět, který z ní vyšel dlaní. V dlani zůstaly malé dřevěné třísky, které ukazují, že ruka byla připíchnuta k dřevěnému povrchu (příloha: posláno do laboratoře k další analýze).

Analýza sražené krve ukázala, že bodná rána vznikla do dvou hodin před smrtí oběti."

Satta se v křesle opřel o opěradlo a na jeho rtech se objevil trpký úsměv. „Vypadá to, jako by náš přítel Rabbia byl zpola ukřižován."

Bellu se také usmál. „Ale pochybuju, že by vstal do tří dnů z mrtvých."

Jeho šéf zavrtěl hlavou.

„Ne, po průchodu zmíněného projektilu zmíněným mozkem jistě ne." Vrátil se zpět ke zprávě a jeho hlas opět zdrsněl zaujetím: „Kolem úst oběti, kolem zápěstí a kotníků byly nalezeny stopy lepkavé látky."

Satta zavřel desky se zprávou, naklonil se dozadu a hluboce se zamyslel. Bellu trpělivě seděl a čekal, až promluví.

„Rabbiu sebrali, když vyšel z Papagaya," začal konečně Satta. „Zavezli ho na nějaké tiché místo a přilepili ho k židli. Pak se ho zřejmě na něco ptali." Mírně se pousmál. „Rabbia se asi vzpíral odpovídat, tak mu propíchli ruku nožem, aby ho povzbudili. Když se dověděli, co potřebovali, prostřelili mu hlavu a hodili ho do stoky."

Naklonil se dopředu, vzal ze svého stolu spis a podíval se dovnitř.

„Rabbiovo auto našli dnes odpoledne ve dvě hodiny v boční ulici blízko hlavního nádraží, nebylo v něm nic zajímavého kromě," sardonický úsměv se vrátil, „umělého jezevčíka s kývající hlavou!"

Pak studoval Satta přepisy telefonních hovorů. Nic zajímavého nečekal, protože ačkoli je odposlech telefonů určitým národním uměním, osoby odposlouchávané o tom velmi často vědí.

Když si ty stránky procházel, řekl mu Bellu: „Nic zajímavého kromě toho shonu dnes ráno, když ho nikdo nemohl sehnat."

Satta položil spis zpátky na stůl.

„Union Corse," řekl rozhodně. „To je jediné vysvětlení - kolem té poslední transakce s drogami byla opravdu zlá krev." Přemýšlivě se zadíval na Bellua. „Jestli jsou za tím opravdu oni, můžeme očekávat problémy - je to přesně ten postup. Seberou malou rybu z hejna a dostanou z ní, jak se to má s ostatními - potom naplánují velký zátah."

„To sedí," souhlasil Bellu. „Sledování ukazuje, že od rána přijal Fossella a jeho chlapci zvláštní opatření -více bodyguardů a moc se nepohybují."

Satta dospěl k rozhodnutí.

„Sežeň mi k telefonu Montepeliera z Marseilles - ten by mohl něco vědět."

Hlavní sídlo Union Corse, francouzské mafie, bylo v Marseilles a Montepelier byl někdo jako Satta, ale na francouzské straně. Měli dobré pracovní vztahy, dokonce se několikrát setkali na nějakých konferencích.

Ale Francouz mu nemohl pomoci. Nic neslyšel. Domníval se, že jestli je v tom opravdu Union Corse, poslali by drsné hochy přímo z Korsiky. Slíbil, že bude mít nastražené uši, a kdyby něco zaslechl, hned dá Sattovi vědět.

Satta zavěsil a řekl přesvědčeně: „Musí to být Union Corse, to je logické!"

V Palermu dospěl Cantarella ke stejnému závěru.

„Musí to být Union Corse," řekl třem mužům, kteří seděli za stolem v jeho pracovně.

Jedním z nich byl Floriano Conti, který přijel z Říma. Druzí dva byli Gravelli a Dicandia - Cantarellovi vrchní rádcové. Conti byl rozčilen a mírně v rozpacích - Miláno přešlo pod jeho naprostou správu.

„Fossella udělal v poslední době několik chybných kroků," poznamenal. „Říkal jsem mu, že bylo hloupé připravit Francouze na tom obchodu o tolik peněz. Někdy je až moc chytrý. Protože to byla poslední zásilka předtím, než se přeorientuje na Bangkok, rozhodl se, že si vezme něco navíc."

Dicandia vyslovil svůj názor: „Zdá se, že ztrácí krok. Ten únos se vůbec nepovedl." Porozhlédl se po ostatních. „Pamatujete si na to - šlo o Ballettovic dceru. Zneužili ji a pak zemřela v autě. Lidé to neradi vidí - vypadá to hrozivě a veřejnost vyvíjela jistý tlak ještě týdny po tom."

Teď byla řada na Gravellim.

„Právě ta práce měla proběhnout bez chyb. A ti, kdo za to byli zodpovědní, měli být řádně potrestáni. Jeden z nich byl Fossellův synovec a vše, co jim Fossella udělal, bylo, že jim za to nezaplatil." Významně zavrtěl hlavou. „Disciplína je v byznysu důležitá. Možná, že nám Fossella měkne."

Conti přikývl. „Rabbia byl jedním z těch, co to zpackali, a na rovinu - byl to hlupák."

Když všichni vyjádřili své názory, podívali se na Cantarellu, co tomu říká. Malý muž seděl nehybně na polštáři a chvíli uvažoval. Pak se rozhodl. Jeho hlas zněl měkce a zdvořile, když se obrátil na Gravelliho - bylo tomu tak vždy, když vydával rozkazy.

„Cesare, potěšilo by mě, kdybys zajel do Marseilles a promluvil si s Deloriem. Jestli to začali oni, chtěl bych, aby sis to s nimi ujasnil. Řekni jim, že naší politikou není dělat takové obchody, jako uzavřel tehdy Fossella. Řekni jim, že Fossella se s nimi ohledně té transakce vypořádá." Jeho hlas mírně zdrsněl. „Ale neomlouvej se mu -dej mu jasně najevo, že se k tomu neuchylujeme ze slabosti, ale proto, že jsme čestní muži a máme rádi své obchody v pořádku."

„Odjedu zítra - přes Řím," přikývl Gravelli, ale jeho šéf zavrtěl hlavou.

„Počkej dva tři dny. Nechci, aby si myslel, že přiklušem hned, jakmile začnou problémy."

Otočil se k Dicandiovi.

„Murizio, zajeď, prosím, do Milána a promluv si s Fossellou. Vzkaž mu, že s ním nejsme spokojeni a že si přejeme, aby se příště choval lépe - a také, že se musí vypořádat s Deloriem ohledně toho obchodu."

Když se Cantarella otočil ke Contimu, zněl jeho hlas smířlivě.

„Vím, že za Fossellu odpovídáš přímo ty, ale myslím, že bude lepší, když se to dozví ode mne."

Conti pomalu, s útrpným výrazem, přikývl a Cantarella pokračoval znovu k Dicandiovi: „Udělej to soukromě a diskrétně. Nechci, aby si Abrata myslel, že Fossella je ve velké nepřízni. Mohl by si začít dělat naděje a celkově je situace v Miláně dobrá."

Podíval se na Contiho, jestli souhlasí, a ten nezklamal.

„Dobře se vzájemně vyvažují," řekl Conti. „Je moudré tu rovnováhu nenarušovat."

Cantarella byl setkáním potěšen. Postavil se a přešel ke koktejlovému baru - upravený mrňous ve svém tmavě modrém obleku.

Ostatní ho následovali a on jim všem nalil dávku Chivas Regal s trochou sody.

Conti by si dal radši své oblíbené Sambuco, ale když vám nalije Don Cantarella osobně skotskou - pijete skotskou.

Byla sobota ráno a Guido seděl na své terase, pil kávu a odpočíval před poledním shonem. Slyšel, jak se za ním otevřely dveře, a uviděl Pietra, který mu nesl noviny. Chlapec položil noviny na stůl a ukázal na malý odstavec uvnitř listu. Psalo se tam něco o smrti zastřelením - nějaký Giorgio Rabbia - má se za to, že měl napojení na organizovaný zločin. Bylo to jen pár řádků. Miláno je násilnické město a jedna smrt nevyvolá velké vzrušení. Guido pohlédl na Pietra.

„Takže to začalo," řekl. „Zabal si své věci - zítra odjíždíš na Gozo."

Kapitola 17

Giacomo Sandri se převalil na posteli, vstal a protáhl se, aby si uvolnil unavené svaly. Vzal své hodinky, které ležely na nočním stolku, a podíval se na ciferník - deset pryč. Nahý přešel k oknu, poodhrnul závěs a podíval se dolů na ulici. Jeho černé Alfa Romeo bylo zaparkováno hned pod oknem, viděl i Violentův loket, který trčel z okýnka. Spokojeně zase

zatáhl závěs a otočil se zpátky. Dívka ho pozorovala z postele. Usmál se na ni.

„Jak ti je, maličká? Udělal jsem tě šťastnou?"

Dívka přikývla, její oči stále sledovaly jeho tělo.

„Teď musíš odjet?" zeptala se zamračeně. „Vždycky zůstaneš jen hodinu - a to mě nudí."

Sandri byl jak potěšen, tak rozzloben. Potěšen, protože ve svém věku ještě dokáže uspokojit patnáctiletou dívku, a rozzloben, neboť tahle si ho chtěla přivlastnit -a to znamenalo nepříjemnosti.

Ale když si oblékal kalhoty, napadlo ho, že když má někdo rád mladé dívenky, neměl by se sám chovat dětinsky. Šel k posteli, posadil se a natáhl ruku, aby do ní vzal její ňadro, ale ona se odvalila a jeho hněv ještě zesílil.

„Tak to prostě je," řekl, postavil se a vzal si košili. „Máš tady pěkné hnízdečko - můžeš utrácet spoustu peněz - nebo chceš zpátky do Bettoly?"

Neodpověděla a on pokračoval v oblékání, přičemž se obdivoval ve velkém zrcadle na stěně. Rozhodl se, že ji bude muset vyměnit. Měl takové postavení, aby byla jeho touha po děvčatech kdykoli ukojena: řídil totiž pro svého strýce prostituci. Když do města přicházela mladá děvčata, která hledala vzrušení a peníze, Sandri je se svými pomocníky směroval do různých barů, nočních podniků a bordelů, které měla organizace pod kontrolou. Když si Sandri všiml obzvlášť mladého děvčete, odklonil ji od její dráhy a nechal si ji pro sebe, a když ho znudila, rychle ji nahradila jiná.

Nikdy se nevrátily do Bettoly nebo někam jinam, vždy skončily v nějakém bordelu. Tuhle předá zítra Pezzuttovi, který zařídí, aby se rychle stala závislá na drogách, a tím i na organizaci. Byl sám se sebou spokojen. Bylo důležité rozhodovat se bez emocí. Poohlédne se po jiné dívce, možná že ještě mladší. Jak stárnul, líbily se mu stále mladší. Vzpomínal si na tu dívku, kterou unesli -jak byla mladá, její tělo akorát tak začínalo pučet. Cítil se tou vzpomínkou vzrušený a uvažoval, jestli nemá ještě na moment skočit do postele - ale tu myšlenku zapudil. Fossella mu řekl, aby byl k dispozici od jedenácti hodin. Z Palerma přijel Gravelli, pravděpodobně si přijel promluvit o Rabbiově smrti a o opatřeních, která je nutno učinit, jestli to udělali Francouzi.

Seděl na posteli a přemýšlel o tom, když si oblékal ponožky. Znamenalo to být obzvlášť opatrný, což byla nepříjemnost - hlavně to, že s ním musel pořád někdo být. Ale měl štěstí - Violente byl nevtíravý a to, že byl přidělen k Sandrimu, znamenalo, že jeho vliv roste. Těšil se ze své pýchy na to, že on sám postoupil díky svému rychlému mozku - který byl o tolik rychlejší než Rabbiův, protože ten jeho byl pomalý a hloupý. Zašklebil se, když si vzpomněl, že s ním ztvrdnul dva týdny v té díře, kde byla jen ta dívka, aby je zbavila hrozné nudy.

Postavil se, nasadil si ramenní pouzdro na pistoli, dal do něj zbraň a oblékl si sako. Dívka se na posteli posadila a teď ho sledovala.

„Kdy tě zase uvidím?" zeptala se rozmrzele.

Naklonil se k ní a jemně ji políbil na rty.

„Zítra," odpověděl s úsměvem. „Vezmu tě na oběd, abych se ti zavděčil - a potom tě seznámím s jedním ze svých přátel."

Odemkl dveře svého malého bytu a vyšel ven na podestu. Nějaký hlas zavolal: „Sandri," a on se otočil a sáhl si pod sako.

Měl rychlý mozek. Ve zlomku vteřiny si uvědomil, že zírá z velké blízkosti do černých děr dvou hlavní brokovnice. Potom se černá zažehla na žlutobílo.

Satta ztrácel trpělivost. Herečka měla neuvěřitelné štěstí. Samozřejmě, že měla ve hře určité dovednosti a znala několik dobrých fint, ale aby ho porazila třikrát z pěti her - to musela mít štěstí. Zatřepal kostkami a rozhodil je na zelenou hrací plochu. Dva a jedna - kčertu! Herečka se na něj soucitně usmála - byla to dobrá herečka. Pak sáhla po kostkách s tázavě pozdviženým obočím.

Satta přikývl a zaskřípal zuby. Nebylo možné, aby ji dostal do ložnice dřív, než aspoň vyrovná. Jeho osobní čest byla v sázce - a kromě toho, byl expert. Podíval se na hodinky a v duchu zaklel. Už bylo skoro jedenáct.

Večer začal tak dobře. Přijela, měla na sobě plamenně rudé šaty - volný a krátký střih. Byla tak křehká a její jemnou krásu Satta velmi obdivoval - měla plná, pevná prsa. Kvůli

těmto ňadrům, která neustále sledoval, se nemohl soustředit a pravděpodobně také ztratil první hry.

Jídlo bylo přehlídkou jeho kuchařských dovedností. Začali s paté vlastní výroby, které pak spláchli šampaňským, potom následovala artyčoková antipasta připravená s petrželí a majoránkou na římský způsob. Ona zůstala u šampaňského a on si dopřával suchého Colli Albani. Jako hlavní chod přišla jeho specialita - *abacchio brodettato* - mladé jehněčí s citronovo-vaječnou omáčkou. K tomu pili bledě červenou Cecubu. Skončili - jak jinak než s *gelato di tutti frutti.* Herečka byla příjemně okouzlena a Satta se těšil na krátkou vítěznou partii backgammonu a dlouhou stejně úspěšnou partii v ložnici.

Jeho tep se zrychlil. Padla jí špatná čísla a byla nucena rozložit most. Kdyby mu padla šestka, mohl by ji vyřadit a otočit tak hru ve svůj prospěch - do deseti minut budou v posteli. Odtrhl oči od jejího výstřihu, zatřepal kostkami a padly mu dvě šestky - vtom zazvonil telefon.

Bellu stál vedle Alfa Romeo. Policejní dodávka se silným světlometem byla zaparkována vpředu a zaplavovala scénu světlem. Satta vystoupil z auta. Vypadal velmi naštvaně. Vypadal vlastně skoro stejně, jako zněl jeho hlas před patnácti minutami do telefonu.

Pozdravil Bellua zavrčením a nakoukl do auta.

„Violente," řekl Bellu. „Sandri je nahoře."

„Našli ho takhle?" zeptal se Satta.

„Ne," odpovídal Bellu. „Seděl podepřený za volantem, jeho loket trčel z okýnka. První policista, který se zde objevil, mu řekl, ať odjede, a když ho neposlechl, otevřel dveře. Tělo se na něj sesunulo a on je odstrčil - měl z toho šok, byl celý od krve."

Satta se znovu podíval do vozu. Tělo leželo na předních sedadlech, hlava se opírala o protější dveře. Všude byla krev - na palubní desce, na sedadlech a velká kaluž byla na podlaze. Krev ještě stále kapala ze široké rány pod Violentovou bradou.

Satta se odvrátil a zafuněl.

„Měl násilné jméno i násilnou smrt," poznamenal. „Pojďme se podívat nahoru."

Bellu pokynul mužům, kteří byli připraveni sejmout otisky prstů, aby se dali do práce, a následoval svého nadřízeného.

Sandri ležel na zádech na odpočívadle na schodišti ve druhém patře. Kdysi bílý ručník přikrýval jeho hlavu a ramena. Policejní fotograf zrovna schovával svůj fotoaparát.

Dveře bytu byly otevřené a Satta viděl až do ložnice. Na posteli seděla dívka a byla jen skromně zahalena tenkou pokrývkou. Seděl u ní mladý policista, dělal si poznámky a snažil se nenahlížet pod pokrývku tak okatě.

Bellu ukázal bradou. „Byl zrovna na odchodu, předtím si užil se svou dívkou."

Satta se podíval dolů na tělo a zamumlal: „Tak to měl víc štěstí než já." Sehnul se a zvedl cíp ručníku. „Spíš ne," opravil se tiše a pustil ručník, aby mu opět přikryl hlavu. I pod jeho opálením bylo zřetelně vidět, jak je bledý.

„Brokovnice," řekl Bellu. „Z velké blízkosti."

Satta přikývl a znovu se podíval dolů na zkrvavený ručník. Jeho rty sebou trhly v jakémsi pokřiveném úsměvu.

„Ano, už vidím zprávu z pitevny: ‚Rozsáhlé poškození mozku v důsledku průchodu značného množství projektilů.'"

Podíval se dveřmi dovnitř, do bytu. „Říkej, co víš."

„Tohle je Sandriho hnízdečko lásky," začal Bellu. „Drží si ten byt, ale holky střídá - pravidelně. Chodí sem téměř každou noc. V poslední době, od té Rabbiovy vraždy na něj venku vždy čekal Violente. Vrah prořízl Violentemu hrdlo od ucha k uchu a nechal ho sedět opřeného na sedadle. Tam venku je tma a náhodný chodec by si ničeho nevšiml. Mezitím vrah vyběhne nahoru a čeká tady. Má na sobě pravděpodobně volný plášť, pod kterým skrývá brokovnici. Když Sandri vyšel z bytu, koupil to do obličeje z obou hlavní."

„Viděla ta dívka někoho?" zeptal se Satta.

„Nikoho," vrtěl hlavou Bellu. „Je velmi mladá, ale ne úplně hloupá. Když uslyšela ránu, schovala hlavu pod polštář a nechala ji tam, dokud nepřijela policie." Ukázal nahoru vztyčeným palcem. „Paní z bytu nahoře ránu také slyšela, sešla kousek dolů po schodech a naskytl se jí tenhle pohled. Když spatřila Sandriho, jak tam leží -půlka hlavy pryč - začala

křičet na celé kolo. Přestala sotva před pár minutami. Někdo je u ní a snaží se ji uklidnit a dostat z ní výpověď."

„To je zajímavé," poznamenal Satta.

„A co jako?"

„Dříve ses zmínil o vrahovi - v singuláru - proč si myslíš, že byl jen jeden?"

Bellu pokrčil rameny. „Nevím - to je jen takový pocit -že Rabbia i tihle dva byli zabiti jedním a týmž mužem."

„Velmi logické," odfrknul si Satta a prošel dovnitř do bytu. Když vešel, všiml si ho mladý policista a předstoupil se svým notesem, aby mu přečetl, co zjistil:

„Amelia Zanbonová, patnáct let, z Bettoly - pravděpodobně utekla. Je po ní vyhlášeno pátrání jako po pohřešované osobě - už šest týdnů - stejně dlouho byla se Sandrim."

Satta se podíval za něj na dívku, která seděla schoulená na posteli a třásla se.

„Řekni jí, ať se obleče, sbalí si věci a pak ji vezmi na oddělení. Zjisti všechno, co se dá, o jejím vztahu se Sandrim a pak ji předej na oddělení pro pátrání po pohřešovaných. Musí mít čtyřiadvacetihodinovou ochranu, než opustí Miláno."

Otočil se, odešel z ložnice a dveře se za ním zavřely. Šel jen pár kroků, pak se zastavil, vrátil se a otevřel dveře. „Můžeš na ni počkat tady venku," řekl suše a zklamaný policista ho následoval.

Přistoupil k nim Bellu.

„Vypadá to, jako by začala opravdová válka," řekl. „To jsou tři během tří dnů."

Satta přikývl. „Je to Union Corse," řekl rozhodně. „Rádi používají nože a brokovnice." Jeho obličej byl plný hněvu.

„Nelíbí se mi to - myslím, že to přehánějí. Brzy kvůli tomuhle boji přijdou o život i nevinní lidé." Podíval se dolů na Sandriho tělo. „Rabbia jim řekl, kde bude - zajímalo by mě, co ještě jim řekl."

„Všechno, nač se ho ptali, předpokládám," ozval se Bellu.

„Ano," souhlasil Satta. „Ale co se ho ptali?"

Stáli a sledovali, jak Sandriho tělo vsouvají do pytle z umělé hmoty. Potom se Satta otočil a přes rameno řekl: „Pojeď za mnou do kanceláře - budeme mít rušnou noc - a rušný týden."

Teď se o to začaly zajímat i noviny. Tři vraždy během tří dnů byly přece jen příliš i na tak drsné město, jakým je Milán. Reportéři, kteří měli na starosti zločiny, byli vyhnáni z barů a postelí a měli za úkol přijít s nějakými přijatelnými příběhy. Nevyhnutelně dospěli ke stejnému závěru jako Satta i Cantarella. Titulky dalšího dne hlásaly válku s Union Corse. Komentáře se týkaly mezinárodního zločinu a samozřejmě vybízely zodpovědné orgány k zavedení pořádku.

Satta pocítil tlak seshora. Něco se s tím musí dělat, řekl mu jeho šéf - generál. Je špatné, když se mezi sebou vraždí italské kriminální živly, ale je naprosto hanebné, když to dělají Italům Francouzi.

Na Gozo vešel Shreik do baru a na bar položil kopii // *Tempo.* Kolem se seběhli stálí zákazníci a živě o tom diskutovali. Byl tomu konec? Skončila už Creasyho mise?

Guido v Neapoli i Leclerc v Marseilles to četli také -oni však věděli, že je to teprve začátek.

Dino Fossella se hněval a dělal si starosti. Dělal si starosti, protože někdo zabíjel jeho muže, a hněval se, protože ho Cantarella pokáral. Hluboce s tím nesouhlasil. Nikdy neměl Cantarellu příliš v lásce. Celé roky trčel ten malý čisťounký „arbiter" ve své vile blízko Palerma, zřídkakdy ji opouštěl, nikdy si nešpinil ruce, ale z každé akce dostal tučný podíl. Přesně jako nějaký zkurvený politik.

Fossella seděl v autě a skřípal zuby, když si vzpomněl na vzkaz, který mu tlumočil Dicandia: „Nejsme s tebou spokojeni."

Ten malý namyšlený bastard! Kdyby nebyl Cantarella tak silně spojen s Contim, řekl by mu, kam má se svou spokojeností jít. Ale ten malý lišák má spojence v každém bossovi v Itálii - opravdový politik.

Byla středa večer a Fossella jel do vesnice Bianco, aby tam povečeřel se svou matkou. Kdyby mu to nevyšlo, cítil by se vinen a jeho matka by se hněvala - a dokonce i Cantarella se bál své matky, když se zlobila.

Byl opatrný, jeho vlastní auto se pohybovalo v neustálém sevření dvou jiných aut, plných bodyguardů.

Ti špinavci z Union Corse! Takový humbuk kvůli dvaceti milionům lir. Nevadí, jeho osobní posel brzy dorazí do Marseilles s penězi a on si bude moci odpočinout.

Konvoj vjel do Bianca a zatočil nahoru po terasové ulici k domu jeho matky. Bodyguardi vyskočili z aut -ruce drželi pod saky. *Melodrama,* pomyslel si Fossella -ani ta zvířata z Union Corse se nebudou plést do rodinných záležitostí.

„Počkejte tady," rozkázal rozzlobeně. „Budu tam dvě hodiny, víc ne."

Byl malý, holohlavý, mírně tloustnoucí a teď supěl, když stoupal po kamenných schodech a pak vešel do malého domku.

Jeho matka na něj hleděla rozzlobeně. Neřekla nic, neboť měla ústa zalepená bílou lepicí páskou. Páska jí také věznila ruce a nohy, které byly přikurtovány k židli. Za ní stál velký muž a v ruce držel brokovnici. Krátká hlaveň spočívala na rameni té ženy. Ústí bylo namířeno na její levé ucho.

„Jen jedinou hlásku," řekl muž tiše, „a bude z tebe sirotek."

Fossella dostal příkaz, aby se otočil čelem ke zdi, položil na ni ruce a roztáhl nohy. Neslyšel, jak se k němu ten muž blíží, a snažil se přijít na to, o koho jde, když přišla rána do týla a ukončila veškeré jeho spekulace.

Rána byla přesně vypočítána. Když přišel k sobě, jeho kolena a kotníky svíraly ocelové paže a lepily je lepicí páskou k sobě, jeho zápěstí už byla spoutána a ústa rovněž přelepena kusem pásky. Potom ho ten muž zvedl a nesl do zadní části domu. Proklel svou hloupost a cítil hněv i odevzdanost. Jeden chlap a nese ho v náručí, jako se nosí děti.

Šedá dodávka byla zaparkována v dlážděné ulici za domem a její boční dveře byly otevřené. Muž Fossellu rychle hodil dovnitř a tiše zavřel dveře. Fossella cítil, jak se dala dodávka do pohybu - bez motoru - a rozjela se dolů ze svahu. Pomyslel na své melodramatické bodyguardy, kteří stáli na cestě asi třicet metrů pod nimi. Znovu zaklel, ale jeho hněv byl vytlačen pocitem strachu. Nezavázal mu oči. Viděl ten vybledlý nápis na boku dodávky: LUIGI RACCA - ZELENINA. Nic mu to neříkalo, jen to, že když to mohl spatřit, znamenalo to cestu s jediným možným koncem.

Během posledních dvou hodin mu nohy ztuhly, rozbolely ho a pak znecitlivěly. Jeho mozek neustále pracoval, ale nepřišel s žádnou odpovědí, než se dodávka konečně zastavila a motor byl vypnut. Muž otevřel boční dveře a zase ho zvedl s neuvěřitelnou lehkostí. Jeho únosce ho donesl ke dveřím, které si otevřel nohou. Potom Fossellu nepříliš jemně upustil na kamennou podlahu a rozsvítil světlo. Zůstal ležet a slyšel, jak se muž pohybuje po místnosti. Po pár minutách se k němu kroky přiblížily a silné paže ho otočily na záda. Ze své pozice a sníženého úhlu pohledu se mu ten muž zdál jako věž vysoká až ke stropu. Náhle si klekl a sundal Fossellovi boty. Potom odmotal pásku z jeho kotníků a kolen. Fossella si protáhl ztuhlé údy, ale nepokusil se o nic násilného. Věděl, že fyzicky nemá žádnou šanci. Ležel na zádech, jeho tělo se prohýbalo na spoutaných rukou, byl velmi zmatený a měl obrovský strach, když cítil, jak mu muž rozepíná pásek u kalhot a zip. Jedna ruka se přesunula pod jeho záda a mírně ho nadzvedla a druhá mu sundala nejdřív kalhoty a potom i trenýrky. Ale když byl obrácen znovu na břicho a jeho nohy byly hrubě roztaženy silnýma rukama, jeho zmatenost se změnila ve zděšení a paniku. Cítil ruce na svých hýždích, jak je roztahují od sebe, zařval a začal se divoce bránit. Byl sodomizován! Bránil se jen chvíli, ruce se z jeho hýždí vzdálily a rána nad ucho ho poslala do říše snů.

Když přišel k sobě, necítil žádnou ostrou bolest, jen jisté nepohodlí a celé tělo měl jako rozlámané.

Před ním byl nehoblovaný dřevěný stůl. Trochu nalevo od středu byla tmavá skvrna obklopující malou díru. Zvedl oči k muži, který seděl naproti němu. Před ním ležel otevřený blok a ještě několik věcí včetně staromódního budíku. Ciferník byl obrácen k němu. Bylo na něm 9.02.

„Slyšíš mě?"

Fossella namáhavě přikývl. I když měl kotníky i zápěstí důkladně přilepeny k židli, jeho ústa byla teď volná. Ale neřekl nic - byl starší a moudřejší než Rabbia.

Muž se naklonil dopředu a sáhl po něčem. Byl to kovový válec, na obou koncích zakulacený. Odšrouboval jej v polovině a ukázal Fossellovi dvě duté poloviny.

„Tohle je tajná schránka - používají je vězni i jiní, aby schovali různé cennosti - peníze - dokonce drogy. Je to ukryto v těle - v konečníku."

Fossella se zkroutil na židli - vzpomněl si - cítil se jaksi nepohodlně. Muž naproti němu vzal do ruky kus něčeho, co vypadalo jako šedá plastelína. Hlas pokračoval:

„To je plastická trhavina - vysoce explozivní."

Vtěsnal ten kus do jedné části válce a utlačil jej palcem.

„Tohle je detonátor."

Držel v ruce malý, kulatý, kovový předmět, ze kterého trčel na jednom konci hrot. Muž zapíchl hrot do plastické trhaviny."

„Tohle je časovač."

Další kulatý kovový předmět se dvěma hroty. Ty dva hroty pak zasunul do dvou děr trčícího konce detonátoru a potom obě poloviny válce zašrouboval na místo. Válec držel mezi ukazováčkem a palcem.

„A tak se z téhle schránky stane bomba. Velmi malá, ale velmi účinná." Hlas začal znít tak trochu konverzačně.

„To je ta moderní věda. Před deseti lety by bomba takového účinku vážila přes kilo."

Chladné oči se do Fosselly teď zabořily. Hlas zazněl velmi věcně.

„Máš stejnou bombu ve svém zadku. Je načasovaná na explozi v deset hodin."

Fossella šlehl pohledem po budíku - 9:07.

Situace byla vysvětlena. Pokud to udělá a bude odpovídat úplně a pravdivě a skončí před desátou, bude mu bomba vytažena.

Fossella namítal - bude stejně zabit.

Bylo mu vysvětleno, že, na rozdíl od ostatních, Fossella musel zůstat naživu. Fossella tomu nevěřil. Muž pokrčil rameny, zůstal sedět mlčky - obličej bez jakéhokoli výrazu.

Minuty plynuly, jedinými zvuky, které se v místnosti ozývaly, byl tikot budíku a Fossellův krátký nervózní dech. Každý pocit v jeho těle byl pohlcen tlakem ve vnitřnostech. Bylo 9.22, když se zlomil - neměl co ztratit.

„Co chceš vědět?"

Muž vzal do ruky pero a odšrouboval jeho vršek.

„Chci vědět všechno o Contim a Cantarellovi, ale nejdřív mi řekni, proč muž tvé inteligence nechal unést dívku, jejíž otec neměl žádné peníze."

V 9:53 otázky skončily. Muž zavřel pero, sebral si blok a vstal. Chvíli hleděl na Fossellu a pak šel ke dveřím a vyšel ven. Fossella uslyšel zvuk startujícího motoru. Pak se zvuk vzdálil a nechal za sebou jen rytmický tikot budíku. Nekřičel, ani se nesnažil vyprostit. Jen strnule seděl, jeho oči visely na ciferníku. V 9:58 začal budík pronikavě zvonit a Fosselův mozek se div neroztrhl. O dvě minuty později se podobná věc přihodila jeho tělu - na tisíc kousků.

Satta se podíval dolů na herečku. Její zaoblené tělo se lesklo krůpějemi potu, její rudé, rozmazané rty byly uvolněné touhou.

Čekal, až to řekne.

Už půl hodiny pracoval tvrdě na tom, aby ji přivedl do tohoto rozpoložení, do stavu očekávání. Každý centimetr jejího těla pocítil jeho rty a dráždící prsty. Čekal jen, až to řekne.

Celý večer byl dokonale úspěšný. Znovu připravil skvělé jídlo a pak pokračoval a vyhrál tři rychlé rozhodující partie backgammonu. Pravda, měl podezření, že hrála úmyslně špatně, ale to je jedno - vedlo to jen k tomu, že potvrdil své zřejmé schopnosti.

Ona to řekla.

„Prosím, *caro!* Prosím!"

Jeho srdce se dalo do zpěvu. Sklouzl nohou po jejích vlhkých stehnech, podíval se dolů na její prosebné oči a řekl panovačně: „Dej si ho dovnitř."

Pomalu se mezi nimi propletla štíhlá ruka, chvějící se prsty hledaly, zkoumaly, až našly, a vedly ho mezi vlhké, hebké chloupky. Při tom pocitu musel zasténat a vklouzl dovnitř jen malý kousek. Bože, jak byla těsná! Sklonil se dolů, políbil ji na špičku nosu, připravil se na první zničující proniknutí - a vtom zazvonil telefon.

Kapitola 18

„Nebyla to Union Corse."

Satta to řekl důrazně, když se díval na patologickou zprávu. Bellu seděl naproti němu za stolem.

„Proč jste si tak jistý?"

Satta poklepal na zprávu. „Nemají takovou představivost." Usmál se. „Nože, to ano, brokovnice, to taky, revolvery, ano. Bomby také, ale ne v konečníku."

Zavrtěl hlavou. „To je úplně jiný způsob přemýšlení."

Bylo to dva dny po Fossellově smrti a na Sattu byl vyvíjen stále větší tlak, aby přišel s nějakými odpověďmi. Noviny byly té příhody plné a nevynechaly jediný krvavý detail.

Konzultace s Montepelierem v Marseilles Sattu jen utvrdila v tom, že jeho dedukce byla správná. Union Corse v tomto francouzském městě přesvědčila jak marseilleskou policii, tak Gravelliho, že v tom prsty nemají, i když nejsou zlomeni žalem.

Mezi bossy se šířilo podezření jako požár ve stepi. Cantarella vřel a měl strach. Někdo rozvracel jejich politické snažení, které tu bylo celá tři desetiletí. Ale kdo?

Dalo se čekat, že Satta se svým analytickým mozkem na to přijde jako první. Dva dny téměř neopustil kancelář. Jeho románek s tou herečkou stejně skončil.

„Jsou určité hranice," řekla mu. Z takových přerušení by se jí ještě mohla udělat vyrážka. A to by její kariéře neprospělo.

Takže Satta byl schopen se soustředit. Stále dokola procházel všechny možné kombinace: Rabbia, Violente, Sandri, Fossella. Teprve až když ze svých rovnic vyřadil Violenteho, napadlo ho jisté spojení. Proklel se za svou hloupost - Violenteho vražda nebyla původně zamýšlena. On jen chránil Sandriho.

„Únos Ballettovy dcery!"

Bellu pozvedl obočí. „A co je s ním?"

Na obličeji jeho šéfa byl stále patrnější výraz porozumění.

„To je to spojení! Rabbia a Sandri na tom pracovali společně. Fossella to zorganizoval."

Další dvě hodiny měli oba policisté spoustu práce. Rychle si připustili, že sám Balletto v tom přímo zapletený nebude, ačkoli by mohl akt pomsty financovat. Zaměřili svou pozornost tedy na bodyguarda, ačkoli zpočátku byli hodně skeptičtí. Věděli, že byl jen „pojistným" bodyguardem a alkoholikem, ale když Satta zatelefonoval do nemocnice, jeho zájem zesílil. Mluvil se starším chirurgem, který byl náhodou přítelem jeho bratra, a dověděl se, že se bodyguard skvěle zotavoval a měl obrovskou vůli, aby byl co nejdřív fit. Další telefonát byl na agenturu, která mu podala pouze tu informaci, že šlo o bývalého žoldnéře. Poslali naléhavou žádost prvního stupně do Paříže a mezitím, než přišla odpověď, našli spojení na jistého Guida Arrellia, vlastníka penzionu Splendide v Neapoli.

Na všechny dotazy dostali díky Sattově hodnosti i pověsti okamžitou odpověď. Osobně zatelefonoval řediteli imigračního úřadu v Římě, kde mu na místním počítači okamžitě zjistili, že bodyguard opustil Itálii na lodi do Malty z Reggia di Calabria šest dní po propuštění z nemocnice. Neměli žádnou informaci o tom, že by se do Itálie vrátil.

Potom Satta zavolal přes moře svému protějšku v Maltě. Seznámil se s Georgem Zammitem na výcvikovém kursu před rokem v Římě a oblíbil si ho. Když po krátké konverzaci zavěsil, podíval se zamyšleně na Bellua a řekl: „Zajímavé a zvláštní."

„V jakém smyslu?" byl zvědavý Bellu.

„Potvrdil mi jeho příjezd do Malty a řekl mi, že dotyčný odjel před třemi týdny lodí do Marseilles."

„A to je vše?"

Satta přikývl. „Ano, to je vše."

„No a co je na tom zvláštního a zajímavého?"

Satta se usmál. „Maltská policie pracuje účinně - to je pozůstalost po Britech. Ale nepracuje zase *tak* účinně a jejich data nejsou v počítači. Zammit měl tu informaci pod svými prsty, což znamená, že se o to osobně zajímal. Přesto, když jsem se ho zeptal, jestli o tom muži neví něco bližšího, řekl mi, že mají půl milionu návštěvníků ročně a jsou zavaleni a přetíženi. Něco nám tají - ale proč?"

Byli přerušeni telexem z Paříže. Stroj klepal dlouho a papír, který pak Satta vytáhl, aby si ho přečetl, byl téměř metr dlouhý. Četl potichu a Bellu čekal napjatě. Konečně Satta dočetl, sroloval papír do ruličky, kterou pak sevřel svými dlaněmi, a opřel se v křesle o opěradlo.

„Ten pojistný bodyguard," řekl jemně, „byl, a možná že zase je, velmi nebezpečná lidská bytost."

Náhle se postavil.

„Pojď, pojedeme do Como. Popovídáme si s Ballettem a jeho půvabnou ženou."

V domě na břehu jezera zrovna Ballettovi večeřeli -seděli naproti sobě u naleštěného stolu. Ona byla hubenější, ale svou krásu si zachovala. On vypadal pořád stejně. Ona přišla o něco drahocenného. On stále měl to, co bylo nejdůležitější.

Otevřely se dveře a oni se otočili, neboť čekali, že to bude Maria s moučníkem. Dveře byly vyplněny Creasyho mohutností. Stál bez hnutí, jeho oči přejížděly z jednoho na druhého. Oni na něj také zírali - jako fascinovaní.

Ettore se vzpamatoval jako první. „Co chcete?" zeptal se ostře.

Creasy přistoupil ke stolu, vzal si židli, otočil ji a obkročmo se posadil, ruce opřel o opěradlo. Podíval se na Ettoreho. „Chci si promluvit s tvojí ženou. Jestli se hneš, nebo řekneš jediné slovo - zabiju tě."

Sáhl si pod sako a na stůl před sebe položil těžkou pistoli.

„Je nabitá," řekl s přídechem sarkasmu.

Ettore pohlédl na zbraň a jeho tělo ochablo a svezlo se hlouběji do židle. Creasy se otočil k Rice. Ostré rysy jeho obličeje zjemněly, hlas zněžněl.

„Chci ti vyprávět příběh."

Řekl jí, co se dověděl od Fosselly: že Pintin únos byl obchod - pojistná machinace. Ettore se pojistil u londýnské Lloyd's na dvě miliardy lir. Dohoda byla taková, že Fossella předá polovinu výkupného Ettoremu. Prostředníkem byl Vico Mansutti. Měl kontakty na organizovaný zločin a dostal tučnou provizi. Když poslouchala, její oči ani na moment nesklouzly z Creasyho obličeje. Až když skončil, otočila se a podívala se na svého muže. Z očí jí žhnula hmatatelná - fyzická - nenávist. Ettore se sesunul v židli ještě níž, otevřel ústa a hned je zase zavřel a uhnul pohledem.

„A ti ostatní? Ti, co to udělali? Zabil jsi je?"

Creasy přikývl. „Zabiju každého, kdo z toho něco měl. To znamená i bosse v Římě a toho velkého v Palermu."

Ve velké elegantní místnosti nastalo ticho a potom řekla Rika zpola k sobě, zadumaně:

„Utěšil mě. Řekl mi, že pořád máme ještě sebe - život jde dál."

Podívala se na Creasyho a v jejích očích už nebyly vzpomínky - její pohled ztvrdl.

„Říkal jsi všechny?"

Vzal ze stolu pistoli a přikývl.

„Přišel jsem, abych ho zabil."

Ettore zvedl oči, ne ke Creasymu, ale ke své ženě. Jeho pěkný obličej ztratil své rysy, jeho oči byly okna do prázdna.

Creasy odložil pistoli a postavil se.

„Možná bych ho měl nechat raději tobě."

„Ano!" vyhrkla. „Nech ho mně - prosím."

Creasy šel ke dveřím, ale Rika ho zastavila.

„A co Mansutti?"

Otočil se a zavrtěl hlavou.

„S Mansuttim si nedělej starosti."

Dveře se za ním zavřely.

Když jel Satta a Bellu podél břehu jezera, míjela je v opačném směru modrá alfetta.

Vico Mansutti zvedl ve svém ateliérovém bytě telefon. Ettore mluvil hystericky a nesouvisle. Vico stěží rozuměl, co říká.

„Počkej tam," řekl rozhodně. „Budu tam do hodiny. Koukej se vzpamatovat."

Rychle na sebe hodil oblek a řekl své zvědavé ženě, že nastala menší krize. Vrátí se pozdě.

V suterénu - v garáži nastoupil do svého mercedesu, zapnul motor a s ním i půl kila plastické trhaviny.

Satta byl opravdu okouzlen. Poposedl si na židli a s úctou v hlase řekl:

„Nikdy, opakuji nikdy, jsem neokusil lepší *fritto misto."*

Guido lhostejně pokrčil rameny. „V Neapoli nejsou jen samí venkované."

„Teď vidím, že ne," souhlasil Satta a utřel si ústa ubrouskem. „Ale na bývalého zločince, vězně, legionáře a žoldnéře máte až příliš exotický talent. Nehrajete snad i backgammon?"

Guido se tvářil překvapeně. „Hraju, ale co to má s tím co dělat?"

Santa se usmál. „To je jako proroctví. Můj pobyt zde bude zřejmě velmi zábavný."

„Říkal jsem vám," mračil se Guido, „že penzion je zavřený, jděte do hotelu."

Satta si dolil zbytek chlazeného Lacrima Christi a uznale se napil. Když promluvil, jeho hlas ztratil žertovný tón.

„Vy byste měl nejvíc chápat realitu své situace. Je jisté, že teď už Cantarella ví, kdo dělá tu paniku v jeho organizaci. Jeho zpravodajské zdroje jsou stejně dobré jako moje - možná ještě lepší. Nebude to trvat dlouho a najdou si vás a potom se objeví nějací jeho ostří hoši a budou se vyptávat. Jistě budou mnohem méně zdvořilí než já."

Guido znovu pokrčil rameny. „Já se o sebe dovedu postarat."

Ale pochopil, co mu chtěl Satta naznačit. Nebyla to ani hodina, co telefonoval z Milána Elio, aby mu oznámil, že se u něj v kanceláři zastavili dva velcí, dobře oblečení hromotluci a chtěli vědět vše ohledně jeho doporučení Creasyho té agentuře. Podle Guidových instrukcí jim řekl, že tak činil na požádání svého bratra. Brzy přijdou nějací místní a budou ťukat na dveře penzionu. Byla pravda, že s plukovníkem *Carabinieri* pod střechou bude bezpečnější a oni se budou držet zpátky.

„Připravím vám nahoře pokoj," řekl krátce. „Ale nečekejte snídani do postele."

Satta omluvně mávl rukou. „Nebudete se mnou mít žádné starosti. A věřte mi, je to tak lepší - máme si hodně o čem povídat."

Satta přijel večer poté, co řídil celý den z Milána. Rád jezdil autem - měl tak čas na přemýšlení. Procházel si po cestě události posledních dnů. Musel se nějak vyrovnat s tím, že se jediný člověk pustil do nejmocnějších mužů v zemi.

Jeho mysl se dostala zpět k rozhovoru s Ballettovými v jejich domě na břehu jezera. Přivítala je zvláštní scéna.

Obvykle uhlazený Balletto byl popelavě bledý a doslova se chvěl, jeho žena měla na tváři výraz ledového pohrdání a byla překrásná. Satta si na tu krásu vzpomněl - byla nádherná a ty citové krize během posledních měsíců jí možná ještě přidaly.

Zpočátku Ettore odmítal vypovídat, oháněl se příjezdem svého právníka. Ale když jim byla oznámena Mansuttiho náhlá smrt, úplně se zlomil a obrátil se v zoufalství na Sattu - jako na kněze - na otce - někoho, kdo ho měl ochránit. Pověděl jim celý příběh - po částech, roztěkaně a na Sattu to působilo opravdu dojemně - jako by prosil o pochopení. Málokdy ho přerušil, jen občas, když si potřeboval něco ujasnit, a to se tvářil a hovořil s porozuměním.

Bellu si dělal poznámky jako šílený a Rika seděla tiše a stoupal z ní chlad, její oči ani na okamžik neuhnuly z obličeje jejího muže, její přístup neukazoval nic než znechucení.

Bylo to odhalení, že Creasy půjde dál - po Contim a Cantarellovi, což naplnilo Sattu úžasem. Domníval se, že po Fossellově smrti je pomsta u konce, domníval se, že se bodyguard bude co nejdřív snažit dostat za hranice, nejspíš do co nejvzdálenější země.

Nechal Bellua, aby začal stíhání proti Ballettovi, a sám odjel domů přemýšlet.

Ta situace ho vnitřně hluboce rozdělila. Na jedné straně zasáhly Creasyho akce přímo srdce mafie - otřásly celou jejich namyšleností. Jeden muž! Kdyby pokračoval a dostal Contiho, rána by byla katastrofální, a kdyby se stalo to, co bylo nemyslitelné, a zabil by Cantarellu, tak by to mohla být rána smrtelná.

Spojení Contiho s Cantarellou bylo hlavní linií v celé organizaci. Nastane zmatek a on, Satta, se vrhne na každého bosse, který zůstane naživu, a organizace bude potlačena zpět o celé desetiletí. Nedělal si iluze. Jeho práce policisty byla jen jedním zdrojem nákazy. Nemohl to monstrum zničit navždy, mohl jen ochromit jeho růst. Ale jaká skvělá příležitost!

Na druhé straně, jeho práce spočívala v zatýkání vrahů, nezáleželo na tom, kdo zabíjí a koho zabíjí. Nebyla to krize vědomí. Satta se často chlubil, že má své vědomí pěkně zamknuté v malé ocelové krabičce. Jednoho dne, až bude sám znuděn svým cynismem, ji otevře a bude příjemně překvapen.

Byla to krize korektnosti postupu. Podle jeho filozofie se právo dalo a mělo obcházet, ale na druhé straně tu byly jasné zákony a nepsané právo obcházet je by měly mít jen složky výkonné moci. Takže Creasy pro něj znamenal určité dilema. Vytvářel skvělou příležitost, ale narušoval Sattův smysl pro korektnost. Potýkal se se svou korektností dlouho do noci, až dosáhl jistého výhodného kompromisu. Brzy ráno podával hlášení o celém případu svému nadřízenému - generálovi. Všechno mu pověděl a vysvětlil mu svůj kompromis. Generál měl pochopení. Věřil Sattovi. Dohodli se tedy a Satta získal nad případem úplnou kontrolu. Tisku neřeknou nic, ačkoli stejně všechno za pár dní vyčmuchají.

Takže Bellu to měl vyřídit v Miláně a potom jet do Říma, aby byl nablízku Contimu, a Satta zatím jel na jih, do Neapole. V Guidovi viděl klíč k celé věci, věděl, že je Creasyho nejlepší přítel, a podezíral ho také z jisté role v Creasyho přípravách. Byl vydán rozkaz k odposlechu telefonu v penzionu Splendide i ke kontrole došlé pošty. Zatím se chtěl Satta dozvědět o Creasym úplně všechno - o jeho schopnostech, povaze, filozofii. Zprávy mu daly fakta. Pouze Guido mu mohl poodhalit, jaký Creasy opravdu je.

Stejného dne, kdy jel Satta do Neapole, jeden důstojník milánských *Carabinieri* z oddělení skladování materiálů vyráběl kopie jistých přísně tajných spisů. Toho večera večeřel se svým přítelem a podstatně vylepšil svou finanční situaci. Když si Satta pochutnával na skvělém *fritto misto,* Conti v Římě nedůvěřivě naslouchal tomu, co mu do telefonu říkal Abrata - teď jediný boss v Miláně.

Abratovy informace byly úplné - včetně detailů z Creasyho minulosti. Jeho hlas zněl v telefonu téměř starostlivě. On přitom na listině mrtvých nebyl.

Conti vydal přesné instrukce, zavěsil a sedl si, aby se na několik minut pořádně zamyslel. Potom vytočil horké číslo do Palerma a promluvil s Cantarellou. Podstata jejich rozhovoru nebyla v tom, že už přesně věděli, kdo je vrahem, ale spíš žasli nad tím, že policie a *Carabinieri* dělají málo, nebo vůbec nic. Pokud byl Abrata dobře informován, tak nebyl vydán rozkaz k okamžitému poplachu.

Veškeré vyšetřování bylo v rukou plukovníka Satty, který ráno odjel z Milána - neznámo kam. Byla v tom jistě politika.

Po tomto rozhovoru byl Conti zamyšlený ještě víc, protože v Cantarellově hlase cítil strach. Místo pevnosti a rozhodnosti při vydávání rozkazů zněl hlas arbitrátora nejistě, dokonce se ptal na nějaké návrhy. Conti ho utěšoval. I bez policie Creasyho brzy dostanou. Teď, když znali jeho identitu, najdou ho do několika hodin. Příkazy už v té době šly každou nitkou rozsáhlé sítě organizace.

Ale Conti se divil Cantarellově reakci. Samozřejmě, že je ten zabiják - se svými zkušenostmi a motivací - nebezpečnou hrozbou, ale dosud operoval s výhodou vlastní anonymity. Teď o tu výhodu přišel. Za svou nerozvážnost zaplatí.

Ale proč se Cantarella bojí? Conti to uzavřel tím, že to je reakce politika. On sám dosáhl své pozice díky krutému násilí. Se smrtí se setkával často.

Cantarella, na rozdíl od něho, postupoval díky svým diplomatickým schopnostem. Často vydával rozkazy ke konání násilí, ale nikdy se toho nezúčastnil - nemusel. Conti by vojákem a generálem. Cantarella byl vždy politikem. A naopak, pomyslel si Cantarella, když tak procházel pozpátku roky, arbitr sám nebyl také nikdy přímo ohrožen. Aspoň ne fyzicky. Možná, že to teď způsobil nedostatek zkušeností.

Contiho to zajímalo. Bylo to něco, o čem se dalo přemýšlet. Nakonec, než si šel lehnout, vydal rozkazy pro svou osobní bezpečnost. Byl vlastníkem desetipatrové budovy, ve které byl i jeho byt ateliérového typu. Od místních podzemních garáží až po střechu musela být učiněna taková bezpečnostní opatření, aby neproklouzla ani myš - dovnitř ani ven. Stejná opatření nařídil i ve své druhé budově, ve které byla jeho kancelář.

O svůj pohyb mezi těmi dvěma budovami se nezajímal. Před několika lety prokázal jistou službu svému krajanovi v New Yorku. Za odměnu dostal dárek - cadilaca. Byl to velmi zvláštní cadilac - s třípalcovými plechy a neprůstřelnými skly. Conti byl na to auto velmi pyšný. Dvakrát za ta léta bylo na auto střídeno - jednou pistolemi těžkého kalibru a podruhé samopaly. Pokaždé vyvázl bez zranění, ani ho to nerozrušilo. Přesto nařídil, že až do odvolání bude s cadilakem vždy jezdit plné auto tělesných strážců. Rozhodl se také, že v kritické době bude jíst doma. Dobře věděl, že nejeden boss zemřel právě v restauraci - byla to častá místa - a nebylo to na otravu jídlem.

Cantarella měl opravdu strach. Byl to úplně nový pocit. Z myšlenky na to, že si ho vysoce specializovaný zabiják zvolil za terč, se mu udělalo špatně. Procházel stavy hněvu a rozhořčení, ale strach byl emocí, která jej doprovázela neustále.

Conti ho v telefonu ujišťoval, že je to záležitost několika hodin. Ale jak tak Cantarella seděl za stolem své obkládané pracovny, běhal mu mráz po zádech. Pokřižoval se, položil před sebe papírový blok a začal se zaobírat bezpečností Villy Colacci. Mohl zařídit a udělá to, aby se do vily nedalo proniknout.

Než byl se svými poznámkami hotov, zazvonil telefon. Byl to boss z Neapole, který ho chtěl informovat, že není možné vyslechnout vlastníka penzionu Splendide. Zdálo se, že on a ten věčně prokletý plukovník Satta od *Carabinieri* jsou spojenci. Cantarellův špatný pocit ještě zesílil.

Guidovi padly dvě čtyřky a on sejmul poslední tři kameny z hrací plochy a pohlédl na ty dvě kostky se stejnými čísly. Pak vzal pero, rychle něco vypočítal a oznámil: „Osmdesát pět tisíc lir."

Satta se nucené usmál.

„Měl jsem dát na vaši radu a zůstat v hotelu."

Byl to jeho třetí den v penzionu a on už měl několik vynikajících jídel, dokonce jednou příležitostně pomáhal v kuchyni, aniž místní stálí zákazníci tušili, že jejich salát míchal pravý plukovník.

Kromě toho, že přišel téměř o tři sta tisíc lir v backgammonu, si svůj pobyt pochvaloval. Dokonce ty prohry měly svůj přínos, neboť muž, který dovede hrát tak lehce a ladně, si nutně vysloužíSattův respekt.

Ale bylo to něco víc než pouhý respekt. Vzniklo mezi nimi nesporné přátelství. Možná, že je navzájem přitahovaly jejich tak rozdílné až opačné zevnějšky, neboť žádní dva muži nemohli být víc rozdílní - Guido - mlčenlivý, silný a se zlomeným nosem, a Satta - vysoký, elegantní, upovídaný a uhlazený. Ale Satta našel na tom Neapolci víc pozitivního. Když už se jednou uvolnil a dal se do řeči, ukázalo se, že má hluboké znalosti - jak o jejich společnosti, tak o celém světě. Měl také suchý a vnímavý smysl pro humor, čehož si Satta opravdu vážil. Samozřejmě, že toho o Guidově minulosti hodně věděl. Během jednoho rozhovoru se Satta zeptal Guida, jestli ho nynější zaměstnání nenudí. Není to příliš světské.

Guido se smál, vrtěl hlavou a potom poznamenal, že pokud by chtěl zažít trochu toho vzrušení, stačí si v duchu projít něco ze své minulosti. Ne, zjistil už, že malé prozaické věci tvoří uspokojivou mozaiku v jeho životě. Měl rád vedení svého penzionu, zvykl si na vtipy i slabůstky svých stálých zákazníků, kteří chodí do restaurace na jídlo. Rád se díval v neděli večer v televizi na fotbal a občas si zašel někam ven a někdy třeba i našel nějakou dívku. Byl spokojený, obzvlášť, když se mu podařilo porazit až příliš vzdělaného policajta v backgammonu.

Co se týkalo Guida, byl pro něj Satta oříškem. Nejprve viděl plukovníka jako špatně zařazeného společenského hejska, který udělal kariéru pomocí rodinných styků. Avšak netrvalo dlouho a uviděl skrz ten zatrpklý krunýř světského a čestného muže, který se pod ním skrýval. Druhého večera přišel Sattův starší bratr na večeři a potom ti tři seděli dlouho do

noci na terase, popíjeli a povídali si.

Mezi bratry byla opravdu silná náklonnost a vzali Guida mezi sebe tak snadno a přirozeně, že cítil rodinnou atmosféru a vřelost jejich přítomnosti, kterou dříve pociťoval jen s Creasym.

A o Creasym se bavili hodně dlouho. Ačkoli byl Satta přesvědčen, že je Guido s Creasym v kontaktu, nikdy na něho nenaléhal. Několikrát denně mluvil s Belluem v Římě a pokaždé se dozvěděl, že pro něj nemá z telefonních hovorů ani dopisů žádné zprávy.

„Jenom rozhovory mezi námi dvěma," zmínil se jednou Bellu. „A ty jsou fantastické!"

Ale Satta byl ochoten čekat. Ačkoli noviny už teď byly velmi blízko odhalení celého příběhu, dosud se ani jednou nezmínily o Creasym. Byly plné skandálů o průmyslníkovi, který byl zodpovědný za zorganizování únosu vlastní dcery, a o prominentním právníkovi, který byl roztrhán na kusy náloží plastické trhaviny, a o jejich vzájemném spojení a spojení s posledními vraždami členů mafie. Byli ještě daleko od pravdy, ještě to museli všechno spojit dohromady a Satta byl zvědavý, co tomu příběhu - který stále pokračuje - řekne veřejnost.

Často o Creasym přemýšlel. Byl schopen si ho v duchu představit - podle toho, jak o svém příteli mluvil Guido. Rozuměl dobře jeho motivaci a opravdu s ním cítil - možná, že tu bylo i jisté spojení mezi ním a tím mužem, který sám jednal, aby ukojil touhu po pomstě.

Guido mluvil o minulosti, ale nikdy ne o přítomnosti. Byl důsledný. Creasyho viděl naposled, když opustil nemocnici. Satta ho nikam netlačil, jen krčil rameny a vyčkával. Měl v ruce esa. Nechal Contiho a Cantarellu, ať si dělají starosti.

Ale nehrál karty - hrál backgammon a prohrával.

„To stačí," řekl, když Guido zase stavěl kameny na hrací plochu. „Jsem veřejný činitel a je nepřípustné, abych denně utratil svůj týdenní plat."

Seděli venku na terase v pozdně odpoledním slunci, které se zvolna sklánělo k obzoru. Brzy bude Guido muset jít připravovat večeři, ale teď měl ještě volno, a tak seděli a tiše sledovali měnící se barvy kolem zátoky. Právě zapadalo slunce, když zazvonil telefon. Milán volal plukovníka Sattu.

Guido už byl v kuchyni a krájel zeleninu, když konečně přišel po dlouhém rozhovoru i plukovník.

„Balletto," řekl. „Spáchal sebevraždu."

„Jste si jistý, že to byla sebevražda?" zeptal se Guido.

Satta přikývl. „Beze všech pochyb. Seděl na okenní římse své kanceláře v osmém patře asi půl hodiny, než se k tomu rozhodl."

Jeho ruce se zvedly ve výmluvném gestu.

„Vždycky to byl váhavý člověk."

Guido se vrátil k zelenině a Satta mu začal v kuchyni pomáhat. Potom na chvíli přestal a zeptal se: „Setkal jste se s jeho ženou?"

„Jednou," přikývl Guido. „Nebylo to příliš příjemné setkání."

Vysvětlil mu okolnosti a Satta s pochopením přikývl.

„Vybral jste si špatnou chvíli. Její názor se jistě změnil. Ona se také jistě změnila."

Dál pracovali mlčky, až Satta řekl: „Když Balletto váhal, jestli má skočit, nebo ne, policie zavolala jeho ženě a požádala ji, aby přišla a zkusila mu to rozmluvit. A víte, co řekla?"

„Co?"

Satta zavrtěl hlavou.

„Nic, vůbec nic - jen se smála."

Zase pokračovali v práci a Satta řekl zamyšleně: „Zvláštní žena - a velmi krásná."

Guido na něj tázavě pohlédl, otevřel ústa, aby něco řekl, ale pak jen pokrčil rameny a vrátil se k práci.

Kapitola 19

V každém z evropských hlavních měst je australská ambasáda a v boční ulici blízko této ambasády můžete přes léto v denních hodinách najít zaparkovaná obytná auta a přívěsy.

Jsou na prodej, ačkoli proč blízko australské ambasády - to nikdo netuší.

Ani Řím nebyl výjimkou, ale protože už byl konec léta, stál tam jen jeden vůz - mobex s bedfordským podvozkem.

Wally Whitman a jeho dívka Paddy Collinsová seděli na vysokém obrubníku a bez naděje čekali na nějakého zákazníka.

Jemu táhlo na třicet, byl menší a nejvýraznějším rysem jeho postavy byly vlasy. Vlasy splývaly z hlavy na ramena a vousy z tváře přes bradu až po chlupy na hrudi. Z této změti vyhlížely inteligentní oči. Měl na sobě modré montérky, které by se klidně mohly ucházet o prodej do obchodu se starožitnostmi. Jí bylo něco po třicítce a byla hrozně velká. Ne tlustá, prostě přerostlá. Od palců na nohou až po její nos. Nebyla nepřitažlivá, ale její rozměry odporovaly ženskosti. Měla na sobě venkovský oděv, který se k ní nehodil.

Byli to Australané a jejich životní příběhy byly jak typické, tak zvláštní. Typické byly v tom, že oba jeli do Evropy, aby si rozšířili obzory, a zvláštní v tom, že se právě oni dva dali dohromady. Wally byl věčný student, který si už před časem našel práci učitele angličtiny pro Italy ve večerní škole v Turíně. Potom potkal Paddy, která pracovala dvanáct let v Brisbane jako sekretářka. Jednoho dne to všechno hodila za hlavu, nasedla na letadlo a odletěla, aby „udělala" Evropu. Také skončila jako učitelka angličtiny v Turíně. Výsledkem bylo, že celá generace Italů mluví teď anglicky se silným italským přízvukem, a místo toho, aby „udělala" Evropu, „udělala" Paddy Wallyho. Popravdě řečeno ho milovala. Vznikla láska, neboť jemu byla úplně lhostejná ta konvenční měřítka ženské krásy. S její velikostí si nedělal starosti. Líbilo se mu, jak uvažovala, její smysl pro humor, který byl poněkud drsný, a její schopnost dominovat přes den, ale v noci být naprosto poddajná a pasivní. Nebylo to příliš australské, ale fungovalo to.

Prožili hezkou zimu i pěkné jaro a pak dali své úspory dohromady a koupili si mobex - měli totiž v plánu jet co nejdál na východ - aspoň do Bombaje, odtud lodí do Perthu a potom opět vozem do Severního Queenslandu. Tam dávala vláda lidem pozemky a záruky, aby pozvedli ráz opuštěné krajiny a vysadili tam stromy. Vláda potřebovala stromy a Wally si promyslel, že stromy rostou dlouho a oni by zatím mohli bydlet v mobexu a třeba začít vychovávat vlastní děti, aby tak přispěli k vyrovnání rovnováhy australských poplatků a dostali nějaké výživné. Ale nebylo to tak, jak si to představovali. Změny v Íránu znamenaly, že jet co nejdál na východ bylo nemyslitelné, a potom Paddy onemocněla žloutenkou a účty z nemocnice se jim poněkud nakupily, takže neměli jinou šanci, než mobex prodat a jet domů, jak nejlevněji to půjde. Takže seděli na obrubníku a čekali.

Ale čekali tady už tři dny a jedinou nabídku jim učinil Turek, který neměl peníze, ale zato měl opravdu geniální plán, jak pašovat pákistánské emigranty do Velké Británie. Takže si nedělali naděje a ani nevzhlédli k tomu velkému Američanovi se zjizveným obličejem, který se k nim přiblížil a jednou si celý vůz obešel.

„Je na prodej?" zeptal se italsky.

Wally zavrtěl hlavou a odpověděl mu ve stejném jazyce.

„Ne, zaparkovali jsme ho tu jen proto, aby se na něj mohli lidi dívat."

Muž se nezasmál, ale vrátil se k prohlížení auta. Paddy se postavila a oprášila si prach ze svého velkého pozadí.

„Máte opravdu zájem?"

Muž se otočil a prohlédl si ji a potom přikývl. Wallyho ignoroval.

„Můžu se podívat na motor?"

Wally se k nim přidal, když Paddy vysvětlovala veškeré výhody a navrhla, aby si vlezli dovnitř a dali si chlazené pivo.

Mobex byl teprve dva roky starý - s méně než patnácti tisíci kilometry na tachometru a Paddy o ceně divoce smlouvala. Wally byl zticha, popíjel pivo a obdivoval se její zatvrzelosti.

Nakonec se dohodli na deseti milionech lir a muž se zeptal: „Máte převodní papíry?"

Paddy přikývla. „Musí se nechat zaregistrovat a okolkovat na policii."

Vyplnili potřebné papíry - v části kupujícího stálo: Patrice Duvalier. Národnost: francouzská.

„Nechci doručení do tří dnů," řekl a posunul papíry přes malý skládací stolek.

Paddin obličej ukazoval jisté podezření.

„Necháte nám zálohu?"

A potom byli opravdu šokováni. Sáhl do náprsní kapsy svého saka a vytáhl svazek desetitisícových bankovek. Odpočítal jich sto a posunul jim je přes stůl.

„Ale neregistrujte zatím papíry," požádal je. Nastalo ticho, které přerušil Wally, když udělal v celém rozhovoru svou první poznámku.

„Jste zatraceně důvěřivý! Co když sebereme peníze a ujedeme?"

Creasy řekl jemným hlasem: „Nejsem důvěřivý."

Wally se podíval do těch přivřených očí. Potom, aby nějak zakryl to, jak je zmaten, sáhl do ledničky pro další piva. Napětí ve vzduchu povolilo a Paddy se zeptala: „Odeberete si vůz tady?"

Creasy zavrtěl hlavou a ukázal jim mapu Říma. Položil prst na malý modrý křížek hned za městem, blízko východní dálnice.

„Je tam kemp Monte Antenne. Vyzvednu si vůz po poledni, O.K.?"

Paddy přikývla. „Mezitím si můžeme zavézt věci na nádraží."

„Kam jedete?" zeptal se Creasy.

„Do Brindisi," odpověděla. „Odtud pojedeme lodí do Řecka."

Creasy se napil piva a zamyšleně se rozhlédl po tom malém, ale pohodlném interiéru. Potom si tiše prohlédl oba Australany. Nakonec řekl: „Já jedu také na jih. Mohl bych vás svézt. Mohla by to být příležitost, aby se ukázalo, jaké jsou s vozem problémy, jestli nějaké jsou."

Chvíli se o tom bavili a zdálo se jim to rozumné. Creasy jim vysvětlil, že vůbec nespěchá, vlastně plánoval, že na cestě stráví tři nebo čtyři dny. Takže se dohodli a Creasy navrhl, že s registrací převodu počkají až do Brindisi.

Aby tu dohodu nějak oslavili, a také proto, že byl čas na oběd, otevřela Paddy nějaké konzervy a připravila jídlo a Wally vytáhl další piva.

Když Creasy odešel, Paddy poznamenala: „Není to Francouz, je to Američan."

„Jak to víš?" zeptal se Wally.

„Viděls, jak jedl? Takhle jedí jen Američané."

Wally se tvářil skepticky, ale Paddy byla neústupná.

„Je to tak. Drží nůž a vidličku jako všichni ostatní, ale nejdřív si maso nakrájejí na kousky, potom nůž odloží a vezmou si vidličku do pravé ruky. Je to velmi neefektivní - což je pro Američany zvláštní - ale dělají to tak všichni."

„Takže co?"

„Takže nic. Ale není to Francouz."

„Myslíš, že je v pořádku? Nenechal nám ani adresu, nic. Jen prostě odešel."

Paddy pokrčila rameny. „Nevadí, máme jeho peníze." Zamyšleně se odmlčela. „Není tím, kým se zdá být, ale kdo takový dneska je."

„Je pořádně drsný," řekl Wally a ušklíbl se. „Bože, on je snad větší než ty!"

Paddy se také ušklíbla, ale hned se zase zamyslela.

„Líbí se mi," řekla. „Nemluví afektovaně. Nemluví jen proto, aby mluvil. Uvidíme."

Kovboj si měkce poposedl na tvrdé lavici. Jako mladému knězi se mu zpověď líbila - biskupovi by to nepřiznal, ale bylo to něco, co jaksi osvěžilo tu rutinu. Teď, když trochu zestárl, zjistil, že je to všechno velmi únavné. Možná, že ve velkém městě byly mnohem zajímavější hříchy, ale zde na Gozo, v malé vesnici Naduru, mohl přesně předpovědět každé zhřešení svých farníků. Pravda, starý Salvu, který právě odešel, měl vynalézavou hlavu, ale také už se dalo předvídat, s čím přijde.

Slyšel, jak se pohnul závěs, a skrz mřížku k němu zazněl hlas Laury Schembriové.

„Odpusť mi, Otče, neboť jsem zhřešila."

Kovboj se naklonil blíž.

„A jakpak jsi zhřešila?"

Následoval seznam obvyklých drobných prohřešků a on ji náležitě pokáral, nařídil jí pokání a opřel se, aby si počkal na dalšího farníka. Ale neslyšel, že by odhrnula závěs a odešla, doléhal k němu jen slabý a nejistý dech ženy, která byla na pochybách.

„Máš ještě něco, dcero?"

Pochyby zmizely.

„Odpusť jí, otče. Má dcera zhřešila."

„Ale pak musí jít ke zpovědi ona."

Rutina byla narušena.

Schembriho dcera byla pro Kovboje záhadou. Každé ráno přišla na ranní mši, což nikdy předtím nedělala, ale nikdy nešla ke zpovědi. Přesto se modlila každý den.

„Nemůžete se zpovídat za někoho jiného."

Hlas zazněl otevřeně.

„To ani nechci, chci poradit."

Rutina byla úplně rozvrácena.

Za celá ta léta, co byl farním knězem, ho Laura Schembriová nikdy nepožádala o radu, ačkoli mu sama často radila, obzvlášť, když byl ještě mladší - nebyla to žena, která by se zalekla sutany. Jeho zájem byl opředen obavami. Rada ohledně Nadii by mohla být obtížně vysvětlitelná.

„Bude mít dítě."

Předtucha se potvrdila! Kovboj si povzdechl. Cesta té dívky životem byla opravdu zasypána kameny.

„S tím Američanem?"

„S kým jiným? Neprovozuje přece nějaké nevybíravé smilnictví!"

Vycítil, že ten bojovný tón je spíš obranný, a ovládl své vzrůstající vzrušení. Zeptal se něžně: „Jakou tedy potřebujete radu?"

Cítil, že se její napětí vytrácí.

„Neřekla o tom Creasymu a zakázala to mně i otci. Ale to je jen část jejího hříchu. Ona s ním počala to dítě úmyslně. Použila ho jen jako někoho, kdo ji přivede do jiného stavu."

„Nemiluje ho?"

„Nejsem si jistá - nevím." V Lauřině hlase byla patrná nejistota.

„Jsi její matka a nevíš to?"

„Vím jen, že zpočátku s ním spala, aby otěhotněla. Nejsem si jistá, jak to prožívá teď. Řekla mi o tom dítěti, ale to je vše. Není sama sebou."

„Takže, v čem vám mám poradit?"

„Mám mu to říct, nebo ne?"

Kovboj se zase opřel, aby si uspořádal myšlenky. Věděl, jako ostatně všichni na Gozo, že Creasy má práci a brutálně zabíjí. Schembriho dívka nikdy neudělala nic, aby mu to jakkoli zkomplikovala.

„Víš, co ten Američan dělá?"

„Ano."

„To je vážný hřích."

„Má pro to důvod."

„Ale odplata patří Bohu."

„Bůh se někdy chová divně."

Kovboj si znovu povzdechl. Tahle žena by byla dobrým knězem.

„I kdybys mu to chtěla vzkázat, můžeš to udělat?"

„Je to možné."

„Mluvila jsi o tom se svým manželem?"

„Ne, vím, co by mi na to řekl, a to slyšet nechci."

Kovboj si znovu poposedl na dřevěné lavici. Dostával se teď přímo do středu věcí. Nepříjemné postavení. Ale byl knězem, a tak se vzdal věcí příjemných. Zvažoval všechny aspekty a uvědomoval si, že jestli jí má poradit, nemůže vystačit s nějakými mělkými frázemi. Byl knězem rolníků a jeho věřící byli zatvrzelí pragmatikové, avšak nikdo víc než Laura Schembriová.

Rozhodl se: „Měl by se o tom dozvědět."

„Děkuji, Otče."

Guido vyšel na terasu a Satta vycítil, že se něco změnilo. Odsunul židli a sáhl po konvici na kávu. V jeho obličeji se zračila nerozhodnost. Telefon zazvonil už před hodinou, ale Guido

pověsil sluchátko teprve před dvaceti minutami. Satta nebyl netrpělivý. Do hodiny mu dá Bellu vědět, jestli měl ten telefon nějaký zvláštní význam.

Guido pil kávu a pak si něco rozmyslel.

„Co by se stalo, kdyby se Creasy vzdal - vám osobně?"

Sattovi se zrychlil tep. Ten telefonát byl tedy opravdu důležitý. Udělal výmluvné gesto.

„Samozřejmě, že by šel do vězení. Ale vzhledem k tomu, jaké lidi zabil, a vzhledem k jeho motivu by dostal nanejvýš pět let. Takové věci se dají zařídit a s prominutím zbytku trestu by se mohl dostat ven už za tři roky.

„Mohli byste ho ve vězení udržet naživu?"

Satta udělal obličej. „Vím, co máte na mysli, a odpověď zní ano. Právě jsme dostavěli vězení pro citlivé vězně. Jsou tam zaměstnanci z *Carabinieri,* kteří je i vedou. Zaručuji se za jeho bezpečnost. Vlastně opravdové nebezpečí mu hrozí, až když odtud odejde."

Guido se podíval na plukovníka zamyšleně, bylo jasné, že hodnotí, zvažuje své rozhodnutí. Satta mlčel. Teď nebyl ten pravý čas na kladení otázek.

„Dobrá," rozhodl se Guido. „Pojedeme do Říma a já s ním promluvím."

„Ale proč? Řekněte proč?"

Guido se postavil. „Pojďte. Řeknu vám to v autě - nemáme už možná času nazbyt."

Satta zvedl ruku. „V tom případě mě nechte zavolat Bellua. Je to dobrý chlapec a já mu důvěřuji. Může Creasyho sebrat do deseti minut."

Guido zavrtěl hlavou. „Kdyby zabil vašeho přítele Bellu a půl tuctu dalších policajtů, kolik let by dostal?" Satta to pochopil. „Nemůžete mu zatelefonovat?"

„Nemá tam žádný telefon - pojďme."

Když se dostali k Sattovu autu, přijel k nim uniformovaný policista na motorce a podal Sattovi obálku.

„Telex pro vás, plukovníku."

Satta navrhl, aby řídil Guido, a když se propracovávali městem k dálnici, tak mu Guido vysvětloval: „Bude otcem."

Sattův překvapený výraz byl až komický. Pro tentokrát neučinil ani rychlou, ani chytrou poznámku. Guido se na něj podíval a trpce se usmál a potom mu vyprávěl všechno o Gozo a o Nadie. Řekl mu to do všech podrobností, neboť bylo důležité, aby všechno pochopil.

„Myslíte, že ho to odradí?" zeptal se Satta. Guido přesvědčeně přikývl. „Myslím. To je ta úplně jediná věc, která by ho mohla zastavit. Je těžké přesně vysvětlit proč."

Satta o tom přemýšlel a procházel, co všechno ví o tom muži. Také se musel přiklonit k názoru, že by ho to mohlo odradit. Náhle se naklonil dopředu a vzal do ruky mikrofon radiovysílačky. Guido na něj ostře pohlédl, ale on zvedl ruku, aby ho uklidnil. Do dvou minut byl přepojen na Bellua do Říma a nařídil mu, aby vzal pásku z posledního hovoru a osobně ji zničil. To samé měl udělat i se všemi opisy. Zdůraznil, že nikomu jinému se nesmí dostat do rukou. Na Belluův zmatený dotaz odpověděl, ať počká na komisařství. Přijedou do Říma v poledne.

Guido mu poděkoval a Satta jen pokrčil rameny.

„Víte, jaké to je. Tihle lidé mají své informátory všude, ale Belluovi bezpodmínečně věřím."

Náhle si vzpomněl na onu obálku. Roztrhl ji a četl si dlouhý telex mlčky.

„Svatá matko boží!"

Satta to řekl úplně potichu.

„Co je to?"

Zamával telexem a vysvětlil, že se domníval, že Creasy jel do Marseilles pro zbraně. Požádal tam svého kolegu, aby tam na někoho přitlačil a zjistil, kdo mu to prodal a co přesně to bylo. V telexu byl seznam.

„Co je to RPG 7 Stroke D?" zeptal se.

„Protitankový raketomet," odpověděl Guido s úsměškem. „Žoldáci tomu říkají židovská bazuka."

„To je izraelská zbraň?"

Guido zavrtěl hlavou. „Ruská, ale s nabitou raketou vypadá jako obřezaný penis."

Satta se nesmál. „Creasy s tím umí zacházet?" zeptal se.

Guido zůstal u té analogie.

„Zachází s ním stejně dovedně, jako vy se svým ptákem, když močíte."

Teď se Satta zasmál, ale byl zmatený.

„Mafie má spoustu věcí, ale určitě nevlastní tanky."

Guido mu to vysvětlil: „Má i jiná použití - demolice budov, odpalování ocelových vrat a podobně. Projde dvanáctipalcovým pancéřovým plechem."

Satta to strávil potichu. Když k tomu konečně něco dodal, znělo to vtipně.

„Pronikne tedy o něco dál než můj pták."

Guido se smál, že souhlasí.

Ve stejnou chvíli se nesla RPG 7 Stroke D společně se dvěma raketami ulicemi Říma v plátěné tašce. Nebyla to velká taška. Raketomet byla jednoduchá trubka - ani ne metr dlouhá, která se dala rozšroubovat na dvě poloviny, aby se dala snadno přenášet. Vážil asi sedm kilogramů. Rakety vážily každá méně než dvě a půl kilogramu.

Giuseppe a Theresa Benettiovi právě dojedli oběd, když někdo zaklepal na dveře. Oběma už táhlo na sedmdesát a ona měla potíže s nohama, takže to byl Giuseppe, kdo otevřel dveře. První věc, kterou uviděl, byla pistole s tlumičem a dostal velký strach. Potom se tomu muži podíval do obličeje a strach se ještě zvětšil - stál jako zkamenělý. Muž promluvil něžně a konejšivě.

„Nejste v nebezpečí. Nechci vám ublížit. Nejsem ani zloděj."

Zatlačil starého muže dovnitř a prošel dveřmi.

Během několika minut byli Giuseppe i Theresa připevněni lepicí páskou ke dvěma židlím. Muž byl velmi opatrný a mluvil k nim svým mírně neapolským přízvukem. Chtěl si jen na chvíli půjčit jejich dům. Neublíží jim.

Jejich strach zmizel a nahradila jej zvědavost, když muž otevřel tašku a vytáhl z ní dvě tlusté trubky. Zašrouboval je do sebe a potom k nim přidal nějaké zařízení, na které tam byla drážka. Když byl ještě mladý, sloužil Giuseppe u armády, a tak ho teď napadlo, že to zřejmě bude nějaká promyšlená zbraň a to přídavné zařízení zaměřovač. Jeho předtucha byla potvrzena, když muž vytáhl i menší kuželovou raketu. Stlačil její křidélka a vsunul ji pozpátku do trubky. Velká část rakety trčela ven, vrchol kužele směřoval dopředu.

Muž vytáhl ještě jednu raketu a zvláštní brýle a tiše vyšel na zadní dvůr. Giuseppe ho viděl, jak obezřetně nakukuje přes stěnu, která oddělovala dům od ulice.

V bytě pod střechou budovy, která stála na druhé straně ulice, Conti také právě dojedl oběd.

Přesně ve 14.30 se otevřely dveře výtahu v podzemní garáži a on vystoupil i se svým osobním strážcem. Cadilac čekal, motor byl nastartován. Hned za ním čekala černá lancia se čtyřmi bodyguardy. Conti nastoupil a posadil se na zadní sedadlo, bodyguard za ním zavřel dveře a sám se posadil dopředu vedle řidiče. Obě auta se dala do pohybu směrem k výjezdu. Když už byli na úrovni ulice, oslňující sluneční světlo je všechny tři donutilo, aby přivřeli oči. Ale pořád ještě viděli natolik, aby si všimli postavy na druhé straně ulice, jak se zvedá za stěnou. Měla zvláštní brýle a na rameně jí spočívala tlustá trubka. Než mohli jakkoli zareagovat, z trubky vyšlehl obrovský plamen a z konce se oddělil tmavý předmět, který se stále zvětšoval. Conti zařval a řidič šlápl na brzdu. Těžké auto se naklonilo dopředu a potom se opět zhouplo na posíleném pérování dozadu. Zvedalo se však dále, neboť ve stejný okamžik prorazila střela chladič, zničila celý motor a všechno, co bylo uvnitř, seškvařila. Cadilac chvíli balancoval na zadním nárazníku a vtom přiletěla druhá střela, která zasáhla těsně pod přední osu a mrštila celý pětitunový vůz na střechu lancie, která stála za ním.

Jen jeden z nich unikl okamžité smrti. Vykopl v pomačkané lancii zadní dveře, vylezl po všech čtyřech ven, pryč od toho syčení a zkrouceného kovu, zvedl se na nohy a instinktivně vytáhl zbraň. Rovněž instinktivně se rozběhl nahoru po rampě, ale potom se zastavil a podíval se za sebe. Instinkt byl pryč. Ať tam venku bylo cokoliv, způsobilo to tenhle masakr.

Zmocnil se ho šok a začal couvat, dokud nenarazil zády na stěnu garáže. Pomalu se svezl na zem a zůstal sedět. Zbraň vyklouzla z jeho prstů a zazvonila o beton. Seděl tam

schoulený, dokud nepřijel první policejní vůz.

Satta čekal v autě a byl úplně napjatý, ale když se Guido objevil sám, jeho zklamání obsahovalo i jistou úlevu.

„Není tam?"

Guido zavrtěl hlavou. „Asi bychom měli počkat."

Čekali jen chvíli. Za tři minuty se ozvala vysílačka. Kapitán Bellu volá plukovníka Sattu - naléhavé.

Satta a Bellu stáli nahoře nad výjezdní rampou a dívali se dolů. Oba mlčeli. Něco takového ještě v životě neviděli. Konečně se Satta otočil, aby se podíval na Guida. Stál k nim zády a díval se přes ulici. Satta sledoval jeho pohled a spatřil kruhovou ohořelou skvrnu na stěně nabíleného domu.

„RPG 7 Stroke D?"

Guido se otočil a přikývl.

„Říkal jsem vám - má i jiné použití."

Satta se zamyšleně podíval na spodní část výjezdní rampy. Nemohl si pomoct, ale musel se sarkasticky usmát a říct Belluovi: „Conti ztratil image nezranitelnosti."

KNIHA ČTVRTÁ

Kapitola 20

„Moc vychází z hlavně zbraně."

Cantarella ten citát znal a jeho pravdivost teď mohl dosvědčit. Ale zbraň musí mít nějaký cíl. Cítil se jako vzpěrač, který nemá co vzpírat - Michelangelo bez stropu.

Frustrace jen posílila jeho strach. Conti byl jeho pravou rukou, fyzickým nástrojem jeho diplomacie. Jeho smrt zasáhla přesně jádro Cantarellova strachu. Snažil se to skrýt, ale Dicandia a Gravelli se nenechali oklamat. Seděli naproti němu a cítili to z té atmosféry. Žasli nad tím a vyvolalo to v nich velký zájem.

Ale byl to jejich boss. Byl všechno, co měli - jejich osobní růst, jejich majetek, ambice, to všechno záviselo na Cantarellově moci. Neměli jiné uplatnění.

Naslouchali jeho příkazům k posílení bezpečnosti Villy Colacci. Ještě před dvěma dny by byli ohromeni a radili by mu, aby to nepřeháněl, ale Contiho smrt a způsob, jakým byl zabit, měly na jejich smýšlení velký vliv. Stejně tak ten tlustý fascikl ležící na stole. Byly v něm detailně zachyceny dimenze muže, který dovedl použít násilí, jaké si málokdo dovedl představit - i jim byly tyto způsoby cizí.

Takže mlčky poslouchali, jak Cantarella pokračuje o osvětlení venkovních zdí a prostranství do dvou set metrů před nimi. O koupi a demolici všech budov v okolí jednoho kilometru. O čtyřiadvacetihodinových hlídkách v celém okolí a o koupi hlídacích psů. Nejméně osmnáct bodyguardů bude přebývat stále ve vile. Půl kilometru po cestě před bránou do vily budou postaveny cestovní zátarasy. Žádné auto nesmí těmito zátarasy projet, aniž bude pořádně prohlédnuto - zevnitř i zvenčí. Vůbec žádné vozidlo nevjede na pozemek vily. Žádný jiný boss ani posel nesmí vstoupit do vily, jedině pod podmínkou, že bude sám a bude důkladně prohledán. Stav Cantarellovy mysli byl nejpatrnější z jeho příkazu porazit přes patnáct ovocných stromů, které rostly uvnitř zahrady blízko zdí.

Před dvaceti lety, když Cantarella vilu koupil, osobně asistoval při vysazování ovocného sadu. Byl na něj velmi pyšný. Jeho doprovod o tom i vtipkoval, ale jen mezi sebou a velmi potichu. Cantarellova žena zemřela bezdětná před třiceti lety a on se nikdy znovu neoženil. Zvykli si na to, že se těm stromům říkalo Cantarellovy děti, a teď si dovedli živě představit hloubku jeho strachu, když slyšeli, že je mají odstranit.

Cantarella se dostal k všeobecné situaci. Na každém místě vstupu na Sicílii museli být rozmístěni strážci. V každém přístavu, až po tu nejzapadlejší rybářskou vesnici, na každém letišti, na každé, třeba i nouzové, přistávací dráze, v každém vlaku nebo u aut, která přijížděla na lodi z Reggia. Ústa se mu zkroutila rozčilením, když se zeptal:

„A policie? *Carabinieri?* Pořád nedělají nic?"

„Jen málo," informoval ho Dicandia. „Kolem Říma rozestavěli po Contiho smrti značené zátarasy - ale až několik hodin poté a po tom Američanovi vyhlásili pátrání, oznámili jeho popis. Ale nejmenovali ho a ani nezveřejnili jeho fotografii."

„Parchanti!" zavrčel Cantarella. „A největší z nich je ta svině Satta. Musí ho to všechno tak těšit - parchant!"

„Dnes ráno přijel do Palerma," nechal se slyšet Gravelli.

„Společně se svým asistentem Belluem a tím Neapolitánem." Cantarellův hněv vzrostl. „Parchanti! Myslí si, že to je nějaké divadlo. Jseš si jistý, že se k tomu Neapolitánovi nedá dostat?" Zaklepal na fascikl. „Musí mít s tím maniakem spojení."

Gravelli zavrtěl hlavou. „Jsou ubytováni ve dvouložnicovém apartmá v Grandu a neopustí ho ani na okamžik. Není tu žádná šance, jen pokud bychom odstranili Sattu i Bellua."

Do rozhovoru se rychle vložil Dicandia: „To by způsobilo ještě větší problémy, než jsou teď - bylo by to bez konce." Cantarella neochotně přikývl. „A Satta to ví. Jednoho dne nadělám z toho vykrmeného supa fašírku."

Gravelli pokrčil rameny. „Zatím dělá problémy. Dokonce i když je v Palermu, tak se jeho lidé snaží všude proniknout. Vzali prý k výslechu i Abratu. Cítí se v nebezpečí a je velmi nervózní."

„Satta využívá situace," řekl Dicandia. „V Římě i na severu panuje zmatek. Satta víří vzduch jako čaroděj."

Cantarella se naklonil dopředu a otevřel fascikl. Uvnitř byla připevněna zvětšená Creasyho pasová fotografie. Cantarella obličej několik minut pozoroval. Jeho jazyk zvlhčil suché rty a pak poklepal prsty na fotografii.

„Dokud bude naživu, budeme mít jen samé problémy." Pak dodal s velkým důrazem: „Tomu, kdo ho zabije, už nesmí nikdy nic chybět - nic! Rozumíte?"

Gravelli a Dicandia mírně přikývli a potom je čekal další šok. Cantarella odepnul fotografii a položil ji na stůl.

„Chci, aby tahle fotografie byla zítra ráno na předních stranách všech novin."

Dicandia se vzpamatoval jako první:

„Done Cantarello! Tak se ale dozví vše - je to moudré?"

„Dozvěděli by se to stejně," odpověděl jeho šéf. „Už teď většinu vědí. To jen Satta, který své oddělení drží v tichosti, celou záležitost opozdil. Podívejte na ten výrazný obličej - ty jizvy a ty oči. Hledají ho tisíce našich lidí. Trvalo by celé dny, než bychom tu fotografii rozšířili. Noviny to udělají za nás."

„Uděláte z něj hrdinu," varoval ho Gravelli.

„Pak to bude mrtvý hrdina," Cantarella zaklapl desky fasciklu. „A na mrtvé se brzy zapomíná."

Paddy vystoupila z mobexu a protáhla své velké tělo. Být velká mělo i své nevýhody a křeče při cestování byly jednou z nich. Wally ji následoval na chodník a otočil se, aby se zeptal: „Chcete něco?"

Creasy zavrtěl hlavou. „Přeju dobrý oběd. Určitě nechcete, abych vás vyzvedl?"

„Ne, půjdeme pěšky. To nám jen prospěje," řekla Paddy. „Trochu se projdeme. Nebojte se, určitě to tábořiště najdeme."

Jeli dolů po jižním pobřeží z Pescary do Bari. Paddy si myslela, že po třech dnech by asi Creasy uvítal změnu po jejím, jak sama přiznala, jednoduchém vaření. Sama potřebovala změnu a také si chtěla koupit nějaké svetry - zima už se blížila.

Ale Creasy odmítl, že raději pojede do kempu na jihu města. Všimla si, že zřídkakdy vystoupil z mobexu -i když byli v kempingu. To jen podnítilo její zvědavost. Mluvila trochu francouzsky a první večer to na něj zkusila. Usmál se a plynule jí odpověděl. Promluvila na něj anglicky a on se opět usmál a anglicky se jí zeptal, jestli ho zkouší. Všimla si jeho mírně americké výslovnosti.

„Ne," odpověděla. „Já jen, že nevypadáte jako Francouz."

Wally ji přerušil a řekl jí, ať není tak zatraceně zvědavá, ale na její zvědavosti to neubralo.

Creasy přišel do kempu v Římě pěšky a nesl dva kožené kufry a plátěnou tašku. Wally mu pomohl naložit zavazadla přes úzké dveře a později se zmínil Paddy, že ten chlápek vážně necestuje nalehko.

Nebyl příliš upovídaný, teď pouze ukázal na označené místo v mapě - na okraji Avezzano a navrhl, že noc stráví v místním kempu. Ve skutečnosti tam strávili dvě noci. Kemp, který byl v nádherném zalesněném údolí, byl téměř prázdný. Je unavený, vysvětloval, a nemá naspěch.

„Támhle je butik." Wally ukázal přes rušnou ulici.

„A támhle je restaurace," řekla Paddy a ukázala o kus dál. „Pojďme se nejprve najíst, mám hrozný hlad." Ušklíbla se. „A kromě toho, po tom, co jsem jedla, bych potřebovala větší porci."

„Nedělají větší porce," poznamenal Wally a klidil se pryč, protože věděl, že hravý políček

její silnou rukou by ho mohl srazit na chodník.

Ale ona nereagovala. Stáli naproti stánku s novinami a ona stála jako zařezaná. Sledoval její pohled.

Z přední strany všech novin na ně zíral Creasyho obličej.

O hodinu později se zuřivě hádali. Wally byl neústupný.

„Máš peníze i pasy ve své tašce. Půjdeme rovnou na to podělaný nádraží a nasedneme do prvního podělaný-ho vlaku. Co budeme potřebovat, si koupíme v Brindisi. Zítra ráno budeme na tý podělaný lodi do Řecka."

Zavrtěla hlavou. „Já nejdu."

Wally vzdychl a odstrčil talíř, na kterém byla ještě polovina jídla.

„Paddy, ty jsi sentimentální. To ti nesedí. Je to vrah. Nic mu nejsme dlužni - má ten mobex. Používal nás jen jako zástěrku."

Znovu zavrtěla hlavou a on vzal do ruky noviny a držel jí je před obličejem.

„Hledají ho. Stovky, možná tisíce a my u toho nemusíme být, až ho najdou."

„Tak se poser, Wally Whitmane."

V restauraci bylo rušno a ona to řekla tiše, ale i tak to s ním na židli pořádně zamávalo. Naklonila se dopředu a její rozhněvaný obličej hleděl přímo na něj.

„Ano, využíval nás. Proč ne! Je sám. Dělá to všechno sám. Stovky, říkáš? Tisíce? A taky policie. Potřebuje pomoct. Já mu pomůžu. Ty si dělej co chceš, posero."

„Ale proč?" zeptal se zoufale. „Nic nám do toho není? Proč se do toho zaplétat?"

Odfrkla si. „Odkdy potřebuje Australan důvod, aby se pustil do boje?" Poklepala na noviny. „Zabili tu dívku. Ti lidé ji znásilnili a zabili. Bylo jí jedenáct! Teď za to budou pykat. A on je k tomu donutí. Jestli potřebuje aspoň trochu pomoct, pomůže mu Paddy Collinsová. Nenechám ho v tom samotného."

Najednou se Wally zašklebil.

„Dobře, ty hloupá krávo, uklidni se."

Na chvíli nevěděla, co říci, ale jen na chvíli.

„Souhlasíš?"

„Ano, souhlasím."

„A proč ta náhlá změna?"

Pokrčil rameny. „Nebylo to náhlé. Je to můj instinkt, ale bude to nebezpečné. Je jedna věc udělat to kvůli nějakému chlápkovi a jiná kvůli dívce."

Paddy se na něj usmála, sáhla na něj přes stůl a rukou mu pročísla vlasy.

„Je to tak, ty můj rytíři - pojďme."

Venku na chodníku ho něco napadlo.

„Jak myslíš, že bude reagovat, když zjistí, že to víme? Mohl by se začít chovat jinak - násilně - bát se, že ho udáme, nebo tak něco. Je to pořádně tvrdý bastard."

Zavrtěla hlavou a zavěsila se do jeho paže.

„O tom pochybuju. Když má tu fotku v novinách, bude potřebovat jakoukoli pomoc. Pochopí to. Ale stejně, ať je tvrdý jak chce, nebojím se."

„Proč ne?"

Usmála se na něj shora.

„Ne, když mám tebe, abys mě ochránil."

Satta položil telefon a otočil se na Bellu a Guida.

„To byl téměř jistě Cantarella," řekl. „Všechny noviny dostaly informace přibližně ve stejnou dobu."

„Ale proč?" zeptal se Guido.

Bellu nabídl odpověď. „To je jen další důkaz o stavu jeho mysli. Je to nejrychlejší způsob, jak Creasyho zbavit anonymity." Podíval se tázavě na Sattu a zeptal se:

„Co teď, plukovníku?"

Satta se na něj podíval záhadně a Guido najednou ucítil ve vzduchu napětí.

Bellu znovu promluvil. „Možná bychom si měli promluvit o samotě, plukovníku."

Satta si povzdechl, pohlédl na Guida a zavrtěl hlavou.

„To není nutné."

Otočil se k telefonu a zavolal na komisařství *Carabinieri* do Říma. Dlouho vydával přesné pokyny, potom zavěsil a otočil se, aby se podíval na Guida.

„Ty cynický parchante!"

Satta zvedl ruce, aby dal najevo svou rezignaci. „Dopadlo by to tak stejně. Když ho dosud nenašel Cantarella, nenašli by ho ani naši lidé."

Podíval se dolů na noviny rozložené na malém stolku na kávu. „Má teď jen malou šanci. Ten obličej každý snadno pozná. Doufejme jen, že ho najdeme dříve my než oni."

Guido se postavil, přešel k oknu a stál tam a díval se na rušnou ulici. Mírně pršelo. Lidi se zakrývali deštníky.

„Guido, věřte mi. Byla tu jen malá šance. Uděláme teď, co bude v našich silách. Slyšel jste, co jsem říkal do telefonu." Sattův hlas zněl omluvně. Bellu ho ještě nikdy neslyšel mluvit takovým tónem.

Bez toho, aby se otočil, Guido řekl: „Splnil už svůj účel? Udělají vás teď generálem?"

Sattův hlas ztratil veškerý omluvný tón. „Já jsem ho neposlal. Já jsem ho nevybavil zbraněmi nebo domy a auty a falešnými doklady, ani jsem ho nepovzbuzoval. Nejste náhodou pokrytec?"

Guido se na něj otočil a podíval se mu do obličeje -jeho tvář poprvé vyzařovala nějakou emoci.

„V pořádku!" uzavřel to. „Pomohl jsem mu a nestydím se za to. Věci se změnily. Věřil jsem vám. Myslel jsem, že jste muž s nějakou ctí. Mýlil jsem se."

Teď se do toho vložil i Bellu. „Mýlíte se, Guido. Velmi se mýlíte. Plukovník za Creasyho nenese žádnou osobní zodpovědnost. Ale já vím, že s ním cítí. Udělá teď všechno, co bude v jeho silách. Všechno."

Guidův hněv pomalu ustupoval. Zeptal se smutně: „Takže, byl vám užitečný?"

Satta přikývl. „Ano - velmi. Nikomu jinému bych to nikdy nepřiznal. Celé to bylo v tom, že zabil Contiho. Nikdy by mě nenapadlo, že by mohl Cantarella reagovat tak vyděšeně. I když se k němu Creasy nedostane, jeho moc bude pryč. Organizace na pevnině už hodně krvácí. Už se nikdy neujme zpět řízení. Bude si držet moc jen tady, na Sicílii, a ta se taky časem rozplyne."

Pokynul Guidovi s pochopením. „Pojďte, Guido. Posaďte se. Nejdůležitější věc je teď najít Creasyho. Jen vy znáte jeho mysl. Musíte se pokusit v ní číst. Jak zaútočí? Jak se tam hodlá dostat?"

Guido pokrčil rameny a přišel, aby se k nim připojil. „Ukažte mi ještě jednou ten plán." Bellu zvedl noviny a vytáhl plán Villy Colacci a okolí ve velkém měřítku. Všichni tři se nad ním sklonili. Promluvil Satta:

„Dnes ráno jsme se dozvěděli, že Cantarella nechal porazit nějaké stromy mezi zdí a sadem, aby bylo lépe vidět. Také všude rozmístili reflektory. Vnější část stěny a několik set metrů před ní jsou zality světlem jako ve dne."

„A uvnitř stěn?" zeptal se Guido.

Satta zavrtěl hlavou. „Ne. Samozřejmě, že Cantarella nechce osvětlit samotnou vilu. V noci je pozemek potmě, ale ne nechráněný. Včera si pořídili dva hlídací psy - dobrmany. Jsou to útoční psi - vycvičení na zabíjení."

Bellu ho přerušil: „Vypadá to, že jeden muž se tam nemůže dostat. Stráže u bran a venku před zdí mají samopaly a malá armáda je i uvnitř vily. Žádné auto nebo jiné vozidlo se nesmí přiblížit - ani k bráně."

Guido se škodolibě usmál. „Ale to všechno on bude čekat. Zná přesně plány okolí vily i stavbu samotnou. Je voják a Cantarella je obyčejný hlupák. Pro něj by bylo bezpečnější, kdyby se pohyboval, místo aby se tam zavíral. I ta nejpevnější pevnost se stane smrtelnou pastí, jakmile jsou jednou zdolány hradby. Cantarellova malá armáda ho nezachrání, jestli se Creasy dostane dovnitř."

„Ale jak se dostane dovnitř?" chtěl vědět Satta.

„To nevím," odpověděl Guido. „Ale vím určitě, že má plán, a jistě nebude příliš konvenční."

„Je tady určitý postup," poznamenal Bellu. „Postup v metodách: Rabbia byl zabit pistolí, Sandri brokovnicí, Fossella bombou, Conti protitankovou raketou." Rozhodil rukama. „Co asi

použije na Cantarellu?"

Chvíli zamyšleně mlčeli a pak se Satta usmál.

„Nevím, ale nedivil bych se, kdyby si teď Cantarella kopal protiatomový kryt!"

„Támhle je další!"

Paddy ukázala na Alfu Romeo, která je právě předjela. Na zadním okně byla nálepka se dvěma slovy: „DO TOHO, CREASY!"

Byla to už pátá, kterou viděli od doby, kdy opustili předměstí Brindisi. Wally užasle zavrtěl hlavou: „To převážíme zatraceně slavnou osobu."

Už tomu byly tři dny, co nastoupili do mobexu a položili před Creasyho na stůl ty noviny. Podíval se na tu velkou fotografii a potom pomalu zvedl zrak.

„Je to v každých novinách," řekl Wally. „I celá pravda - tenhle hrozný obličej uvidí každý v Itálii a každý vás taky okamžitě pozná. Bude to jistě také v televizi."

Mluvil měkce, snažil se svůj hlas zbavit napětí.

Creasy neřekl ani slovo. Jen jeho oči těkaly z jednoho na druhého.

Paddy to napětí přerušila.

„Jakýpak Francouz? Hned jsem věděla, že jste Yankee."

„Jak to?"

„Protože tak jíte."

Creasy se tomu zasmál a Wally si ulehčené oddechl.

Nabídli mu svou pomoc a Creasy zavrtěl hlavou. Byla to úplně nová situace. Bylo zde akutní nebezpečí. Řekl jim, ať jdou na vlak do Brindisi a pokračují dál svou cestou. Nebyla to jejich věc.

Ale logika ho přemáhala. Logika byla neústupná. Dohadovali se o tom nejméně hodinu. Kdyby mobex řídil sám, nebylo by možné, aby si ho někdo nevšiml. Ale kdyby se schoval a oni dva by řídili, mohli by ho dovézt kamkoli - po celé Itálii. Nakonec souhlasil. Potřeboval se jen dostat do Reggia, ale až za tři dny. Potom si mobex budou moct nechat - nebude jej potřebovat.

Paddy se mu snažila vnutit zpátky peníze, ale to byl zase neústupný on. Mohli peníze použít na přepravu mobexu do Řecka a potom pokračovat do Austrálie. To byla jeho podmínka.

Dva dny zůstali v osamoceném kempu kousek od Bari. Creasy nikdy neopustil mobex - jen v noci, aby si zacvičil, a to jen tehdy, když Paddy a Wally hlídali. Neřekl jim, jak se hodlá dostat na Sicílii, ale měl plán. Vysvětlí jim ho v Reggiu. Možná, že Wally by mu tam mohl v něčem pomoci, než odjedou.

„Jak bez těch vousů vypadá?" zeptal se Creasy Paddy. Zavrtěla hlavou.

„Já nevím - nikdy jsem ho tak ještě neviděla - budu mít strach se podívat."

„Budu zatraceně hezký," řekl Wally. „Udržuju si tu bradku, jen abych se vyhnul těm hordám chlípných ženských, které po mně šílí. Kvůli čemu to potřebuju?"

Ale Creasy se jen smál a řekl mu, že mu to vysvětlí až v Reggiu.

Jednoho večera se mu to Paddy snažila rozmluvit. Noviny psaly o neproveditelnosti jeho záměru. Jak malou měl šanci. Chtěla mu říct, že je jako „Don Quijote, jedoucí proti větrným mlýnům", ale pak se mu podívala do tváře a do očí a nechala toho.

Vzpomněla si na to teď, když vyjeli na dálnici východně od Tomata.

„Mohl bys to někdy taky tak cítit, Wally? Sebrat v sobě tolik nenávisti, abys udělal něco jako on?"

Wally přestal sledovat cestu a podíval se na ni. Byla vážná, a tak se nad tím zamyslel.

„Spousta lidí by mohla," odpověděl. „Rozdíl je v tom, že ne každý by měl jak nenávist, tak i jeho možnosti. Četla jsi to v novinách. Kolik takových lidí chodí po světě?"

„Myslíš, že to udělá? Dostane se tam a udělá to?"

Sešpulil rty a uvažoval o tom. „Mohl by. Ušel už velký kus cesty - ale bude potřebovat štěstí - hodně štěstí. Ale nějaké ho už potkalo - potkal přece nás."

Paddy se na něj usmála a pak na chvíli zmlkla.

„Na co myslíš?"

Znovu se usmála. „Představovala jsem si tě, jak budeš vypadat bez vousů."

Kapitola 21

Ty stěny tu stály celá století, ale buldozeru teď nekladly žádný odpor. Trvalo jen půl hodiny, než malou farmu srovnali se zemí.

Franco Masi stál u vozu, na kterém byly nakupeny jeho věci. Jeho žena už na voze seděla. Dívala se jinam, nemohla se ohlédnout, její oči byly od samého pláče rudé.

Ale Franco se díval - díval se směrem k Ville Colacci a jeho obličej byl pokřiven nenávistí. Celé generace jeho rodina žila a farmařila na tom kamenitém svahu. Majitel vily byl jejich dobrodincem. Franco žil vždy pod jeho ochranou. A uctívali ho - dávali mu produkty své farmy, sýry, které vyrobila jeho žena.

Když mu to řekli, nechtěl tomu zpočátku věřit. To nemohla být pravda. Jejich ochránce by takovou věc nikdy neudělal. Na kolenou je prosil, aby mu zařídili audienci, ale řekli, že je to naprosto nemožné. Don Cantarella nikoho nepřijme. Do čtyřiadvaceti hodin se musí Franco vystěhovat. Našli mu dům v Palermu. Dali mu papíry, aby podepsal.

Buldozer dokončil svou práci, otočil se na svých pásech a rozjel se nahoru po úzké cestě.

Přímo z Frankovy duše se vydrala tichá modlitba: „Bůh s tebou, Creasy."

Wally zuřivě smlouval. Sedm tisíc lir za oholení a sestřih bylo absurdní. Ale holiče to neohromilo. Výmluvně ukázal na Wallyho dlouhé lokny. Je to hodně práce, nejméně na hodinu. Buď zaplatíte, nebo zůstanete zarostlý.

Wally zaplatil. Měl před sebou rušný den a nemohl ho strávit tím, že by po kadeřnictvích hledal výhodnou cenu. Aspoň nepřišel o všechno.

„Krátký, upravený, konzervativní sestřih," vysvětloval mu předtím Creasy. „A žádnou bradku."

Wally byl pořád zmaten. Přijeli do kempu už minulý večer a během večeře mu Creasy podrobně vysvětlil, co by si asi tak představoval. Neřekl však, proč by to potřeboval. Krok za krokem, nechal se slyšet - je to bezpečnější.

Nejprve se měl Wally nechat ostříhat a oholit, potom si měl koupit kvalitní kožený kufr a aktovku, elegantní obchodní oblek, bílou košili, kravatu nekřiklavé barvy a šněrovací střevíce. Vybaven touto novou vizáží se měl ubytovat na tři noci v nejlepším apartmá hotelu Excelsior. Potom měl ve stejné budově zajít do kanceláře Avis a pronajmout si na tři dny auto. Ten nejlepší model. Měl se navečeřet v hotelové restauraci a objednat si velmi drahé víno a ke kávě velmi drahý koňak. Hennessy Extra, navrhl Creasy.

„Chcete, aby vypadal jako bohatý byznysman?" zeptala se Paddy.

„Přesně tak," přitakal Creasy.

Paddy se podívala na Wallyho skepticky. „To bude jako udělat z žáby prince."

„Jdi k čertu," zašklebil se na ni Wally. „Budeš překvapená. Nevypadal jsem vždycky jenom takhle."

Po drahé večeři měl jít Wally nahoru do svého apartmá a zatelefonovat do Austrálie - starému příteli, komukoliv - a mluvit s ním aspoň dvacet minut. Noc měl strávit v apartmá a přijet do kempu brzy ráno.

Když Wally jedl nadívané *peperoni* v Reggiu, Satta, Bellu a Guido jedli grilovanou lampuku v Grandu v Palermu.

„Jaký je tvůj názor?" zeptal se Satta svého asistenta.

„Přijede lodí," řekl Bellu. „Pravděpodobně rybářskou lodí - vypluje asi odněkud z Kalábrie."

Satta netrpělivě zavrtěl hlavou a ukázal na svůj talíř. „Ptal jsem se na tu rybu."

Bellu se smál - někdy svého šéfa dráždil docela rád. „Mírně připečená."

Satta přikývl, že souhlasí, a podíval se na Guida. „Je možné, povídám možné, že jednoho

dne povýší tenhle dobrý kapitán na plukovníka."

„A tohle je prerekvizita?" zeptal se Guido. „Plukovník musí mít jisté degustační schopnosti?"

„No ano, to je naprosto nutné," odpověděl Satta. „Musíme mít nějaká měřítka, jinak by nám povyšovali lidé, kteří jsou buď chytří, nebo ti, kteří tomu rozumí - a to by byla katastrofa."

„Myslíte, že byste jinak byl ještě pořád kaprálem?"

Satta se usmál a řekl Belluovi: „Všiml sis, jaký mají Neapolitáni rozpustilý smysl pro humor? - Proč myslíš, že popluje rybářskou lodí?"

Bellu pokrčil rameny. „Jak jinak. Obvyklou dopravu použít nemůže. Každé letadlo, vlak i převozní loď -všechno sledujou. A on není ten typ, co se může lehce přestrojit."

„To je možné," přikyvoval Satta. „Co si o tom myslíte, Guido?"

„Nevím," řekl Guido. „Takové spekulace jsou k ničemu. Přemýšlel jsem nad tím už dost dlouho a odpověď jsem stále nenalezl. Jedna věc je ale jistá - když je jeho tvář teď tak známá, nemůže si ji dovolit nikde ukázat."

Satta souhlasil. „Je to dneska asi nejznámější tvář v Itálii. Taková reakce! Nikdy bych tomu neuvěřil." Užasle zavrtěl hlavou. „Na severu a v Římě nosí holky trička s jeho fotografií a nápisem: DO TOHO, CREASY! Veřejnost za ním stojí a noviny o tom píšou každý den. Nejsem si jistý, jestli je to zdravé."

„Je to nevyhnutelné," řekl Bellu. „Lidé už mají po krk nadvlády těch bossů i jejich arogance. Vláda není schopná s tím něco udělat, a tak si vytvořili hrdinu z tohoto osamoceného muže - to je přirozené."

„Co se týká mě," vložil se Satta. „Největším oříškem je, kde se teď skrývá. Musí být izolován - nikdo ho nemůže spatřit, ale jak to provádí?" Podíval se přísně na Guida. „Jste si jistý, že nemá po Římu žádný jiný bezpečný dům?"

„Určitě ne takový, abych o něm já věděl," odpověděl Guido. „Vůbec se mnou nemluvil o svých plánech po Římu - chápete proč."

„To je škoda," litoval Satta. „A ani se s vámi nepokusil spojit přes poštu. Sledujeme to čtyřiadvacet hodin denně."

„Škoda?" zeptal se Guido suše. „Opravdu ho teď chcete najít?"

Satta se zašklebil. „Guido, věřte mi. Nechci ho vidět umírat. Udělal toho už dost." Pokynul číšníkovi a objednali si moučník. Když číšník odešel, Satta se naklonil ke Guidovi, položil mu ruku na paži a mírným hlasem řekl:

„Je to pravda. Jsem mu něco dlužen. Cítím se, jako bych ho znal - rád bych se s ním setkal. Abych řekl pravdu, jsem jím fascinován. Kdyby mi někdo býval řekl, že jediný muž toho tolik dokáže - rozesmál bych se. Pořád se s tím nemůžu vyrovnat - obzvlášť s tím způsobem, jakým zabil Contiho."

Guido se zlomyslně zasmál. „Ano - barevný pohřeb."

Oba policisty to zmátlo, a tak jim to Guido vysvětlil.

„To je taková zaběhnutá fráze. Každá uzavřená skupina lidí má takové fráze. Žoldnéři také. Vznikla v Laosu už před mnoha lety. Stála nás tam skupinka žoldáků a pozorovali jsme, jak letadlo Air America DC6 přistává na nouzovém vojenském letišti. Neslo munici, výbušniny a palivo. Při přistání se jim utrhl podvozek a dlouho jeli po břiše - potom se jim zachytilo křídlo a letadlo udělalo hvězdu." Guido se odmlčel, jak se v myšlenkách vrátil do vzdálené doby.

„No a?" vybízel ho Bellu. „Co se stalo?"

„Vybuchlo," řekl Guido. „Pomalu, věřili byste tomu? Nejprve benzin, pak trhaviny a nakonec munice. Všichni jsme ty piloty znali - byli to dva Kanaďané, správní kluci. Když dozněly exploze, nastalo dlouhé ticho - až jeden Australan, nějaký Frank Miller, to uzavřel. Řekl: Aspoň měli pěkně barevný pohřeb." Guido pokrčil rameny. „Pak se to zaběhlo a vznikla z toho taková fráze. Když chce žoldnéř někoho postrašit, mluví o barevném pohřbu."

„Co donutí člověka, aby se stal žoldnéřem?" chtěl vědět Bellu.

Guido se nad tou otázkou usmál.

„To jsou tisíce důvodů. Většinou si vůbec nejsou podobné. Všechny jsou však typu: zvrhlíci, společensky nevyhovující, špatně orientovaní dobráci nebo jen prostě blázni."

Pokrčil rameny. „Často je to prostě náhoda -něco nevypočitatelného."

Číšník přinesl moučníky - místní *zabaglione* - a oni při jídle mlčeli.

Ale Bellu byl zvědavý. Pro něj to byl zvláštní svět, a tak se začal zase vyptávat.

„Ale Creasy musí být specialista - když dosáhl takových výsledků. Čím to, že je tak dobrý?"

„Viděl jsi ten jeho fascikl," poznamenal Satta. „Jsou to zkušenosti. Zkušenosti a trénink - a možná i něco víc." Podíval se tázavě na Guida.

„Ano, něco víc," souhlasil Guido. „Je to jako sex appeal - nedá se tomu zabránit. Voják k tomu může mít všechny předpoklady, a přesto to nebude mít - a nezáleží na tom, jak dobrý je technicky. Tu a tam občas potkáte někoho, kdo právě tohle má. On to má všechno dohromady. Je to kombinace štěstí a silné vůle. Celá četa vycvičených a zkušených mužů může selhat a neobsadí určené pozice. A jediný muž, který to bude mít, se tam dostane."

„A vy jste to měl?" zeptal se Satta mírně.

„Ano," odpověděl Guido. „Ale Creasy toho má hodně - proto se dostal tak daleko. A pravděpodobně se díky tomu dostane až do Villy Colacci."

„A dostane ho to i ven?" zeptal se Satta.

„Kdo ví?" Ta otázka vrtala Guidovi hlavou. Byl si jistý, že si Creasy podrobně promyslel způsob, jak se dostat dovnitř, ale nebyl si jistý, jestli myslel i na zpáteční cestu.

Wally zaparkoval pronajatou lancii vedle mobexu. Paddy seděla na schůdcích a sledovala ho, jak vystupuje z vozu. Zavřel za sebou dveře a zůstal stát a tiše se na ni díval. Dlouho se vůbec nehýbala. Potom si zkřížila ruce na prsou a začala se houpat dopředu a dozadu. Pak propukla v smích.

Creasy se objevil ve dveřích za ní a pořádně si Wallyho prohlédl. Přikývl a usmál se. Paddy sklouzla ze schůdků a svalila se na trávu. Výbuchy smíchu zaznívaly opuštěným kempem.

„Zatracená ženská," stěžoval si Wally.

Creasy souhlasil. „Nemá vůbec smysl pro opravdovou krásu."

Paddy nad sebou pomalu získala kontrolu, posadila se a plácala se do kolen."

„Wally Whitmane," řekla s velkým úšklebkem. „Ty vypadáš jako teplouš!"

Wally stál u černé lancie ve svém novém, tmavomodrém proužkovaném obleku a v ruce držel černou aktovku. Ignoroval ji.

„Vypadám dobře?" zeptal se Creasyho.

„Skvěle," odpověděl Creasy a otočil se k Paddy. „Ty si jen prostě neváží takové třídy, a když vypadá jako teplouš, tak proč jsi skoro celou noc brečela?"

„Houby!" vyhrkla Paddy a zvedla se ze země. „Nechyběl by mi celý rok, natožpak jednu zatracenou noc!"

Ale šla k Wallymu a láskyplně ho objala.

„Opatrně děvče," nahodil obličej. „Pomačkáš mi moje nové šaty."

Všichni tři si potom nastoupili do mobexu a shlukli se kolem malého stolu. Wally detailně vyprávěl, jak se držel Creasyho pokynů. „Co teď?" zeptal se pln očekávání.

Creasy se otočil a sáhl po mapě, otevřel ji a ukázal jim malé letiště.

„Tohle je centrála aeroklubu Reggia di Calabria. Chci, abys tam zajel a najal si letadlo, aby tě vzalo do Trampani na západním pobřeží Sicílie."

Wally a Paddy si vyměnili pohledy.

„Tak je to," ozvala se Paddy. „Chcete tam letět letadlem."

„Ne tak docela," vysvětloval Creasy. Vysvětlil, že původně si chtěl objednat noční let telefonicky, a pokud by to bylo nutné, tak unést i pilota. Když mu Wally nabídl pomoc, vše to usnadnilo.

Ta přehlídka předešlé noci konečně dávala smysl. Wally vysvětlí, že je byznysman a má naspěch. Má spoustu obchodních jednání v Reggiu, a jakmile skončí všechno potřebné, potřeboval by být v Trampani. Kdyby si jej chtěl aeroklub nebo kdokoli jiný prověřit, zjistí, že se ubytoval v tom nejdražším apartmá luxusního hotelu. Velkoryse utrácel za nejlepší jídlo, pronajal si nejlepší auto a dlouho a draze telefonoval za moře. Zkrátka - byl by prověřen kladně.

Creasy mu řekl, ať jim vysvětlí, že si není jist, kdy přesně bude chtít letět. Dá jim vědět šest hodin předtím. Pravděpodobně to bude pozdě večer a určitě do tří dnů.

„Proč nemůžete říct přesný čas?" chtěl vědět Wally.

„Záleží to na počasí."

„Tak proč do tří dnů?"

„Protože na obloze se objevuje buď malý, nebo vůbec žádný měsíc."

Wallyho zvědavost ukojena nebyla, ale nechal si další dotazy pro sebe, neboť Creasy mu začal vysvětlovat, že místní aeroklub má čtyři letadla: dvě Cessny 172, Piper Commanche a Commandera. Je jasné, že si musí vybrat jednu z těch dvou cessen. Kdyby se ho snad ptali proč, ať jim řekne, že už v takovém typu letěl a zvykl si na něj. Za dopravu ať zaplatí na ruku, celou částku a předem.

„Proč je jasné, že musím letět cessnou?" nechápal Wally.

„Protože je to hornoplošník."

„No a?"

„No takže je snazší z něj vyskočit."

Wallyho zvědavost byla ukojena.

Gravelli a Dicandia byli na obchůzce. Všechno prověřovali a mezitím spolu probírali vzniklou situaci.

Když zkontrolovali hlídky před branami, prošli zase dovnitř do zahrady.

„Ještě týden a už bude pozdě," řekl Dicandia.

„Možná, že už je pozdě teď," odpovídal Gravelli. „V Turíně zuří válka. V Římě se Rodiny rozdělují a stavějí proti sobě. Dokonce tady v Kalábrii máme problémy. Donovi Mommo slíbili bezpečí, až bude ve vězení. Před dvěma dny se ho někdo pokusil zabít. A Cantarella nedělá nic. Ztrácí svůj respekt - hlavně tím, že tady sedí jako myš v díře. Abrata zítra přijede, aby si s ním promluvil. Nebude tomu věřit, až uvidí, v jakém je stavu."

Dicandia si myslel, že tahle slova byla příliš silná. Pracoval pro Cantarellu už přes dvacet let - jeho loajálnost měla hluboké kořeny. Bylo třeba rýpnout trochu hlouběji, aby ji někdo vykořenil.

Náhle ho Gravelli chytil za rukáv a oba zůstali na vy-štěrkovaném chodníku stát, jako přimrazení.

Bez jediného zvuku se k nim ze tmy řítily dva stíny. Přiběhly až úplně k nim, očichaly je a potom zase stejně tiše zmizely.

Dicandiův hlas zněl rozhořčeně. „Já se z těch zatracených psů jednou podělám!"

„Jsou dost bezpeční," řekl Gravelli a mírně se usmál. „Pokud znají to, k čemu čichají."

„Doufám, že paměť mají dobrou," utrousil Dicandia a vydal se dál po chodníku.

Do vily vešli dveřmi do kuchyně. Byla to velká kamenná místnost a teď se z ní stala jídelna pro bodyguardy, kteří tady byli navíc. Sedělo jich tu půl tuctu, lenošili a sledovali televizi v rohu. Na stole ležely v nepořádku kusy nedojedeného jídla. Každému ležel po ruce samopal nebo brokovnice.

Středem vily vedla z kuchyně chodba. V první místnosti u chodby byly dřevěné kavalce, kde spali ještě další bodyguardi, kteří odpočívali před noční směnou.

Na konci chodby vedlo schodiště do prvního patra, kde byla Cantarellova pracovna a ložnice. V prvním patře měli pokoje i Gravelli a Dicandia.

Řekli mužům v kuchyni pár slov a pak šli do prvního patra.

Na židli před pracovnou seděl Cantarellův osobní strážce, na rukou kolébal samopal. Když se přiblížili, vstal, zaklepal na dveře a otevřel je. Šli dovnitř, aby podali hlášení, že všechno je v naprostém pořádku.

Po dvou dnech přestal foukat silný severní vítr. Podle předpovědi mělo nastat čtyřiadvacetihodinové období mírnějšího počasí. Nad severní Sicílií se očekávala mírná oblačnost a slabý východní vítr. Místy s možností přeháněk.

Creasy se začal připravovat.

Brzy ráno otevřel velký a široký kufr a vytáhl z něj balík, který mu poslal jistý generál do Marseilles. Venku na trávě ho rozbalil a vytáhl velké množství složené černé tkaniny. Paddy

a Wally ho pozorovali, jak ji rozprostírá.

„To nevypadá jako padák," poznamenal Wally.

„Je to spíš takové křídlo," vysvětlil mu to Creasy. „Ty staré dny, kdy jsi vyskočil a věřil, že někam dopadneš, jsou pryč. Tohle je francouzský Mistrál. Dobře trénovaný parašutista s ním dovede letět i nahoru a je schopen přistát na metry od cíle."

Pomohli mu rozložit provazy a pak ho sledovali, jak pečlivě narovnává díl po dílu a urovnaně je skládá na sebe.

„Nemáte náhradní?" zeptal se Wally. Viděl fotografie parašutistů, kteří měli na břichu připevněny malé balíky.

Creasy zavrtěl hlavou. „Nemůžu si dovolit tu váhu." Dále vysvětlil, že normální „para" by vyskočil s vakem se zbraněmi visícím na provaze pět metrů pod ním. Těžký vak by dopadl jako první a ztlumil by náraz parašutisty: ale další sekundy by mohly být ztraceny tím, že by hledal tašku a vytahoval z ní zbraně. Creasy vyskočí se zbraněmi připravenými. Bude riskovat tvrdé přistání. Skončil s balením padáku a opřel ho o bok mobexu. Otočil se k Wallymu a řekl: „Za půl hodiny budu připraven."

„Potřebujete nějak pomoct?" zeptal se Wally.

„Ne, udělám to sám - počkejte, prosím, tady venku."

Uvnitř mobexu vytáhl Creasy menší balík, který mu poslali z Bruselu. Když ho rozbalil, ucítil trochu zatuchlý zápach oděvu, který nebyl dlouho nošen. Byly to jeho staré bojové maskáče. Stále na nich byla našita barevná insignie 1. REP.

Dlouho ji držel v rukou a jeho mysl se vracela zpátky -zpátky o dvanáct let. Náhle je hodil na lůžko a začal se svlékat.

Když vystoupil z mobexu, byla už téměř tma. Paddy a Wally se opírali o lancii. Creasy se postavil u dveří a Paddy začala tiše křičet.

Věděli, kým byl a co hodlal udělat, ale teprve teď, když před nimi stál v plné zbroji, si uvědomili, jaké to je.

Jeho obvyklá rozložitost byla teď ještě znásobena, takže vypadal jako přefouklá pneumatika. Na každé noze byly vidět vyduté kapsy, na horní polovině těla spousta různých popruhů. Na jeho hrudi visely dvě řady granátů. Mezi nimi visela k pasu nacpaná brašna na náboje. Na boku měl připevněné zapnuté plátěné pouzdro na kolt. Kolem něj - dopředu i dozadu viselo několik malých plátěných brašniček. Samopal Ingram visel na popruhu na jeho krku. Popruhem měl prostrčenu i pravou ruku, kterou držel zbraň pevně u boku. V levé ruce držel černou vlněnou čepičku na hlavu.

Vzal si padák, přistoupil k lancii a zeptal se: „Jste připraveni?"

Wally přikývl a chtěl něco říct, ale nic ze sebe nedostal. Jako přimrazený otevřel dveře auta. Creasy položil dovnitř padák a otočil se k Paddy.

„Nemám slov, Paddy - ale ty to chápeš, viď?" Popotáhla, zavrtěla hlavou a řekla: „Ty jsi zatracený blázen, Creasy - vždyť nemáš šanci."

Usmál se a napřáhl ruce, aby ji chytil za ramena.

„Bude to v pořádku. Už jsem to dělal - je to skoro rutina."

Utřela si rukou mokrou tvář a objala ho. Přitiskla tak na sebe bolestivě i tvrdý kov, ale nevadilo jí to. Potom ho pustila, šla k mobexu, nastoupila dovnitř a zavřela za sebou dveře.

K letišti to autem trvalo dvacet minut. Creasy ležel na zadním sedadle, aby ho nikdo neviděl. Po pěti minutách jízdy se Wally zeptal: „Jak se dostanete ven?"

„Dveře cessny mohou být otevřené i v silném větru." odpověděl Creasy.

„Měl jsem na mysli Villu Colacci," odsekl Wally. „Vím, jak se dostanete dovnitř, ale jak se chcete dostat ven?"

Odpověď byla krátká a vyloučila další dotazy.

„Když je možné dostat se dovnitř, je možné dostat se taky ven."

Zase jeli chvíli potichu, až se Creasy zeptal: „Je ti všechno jasné, Wally? Víš, jak máš postupovat?"

„Úplně jasné," odpověděl Wally. „Nic nezkazím, nebojte se."

„A co potom?"

„Samozřejmě - v noci budeme na cestě."

„Neopozděte se ani o minutu," řekl Creasy. „Všude bude velký zmatek, ale ráno musíte být na lodi."

Wally promluvil velmi důrazně. „Creasy, nebojte se, budeme tam. Přijeďte nás navštívit do Austrálie."

Ze zadního sedadla se ozval přidušený smích. „Přijedu - dobře se o ni starej - je to prima děvče."

„Vím to," řekl Wally. „Blížíme se k letišti - stojí tam jen dvě auta. Vypadá to O.K."

Wally zaparkoval vedle hangáru, sáhl si pro svůj kufr a otevřel dveře. Neotočil se.

„Hodně štěstí, Creasy!"

„Díky Wally, *ciao!"*

Cesare Neri procházel rutinu nutné kontroly před startem. Bude rád, až bude mít tenhle let za sebou. Byl to svědomitý pilot, vycvičený v Air Force, a tak postupoval podle pokynů. Poslední dva dny měl vždy šest hodin pohotovost, a to znamenalo, že se ani nemohl napít - a on se rád napil. Zůstane v Trampani přes noc a užije si tam. Má tam dobré přátele.

Pohlédl na toho Australana v sedadle po jeho pravé ruce. Zdálo se, že je trochu nervózní. Cesare na to byl zvyklý. Lidé sedí ve velkém tryskovém letadle úplně vesele a nemyslí na nic, ale když se jednou ocitnou v malém letadle hned vedle pilota, zdá se jim všechno pochybné.

„Jsme připraveni."

Pasažér přikývl. „Fajn."

Motor naskočil. Cesare sledoval přístroj, který měřil tlak oleje. Pasažér mu poklepal na rameno a mluvil nahlas, aby přehlušil řev motoru.

„Jak dlouho to bude trvat do Trampani?"

„Ani ne hodinu," odpověděl Cesare a dál sledoval budíky.

„Tady není záchod?"

Cesare zavrtěl hlavou. „Nebude vám to vadit? Raději bych si ještě odskočil."

Cesare se mírně usmál. Tenhle je opravdu nervózní. Natáhl se přes něj a otevřel pravé dveře.

„Běžte. A stůjte dál od vrtule."

Pasažér si rozepnul pásy a vystoupil. Cesare se vrátil k budíkům.

Uplynuly dvě minuty a potom se ve dveřích objevila postava. Cesare mrkl doprava a ztuhl. Pomalu otočil celou hlavu a podíval se pořádně na tu pistoli i na muže, který ji držel v ruce. „Jen pokračuj," řekl mu muž a trochu ztěžka se vsoukal do kabiny. „Nejsi v nebezpečí. Jen pokračuj ve své rutině."

Nesnažil se připoutat. Jen se naklonil na malém sedadle dopředu, jeho pravá ruka spočinula na přístrojové desce, jeho tělo bylo natočeno, aby viděl na pilota, a jeho pistole mířila pilotovi dole na žebra.

„Dokonči veškerou kontrolu," řekl. „Dělej vše podle předpisů. Já vím, jak se tímhle létá. Znám také postup s vysílačkou - takže nebuď hloupý."

Cesare seděl úplně bez hnutí, jeho ruce ležely na kolenou, jeho mozek pracoval. Nový pasažér ho nevyrušo-val, jen seděl a čekal. Nakonec se Cesare rozhodl. Ne-řekl nic - prostě se rozjel a odstartoval.

O deset minut později už stoupali ve výšce 4000 stop nad Messinskou úžinou a před nimi byla vidět světla Sicílie.

„Můžete dát tu zbraň pryč. Já vím, kdo jste."

Creasy uvažoval jen chvíli, pak zasunul kolt do plátěného pouzdra a zapnul ho. Trochu si poposedl a umístil padák za zády tak, aby se mu pohodlněji sedělo, potom sáhl mezi sedadla a podíval se na Cesareho leteckou zprávu. Byl na ní vyznačen let do Trampani. Měli minout Villu Colacci o tři míle jižněji. Podíval se na pilota.

„Až mineš maják v Termini Imerse, budeš se muset stočit trochu jinam."

Cesare se usmál s úšklebkem.

„Tak to bych za ten let měl účtovat víc."

Creasy mu úsměv vrátil.

„Míň - tvůj pasažér nepoletí celou plánovanou cestu."

„Ještě štěstí, že jsem dostal zaplaceno předem," řekl Cesare. „Raději mě obešlete."

Creasy se k němu naklonil s mapou a ukázal na označené místo.

„Nemůžeš to minout, je to pět kilometrů na jih od Palerma a tři kilometry na východ od Monreale."

„Mají to tam osvětlené jako vánoční stromeček." Podíval se na přístrojovou desku. Byli na 5000 stopách.

„V jaké výšce bys letěl normálně?"

„Sedm tisíc stop."

„V pořádku. Zůstaň na té výšce, dokud nemineme maják. Pak vystoupej do patnácti tisíc."

Cesare se na něj podíval a Creasy mu řekl: „Budu skákat WNO." Všiml si jeho zmateného pohledu a vysvětlil mu to: „Velká Výška Nízké Otevření."

Cesare přikývl. „My tomu říkáme opožděný let. V jaké výšce otevřete padák?"

„Ne výš, než ve dvou tisících stopách - záleží na driftu volného pádu. Vítr je východní - deset uzlů, takže vyskočím trochu mimo cíl."

Cesare se podíval na jeho sbalený padák.

„Co je to?"

„Křídlo - francouzský Mistrál."

Teď se Cesare podíval na vybavení, které zdobilo Creasyho tělo.

„Vím, že jste expert," řekl. „Budete to opravdu potřebovat. Dovnitř se dostanete rychle a tvrdě." Na moment se zamyslel a potom pokračoval: „Tu oblast znám. Pravděpodobně narazíte na spodní tah ze svahu hory. Za volného pádu si toho nevšimnete. Začne to až pod dvěma tisíci stopama. Radil bych vám, abyste vyskočil trochu jižněji."

Creasy se nad tím ani nezamyslel. Pilotův hlas zněl vážně.

„Díky, udělám to. Máš s tím zkušenosti?"

Cesare přikývl.

„Byl jsem pět let u Air Force - transport. Shodil jsem spoustu takových vojáků. Také amatéry - v parašutistic-kých klubech."

„V pořádku," řekl Creasy. „Nechám to na tobě, ať to ohlásíš. Je mi líto, že ti tohle všechno může způsobit nějaké problémy. Budu muset rozbít tvoji vysílačku."

Cesare chvíli mlčel. Jen se díval ven přes přední sklo. Jeho hlas, když promluvil, zněl pohnutě.

„Jsem rád, že jsem to já. Mnoho lidí - většina - stojí za vámi. Moje rodina žije v Kalábrii už celé generace. Známe moc těchto lidí. Týká se to nás všech. Obdivujeme vás. Jsem rád, že jsem to já. Shodím vás úplně přesně."

Nastalo ticho a potom se Creasy zeptal:

„Poletíš dál - do Trampani?"

Cesare zavrtěl hlavou.

„Poletím zpátky do Reggia - je to bezpečnější. Kdo byl ten Australan?"

V tmavě rudém světle pilotní kabiny Creasyho rysy poněkud změkly. Řekl prostě: „Někdo jako ty."

V Palermu bylo teplo a v baru hotelu Grand byla otevřená okna. Satta, Bellu a Guido stáli u baru a pili si svůj koktejl před večeří. Satta byl v americké náladě a jeho koktejl byl ve vysoké sklenici s ledem. Tuto náladu mu přinesly svou přítomností dvě americké dívky, které seděly u stolu v rohu. Byly to pozdní turistky a jednou z nich byla překrásná rusovláska. Satta měl pro rusovlásky slabost. Ta druhá byla blondýna - docela šla. „Není jako štítovec," poznamenal Satta a na Belluův dotaz to vysvětlil: „Obvykle si s sebou bere atraktivní dívka ošklivou. Je to výhodné pro obě. Ta krásná dívka získá ještě víc tím, že ji s tou ošklivou srovnávají, a ta ošklivá sbalí někoho z těch, kteří zbyli. Štítovec je ryba - má čisticí funkci, živí se zbytky. Pomocí přísavky se přisaje ke žralokovi a krmí se tím, co zůstane." Podíval se na tu blondýnu a usmál se. „Ale ona není štítovec - dovede se nakrmit sama. Co myslíte, Guido, je to váš typ?"

Guido se podíval k jejich stolu. Ta blondýna byla atraktivní a podle starého jazyka

pohledů, očí zastíraných řasami a zdánlivého nezájmu už věděl, že by měl šanci. Bylo zřejmé, že ty dvě dívky už si také rozdělily kořist. Ale Guido na to neměl náladu. Celé dny v něm rostlo napětí. Nemohl svou mysl odtrhnout od Creasyho.

Obyčejné rádio vymyšlené lidským mozkem dovede vysílat signály po celém světě a miliony kilometrů do vesmíru. Je tedy jasné, že sám lidský mozek - jistě ne-konečněkrát složitější záležitost, může také posílat signály, je schopen komunikovat.

Guido o tom nepřemýšlel. Ale něco mu říkalo, že jeho přítel jde do toho. Už byl blízko. Nemohl se dneska v noci nechat někam zatáhnout nějakou dívkou. Takže pokrčil rameny a usmál se na Sattu: „Je to pravda - vy *Carabinieri* pracujete tak tvrdě -" porozhlédl se po luxusním baru - „a žijete si tak skromně, že my, vděčná veřejnost, bychom vám měli občas dovolit nějaké ty prémie."

„Všiml sis toho?" zeptal se Satta Bellua. „Ti Neapolitáni jsou pořád stejně sarkastičtí."

Zvedl obočí, aby tak poručil u barmana další nápoje.

„Tak pojďme na to," řekl. „Kapitáne Bellu, jako další krok v přípravě na povýšení budeme probírat strategii balení holek. Je jen přirozené, že začneme tím, že je pozveme na večeři. Jak to zařídíte?"

Bellu bezstarostně pokrčil rameny.

„Vezmu k nim láhev šampaňského a řeknu jim, ať se s námi navečeří."

„Řeknu jim?" zeptal se Satta s posměšným úsměvem. „Ani je nepožádáte?"

„Plukovníku," hájil se Bellu. „Neříkal jste snad sám, že se ženou se musí jednat jako s vrchním - zdvořile, ale přesto důrazně?"

Satta zamrkal na Guida.

„To má určitě z materiálů o povýšení."

Ale Guido nereagoval. Natáhl se a chytil Sattu za paži.

„Poslouchejte!"

Skrz otevřené okno bylo jen velmi slabě slyšet zvuk motoru letadla.

„Creasy!"

Satta i Bellu na něj tupě zírali.

„Creasy! Už je tady."

Guido praštil se sklenicí a rozběhl se ke dveřím.

„Seskočí padákem," křičel přes rameno. „Jak jinak by se sem dostal? Pojďte!" Satta se podíval na Bellua a potom přes místnost na rusovlásku.

„Pojď," odsekl. „V tom načasování se ještě nezlepšil!"

Dveře byly odsunuty. V mezeře bylo dobře vidět Creasyho hlavu a ramena. Jeho boty s gumovou podrážkou stály na vzpěře podvozku. Čepici měl pevně nasazenou, jeho tvář byla zahalena do tmy, ale oči sledovaly soustředěně Cesareho.

Pilotův obličej byl plný soustředění. Mírně ubral, jeho oči kmitaly zleva doprava, hledaly záchytné body a porovnávaly je s kompasem. Jeho levá noha se přesunula k pedálu směrovky, aby byl hned připraven seřídit letadlo, až bude o jednoho Creasyho lehčí.

Vystrčil pravou ruku.

„DO TOHO, CREASY!"

Otočil hlavu. Prostor ve dveřích byl prázdný.

Ve Ville Colacci byla okna zavřena. Všechna. Ale Can-tarella trochu poodhrnul závěs ve své pracovně a podíval se dolů do tmavé zahrady. Tmu ředilo jen mírné světlo, které sem dopadalo ze světlometů umístěných před zdí. Během několika posledních dnů byl jeho strach postupně nahrazen pocitem frustrace a hněvu. Lidé, kteří mu šli celé generace na ruku, najednou pochybovali o jeho moci. Dokonce ti, kteří byli kolem něj. Viděl jim to ve tvářích. Abrata se dnes v této místnosti choval drze. Brzy bude ten šílenec mrtvý a on se potom obrátí na ty ostatní a ti zase pocítí jeho moc. Pochopí to. Jeho hladký obličej nabyl trochu drsných rysů, když o tom tak přemýšlel. Jeho tlusté rty byly přesvědčeně sevřené. Zatáhl závěs a otočil se zpět ke stolu.

Pár sekund nato Creasy přeletěl přes zeď jako velký, černý, těhotný netopýr.

Kapitola 22

Přistál na trávě hned vedle ovocného sadu. Byl to dobrý dopad: nohy měl připravené, lehce došlápl, zachytil první náraz a padák nechal zachytit na ovocných stromech.

V mžiku měl v ruce kolt, z kapsičky u pasu vytáhl tlumič a nasadil ho. Přikrčil se zády ke stromu a z brašny na krku vytáhl infrabrýle Trilux.

Prohlédl si okolí zleva doprava a všiml si jich, jak se vynořily zpoza rohu vily. Dva nízké černé stíny - vedle sebe -, které se rychle blížily. Trilux a kolt spolupracovali dobře. Zhluboka se nadechl a uklidnil se. Dobrmani byli vycvičeni k tichému útoku i k tichému zabíjení.

Potichu také skonali. Ten první deset metrů před ním s kulkami v hlavě a v hrdle. Druhý se přiblížil až na pět metrů, než ho kulka zasáhla do srdce. Setrvačnost ho hnala ještě kus dopředu. Zhasl se zakňučením u Creasyho nohou.

V kuchyni se všichni dívali na fotbal. Juventus proti Neapoli. Všechny oči sledovaly televizní obrazovku. Všechny oči se ohlédly, když se ozval řinkot skla a do místnosti vletěl kulatý, obscénně tvarovaný granát.

Tři zemřeli okamžitě, dva byli paralyzováni ranami ze střepin. Ostatní, kteří byli před výbuchem chráněni, byli jen ohromeni úžasem, ale nikdo z nich nesáhl po zbrani dříve, než kdosi vykopl dveře.

Stál tam se samopalem, který držel ve výšce pasu. Oči hodnotily - hledaly život - našly ho. Ústí hlavně ingramu se zažehlo doběla a život z místnosti vyprchal.

Zdálo se, že se pohybuje beze spěchu, ale ke dveřím vedoucím na chodbu se dostal hned. Na kamennou podlahu dopadl prázdný zásobník. Na své místo zapadl nový - plný, cvaknutí, když natahoval ingram, a už stál u dveří zády ke zdi a naslouchal.

Zmatené výkřiky na chodbě a o něco slabší v prvním patře. Otevírání dveří. Creasy se svezl po zdi - přikrčil se a pak se vrhl do otevřených dveří, ingram držel nízko a pálil z něj.

Na chodbě byli tři muži. Jednomu se podařilo vskočit do dveří, druzí dva odletěli, jako kdyby dostali zásah vodním dělem.

Creasy se zase přemístil a zase plynule nabil ingram novým zásobníkem. Stal se z toho tanec: mělo to jistý rytmus - styl - pohyboval se v určitém tempu. A hudba: výkřiky smíšené se štěkotem zbraní, zvonění prázdných zásobníků o podlahu.

Proklouzl kolem dveří, za kterými byli strážci, kteří měli směnu, jeho ruka se mihla a dovnitř se vkutálel granát. Při explozi se otočil. Spatřil postavu, jak ji výbuch vymrštil na chodbu, uslyšel výkřik a viděl, jak tápe po brokovnici a chce ji zvednout. Stisk spouště - půl sekundy štěkotu - a pak se opět otočil, pronikl k patě schodů zády ke zdi a poslouchal.

O patro výš stál Cantarella u dveří do své pracovny a v pravé ruce držel pistoli. Levou rukou se držel za rukáv svého osobního strážce.

„Zůstaňte tady!" zařval a z jeho obličeje vyzařovala panika. Dicandia, Abrata a Gravelli stáli nahoře na schodišti s pistolemi v rukou a mířili jimi dolů. Dicandia byl bez košile - jeho hruď i záda byly pokryty chomáči tmavých chlupů.

„Běžte dolů!"

Otočili se na Cantarellu - váhali. Cantarellova tvář byla plná strachu a hrůzy.

„Běžte dolů!" Pozvedl pistoli.

Dicandia se pohnul směrem dolů po schodišti. Cantarella už viděl jen horní půlku jeho těla, když se ozval štěkot samopalu. Viděl, jak se Dicandia trhavě nadzvedává a mezi chlupy mu pukají krvavé otvory. Potom zmizel -skutálel se a sesypal ze schodů.

Gravelli a Abrata ustoupili od schodiště. Nešli dolů. Otočili se doprava a viděli Cantarellu, jak stojí v chodbě asi deset metrů od nich, zaštítěn svým bodyguardem. Když se otočili nazpět, bylo už pozdě. Granát vybuchl přesně mezi nimi. Roh podesty ochránil Cantarellu i bodyguarda před výbuchem.

Naprostá hrůza teď dosáhla svého vrcholu. Cantarella vystrčil bodyguarda dopředu a klopýtal do své pracovny. Zabouchl za sebou dveře, běžel k oknu a strhl závěsy na stranu. Ani se je nepokusil otevřít, prostě vybil pistolí sklo a zařval do tmy:

„Kde jste všichni? Nahoru! Rychle nahoru!"

Creasy se dostal nahoru na schodiště, podíval se na roztrhaná těla a opatrně se přiblížil k začátku chodby. Slyšel, jak Cantarella hystericky řve.

V pravé ruce držel ingram a levou si odepnul granát. Dal ho dolů, blízko k ingramu a malíkem pravé ruky ho odjistil. Uvolnil péro, hodiny v hlavě dvakrát tikly a jeho dlaň se rozevřela. Napřáhl se pravou nohou a opatrně granát kopl kolem rohu.

Při výbuchu se Cantarella otočil od okna. Uviděl, jak exploze vylomila dveře z pantů a jeho bodyguarda mrštila dovnitř místnosti.

Boss všech bossů stál jako přimrazený a díval se na roztrhané tělo na koberci. Otevřel ústa, ale nevydral ze sebe ani hlásku. Jeho mozek přestal fungovat.

Potom uslyšel zezdola výkřiky. Aspoň, že už jdou! Aniž uhnul pohledem ze dveří, přikrčil se za velkým stolem, vystrčil pistoli a krátce oddechoval.

Creasy pronikl dovnitř kotoulem, odsunul tělo bodyguarda a zvedl se uprostřed místnosti na kolena. Cantarella dvakrát vypálil. Byly to roztřesené výstřely - ale jeden zasáhl cíl. Viděl, jak rána Creasyho odrazila dozadu a trochu bokem a zvedl se ze svého úkrytu s přirdoušeným vítězoslavným výkřikem a znovu dvakrát divoce vystřelil. Neměl zkušenost. Ten zásah nestačil. Creasyho pravé rameno bylo roztříštěné - ruka visela bezvládně. Ale na jeho krku stále visel ingram a jeho levá ruka jej popadla a poslala dávku přes místnost.

Pomalu, s bolestí se postavil. Držel ingram připravený a obešel opatrně stůl. Cantarella ležel na zádech, jeho ruce držely tlusté břicho. Mezi jeho prsty crčela krev. V jeho očích bylo vidět strach, nenávist i sebeobhajobu. Creasy se nad něj postavil, prohlédl si rány, věděl, že jsou smrtelné. Zvedl svou pravou nohu a naleštěným nártem své těžké boty zvedl Cantarellovu bradu a potom mu šlápl na hrdlo. Promluvil úplně klidně.

„Jako ona, Cantarello. Jako ona se teď udusíš." Přenesl svou váhu dopředu.

Dva strážci od brány se pohybovali velmi opatrně a neochotně. Prošli kuchyní a chodbou a nahoru po schodech. Nic z toho, co viděli, je rozhodně nepovzbudilo. Těla Gravelliho a Abraty je zpomalila ještě víc. Stáli na chodbě a dívali se vylomenými dveřmi do pracovny. Viděli mrtvého bodyguarda. Slyšeli jen hluboké chroptění, které po chvíli ustalo.

Ani jeden nechtěl vstoupit jako první, tak se dovnitř vrhli najednou - pevně svírali zbraně. Viděli ho, jak stojí za stolem a dívá se na zem, a vypálili oba současně. Jeho tělo odletělo ke zdi, začalo klesat a potom se zastavilo. Zvedla se hlaveň ingramu a místností se zase rozlehl štěkot.

Auto zabrzdilo se zakvičením gum před vraty. Satta i Bellu vyskočili ven. Vrata byla zevnitř zavřená na závoru. V pravé části brány byly malé dveře. Byly rovněž zamčené. Zatímco Satta do nich zuřivě kopal, Bellu lomcoval ozdobnou klikou.

Najednou se za nimi ozval zvuk klaksonu a zařval túrovaný motor. Uskočili na stranu a těžké policejní auto narazilo do brány.

Guido mířil na stranu, vedle velkých veřejí. Náraz byl hlučný a úspěšný. Ačkoli vrata stála dále, jednu horní veřej to vytrhlo ze zdi a udělala se tak dost velká mezera, aby se jí protáhli.

Guido byl v momentě uvnitř a už běžel po štěrkové cestě.

Satta se užasle podíval na zdemolované auto, ale Bellu už se škrábal dovnitř, takže jen pokrčil rameny a následoval ho.

Viděli, že se Guido u hlavního vchodu zastavil a pak se otočil a běžel za roh budovy.

Když se dostali do kuchyně, byl už pryč. Stáli ve dveřích a hleděli dovnitř. Bellu zareagoval jako první. Otočil se a zvracel. Satta tiše počkal, až se sebere, a potom se vydali po té krví nasáklé kamenné podlaze. Mlčeli, když překračovali na chodbě těla, a podívali se do blízké místnosti. U paty schodů se zastavili a Satta zíral na mrtvé tělo muže natažené na dolní části schodiště.

„Dicandia," řekl k Belluovi. „To byla pravá ruka."

Nahoře se zase na chvíli zastavili.

„Moc toho tu nezůstalo, ale myslím, že je to Gravelli a Abrata - jak hezké."

Pokračovali dál, překročili další těla a vstoupili do pracovny. Guido se krčil za stolem. Když je slyšel přicházet, otočil se.

„Rychle!" volal. „Pomozte mi."

Postoupili kupředu a Satta se ohnul a spatřil Creasyho obličej. Jeho oči byly otevřené. Nehnutě hleděly na Sattu. Jeho zuby byly bolestí pevně zaťaté. Satta sjel pohledem níž a spatřil krev a rozervané maso. Guido držel rukou Creasyho pevně v podpaží.

„Pravou ruku!" řekl naléhavě. „Dejte ji sem, vedle mojí."

Satta si klekl na zem a natáhl se dopředu. Guido mu umístil ruku.

„Je to tepna. Tlačte dolů prstem."

Satta poslouchal jeho příkazy a podíval se dolů na roztříštěné zápěstí, ze kterého se rovněž valila krev.

„Víc!" nařídil Guido.

Satta přitlačil více a jeho prsty se zabořily hlouběji do svalnaté paže. Teď se krvácení téměř zastavilo, krev vytékala jen pomalu.

„Co mám dělat?" zeptal se Bellu za nimi.

Satta otočil hlavou a ukázal bradou na stůl.

„Vezmi si telefon. Už budou na cestě, ale ujisti se, jestli jsou dobře vybavení. A chci tady mít helikoptéru -hned!"

Bellu mluvil naléhavě do telefonu a Satta se otočil zpět na Guida, který přikrýval rány kusy látky a zastavoval krev, která se řinula na koberec a vsakovala se do něj. Podíval se doleva. Na Cantarellovo tělo. Ten obličej - vyvalené oči - vyplazený jazyk nachové barvy. Otočil se zpátky ke Creasymu. Jeho oči zachytily záblesk zlata. Zlatý křížek uprostřed krve. Znovu se podíval na jeho obličej. Oči teď byly zavřené.

Sattovy prsty už byly unavené, ale tlačil stále. Život toho muže pod ním byl doslova v jeho rukou. Uvědomoval si hluk: kvílející sirény a Guida, který u práce frustrovaně supěl.

Kapitola 23

Na pohřbu byla spousta lidí. Byl chladný zimní den a na kopci nad Neapolí pořádně foukalo. Ale reportérů tam bylo hodně. Od toho dne, kdy před měsícem vyšly v novinách palcové titulky: „Bitva o Palermo", se o všechno zajímali a poctivě sledovali i bitvu o život.

Ale bitva byla ztracena. Nejprve, když ležel Creasy na jednotce intenzivní péče v Palermu, jim řekli, že nemá žádnou nebo jen malou šanci přežít, ale probral se k životu, což doktory překvapilo. Po dvou týdnech ho speciální letadlo *Carabinieri* dopravilo do Neapole. Bylo to na Sattův podnět. Cardanelliho nemocnice v Neapoli byla lépe vybavená než nemocnice v Palermu - a také byla bezpečnější.

Tým lékařů, který bojoval o Creasyho život, vedl Sattův bratr.

Bojovali dlouho a tvrdě a nejprve měli naději. Ale zranění byla příliš rozsáhlá - i pro muže, který byl tak silný a měl takovou vůli žít.

Takže teď se sem sjeli reportéři jako za jakousi tečkou za celým případem. Zvědavě se dívali na skupinu lidí kolem otevřeného hrobu. Některé z nich znali, některé ne. Guido stál mezi svou matkou a Eliem. Byla už stará a hrbila se tam v černých šatech a její prsty se neustále pohybovaly po růženci. Vedle nich stála Felicia s Pietrem. Její oči byly rudé. Naproti přes hrob stáli Satta, Bellu a mezi nimi Rika. Také plakala. Teď se upřeně dívala na rakev, která visela zavěšená na provazech nad hrobem. Vedle Satty stál vzpřímený starší muž. Měl na sobě slavnostní uniformu francouzského generála. Jeho hruď pokrývaly medaile a stuhy.

Kněz dokončil svou smuteční řeč a odstoupil. Guido kývl na pomocníky a ti rakev pomalu spustili. Kněz udělal nad rakví křížek a Guido se ohnul, vzal do ruky hroudu hlíny a vhodil ji do hrobu. Pak předstoupil generál a zasalutoval. Potom se všichni rozešli.

U aut si řekli pár slov a rozjížděli se pryč. Bellu a Guido odjížděli jako poslední. Dívali se, jak Satta posadil Riku starostlivě do svého auta, zamával jim a odjel.

„Když všechno jest vyřčeno a dokonáno," zamumlal Guido s mírným úsměvem, „pořád je to jen cynický bastard."

Epilog

Byl Nový rok, těsně po půlnoci. Chladný vítr *gregale* vanul přes moře od Evropy a opíral se do pustých svahů ostrova Gozo.

Ve vesnici Mgarr bylo ticho a tma, ale všichni tu nespali.

Na balkonu v Gleneagles se pohnul stín a na zábradlí spočinula velká tetovaná paže. Bennyho oči přejely po zátoce a po příkrých svazích. Dveře za ním se otevřely a na balkon vyšel i Tony - podal mu brandy, postavil se vedle něj, díval se a čekal.

Meliteland kotvila těsně vedle mola a s každým náporem větru se mírně naklonila. Na křídle můstku stáli Victor a Michele, také se dívali a také popíjeli brandy.

Nahoře na kopci seděli bratři Mizziové na svém dvoře společně se Shreikem. Vyhlíželi na moře z přístavní hráze a byli první, kdo uviděl ten chvějící se štíhlý tvar, který mířil k vjezdu do přístavu.

George Zammit stál vzpřímen v malé kajutě policejního motorového člunu, když rozřezával vlny a když vjel do klidnějších vod přístavu. Vydal rozkaz a dva námořníci vyšplhali s lodními háky na mokrou palubu.

V stínu za Gleneagles někdo povolil ruční brzdu a landrover sjížděl bez motoru po krátké cestě dolů a potom vjel na molo. Byla tam tma. Jediná lampa, které tam byla, nesvítila.

Námořníci připevnili motorový člun k molu a George vystoupil na úzkou palubu. Landrover stál zaparkovaný deset metrů od něj. Stěží rozeznával dvě postavy. Jedna z nich, ta, která k němu byla blíž, otevřela dveře, vystoupila a čekala. Byla to žena - vypadala i přes kabát docela silně.

George ukázal za sebe a ustoupil. Muž vystoupil z kajuty a přešel kolem něj na molo. Šel pomalu k ženě. Velký muž se zvláštní chůzí našlapoval opatrně, nejprve okrajem podrážky.

Žena se k němu vrhla a objali se.

George vydal rozkaz, motor znovu naskočil a policejní člun odplul pryč. Když se blížili k výjezdu z přístavu, přešel na záď a podíval se na siluetu objímající se dvojice.

Potom vzhlédl k tmavým, tichým a tajemným vrcholkům ostrova Gozo.